

Quỷ Linh Tinh

Contents

Quỷ Linh Tinh	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	12
3. Chương 3	20
4. Chương 4	28
5. Chương 5	35
6. Chương 6	43
7. Chương 7	47
8. Chương 8	55
9. Chương 9	59

Quỷ Linh Tinh

Giới thiệu

Linh Trâm đang bơi tự nhiên thấy lông tơ trên người dựng thẳng lên, toàn thân nổi da gà, cắn cứ và

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quy-linh-tinh>

1. Chương 1

“Linh đại ca, đây là áo choàng ta may giúp huynh, ta...ta...” Một tì nữ dung mạo thanh tú chờ đợi đã lâu, cuối cùng cũng chờ được Linh Trâm chuẩn bị về phòng nghỉ ngơi, nàng đỏ mặt dâng tặng bộ quần áo tự may, chỉ mong nhận được một cái nhìn thoáng qua của nam nhân lạnh lùng mà nàng ngưỡng mộ này.

“Ta không cần dùng, cô cứ giữ lại cho người khác đi!” Đối với nữ nhân ái mộ, hắn vẫn luôn không để ý tới.

Một tiếng nức nở từ trong miệng nữ tỳ truyền ra, bị cự tuyệt khiến nàng khó xử, chỉ có thể quay người chạy vội đi.

Khuôn mặt tuấn mỹ lạnh như băng vẫn vẫn bất sở vi động, tiếp tục đi về phía trước...

“Lãnh, Lãnh đại ca...” Lại là một tiếng kêu nhu khiếp (nhu = mềm mại, khiếp = nhát gan, sợ hãi). Người đến là nữ nhi Huệ Tâm của đầu bếp trên đảo, chỉ thấy hai má nàng ửng đỏ, dâng lên món điểm tâm tự làm “Nghe cha ta nói, huynh thích nhất là ăn loại nhân bánh này, nên ta... Ta đặc biệt làm một chút cho huynh nếm thử...”

“Ta đã sớm bỏ thói quen ăn điểm tâm, cô đưa cho người khác ăn đi!” Nói xong hắn không để ý đến nàng nữa, thẳng một đường bỏ đi, để lại đôi phương buồn bã rơi lệ.

Sau khi Đường Huệ Tâm thất vọng rời đi, trong bụi cỏ phía sau lộ ra một người trên đầu có hai búi tóc, là một tiểu cô nương có đôi mắt trong sáng, thiện lương, đôi đồng tử màu đen tựa mặc ngọc lúc này đang mở lớn, lăm lăm với vẻ mặt thỏa mãn: “Nghĩ không ra Trạ ca ca có duyên với nữ nhân như vậy, nhìn vẻ mặt của huynh ấy lúc nào cũng như muốn làm người ta đông cứng không bằng, lại có thể được nhiều nữ nhân yêu thích, thực sự là có điểm phúc không nhỏ. Xem ra về sau ta phải chú ý tới điểm này mới được”.

Hắn đã được siêu cấp mỹ thiếu nữ thiên hạ vô địch Đông Phương Uy Uy chỉ định làm tướng công, sao có thể khiến rau xanh đến tay lại bị kẻ khác làm cho chạy mất, như vậy nàng biết giấu mặt đi đâu đây? Ngay cả tướng công cũng không giữ được, như vậy cũng quá mất mặt rồi!

Tính thời gian, bọn họ chơi trò đuổi bắt này cũng đã nhiều năm, cứ như nàng là một thứ bệnh đáng sợ vậy, Trạ ca ca mỗi lần nói tạm biệt nàng, chạy trốn so với người khác còn nhanh hơn, không thể để tiếp tục như thế được, xem ra chỉ còn duy nhất cách ‘tiên hạ thủ vi cường’, làm cho huynh ấy muốn trốn cũng không xong.

Đôi mắt Đông Phương Uy Uy đảo qua đảo lại nhanh như chớp, đôi môi hồng nhuận nhếch lên thành nụ cười quỷ quyệt, rất nhanh đứng dậy phui đi đám lá trên người.

Trạ ca ca, đây chính là do huynh ép ta, trong lòng nàng âm thầm suy nghĩ.

Ngay lập tức, nàng dùng tuyệt đỉnh khinh công mà nàng tự hào nhất, vô thanh vô tức bám theo người đằng trước, đi tới một góc vô cùng hẻo lánh và yên tĩnh trên đảo, bên tai mơ hồ nghe thấy tiếng nước chảy róc rách, thì ra là nước mưa từ trên núi từ năm này qua năm khác chảy xuống, hình thành nên một thác nước đồ sộ, phía dưới nghiêm nhiên trở thành một cái hồ nhỏ.

Oa! Nơi này thật đẹp nha! Có một nơi đẹp như vậy mà nàng cứ nhiên không biết, Trạ ca ca sao có thể ‘Ấm khản’ chứ? Đông Phương Uy Uy bực bội nghĩ.

Lãnh Trạ mới hoàn thành xong nhiệm vụ gác đêm, theo thói quen đến bờ lội ở nơi có ít người lui tới này, chủ yếu nhất là sự yên tĩnh ở đây làm tiêu tan những mệt mỏi của hắn. Hắn không phát hiện có người theo dõi, tự mình thoát quần áo trên người. Tuy chỉ nhìn thấy bóng dáng, nhưng làn da đen bóng kia, bắp tay cuộn cuộn kia, hơn nữa còn có đôi chân thon dài cùng đồn bộ rắn chắc, không khỏi làm Đông Phương Uy Uy đang rình coi phải nuốt nuốt nước bọt (saiha ta cũng vậy*chep chep*), nín thở, tập trung tinh thần, nhìn không chớp mắt...

Không nghĩ dáng người Trạ ca ca tốt như vậy, người này nàng đã chọn, tương lai nàng nhất định sẽ ‘tính phúc’ (theo nghĩa ân ái, hoan hảo), Đông Phương Uy Uy che miệng cười thầm.

Lãnh Trạ đang bơi tự nhiên thấy lông tơ trên người dựng thẳng lên, toàn thân nổi da gà, căn cứ vào kinh nghiệm đau thương bao nhiêu năm nay, trên đời này chỉ có một người có thể làm cho hắn sinh ra cảm giác sợ hãi này. Đôi mắt theo bản năng nhanh chóng hướng về phía cửa ra vào...

“Ai?” Lãnh Trạ trong lòng cầu nguyện hắn đã đoán sai rồi.

Bất thành linh Đông Phương Uy Uy nhảy ra từ chỗ tối, cười hề hề cùng hắn chào hỏi.

“Thật sự là quá khéo, thì ra Trạ ca ca cũng thích đến nơi này tắm rửa, chúng ta thật ăn ý, huynh nói xem có phải hay không? Hi, hi!”

“Cô...” Lãnh Trạ đông cứng tại chỗ, mặt biến sắc trùng mắt với quỷ linh tinh đang cười gian kia. Chết tiệt! Chính mình còn đang trong tình trạng trần như nhộng, đành trằm mình xuống để tránh ‘cảnh xuân tiết ra ngoài’.

Đông Phương Uy Uy cất giấu sự giảo hoạt trong nụ cười lúm đồng tiền dễ thương “Huynh làm sao vậy? Nhìn thấy ta làm huynh mất hứng sao?”

Hắn cố gắng trấn định ho nhẹ một tiếng “Cô đi ra ngoài trước được không? Đợi ta mặc xong quần áo sẽ đem nơi này nhường lại cho cô, cô thích chơi đùa thế nào cũng được”. Chỉ cần hắn có thể tránh được hôm nay, sau này tuyệt đối không đặt chân đến nơi này nữa.

“Nhưng mà một người rất không thú vị nha, hay là chúng ta cùng nhau tắm...” Lời còn chưa hết, trước vẻ mặt ghen hòng của Lãnh Trạh, nàng dùng tốc độ nhanh nhất cởi quần áo, mau làm cho hắn trở tay không kịp.

Hắn hai mắt mở to chấn ngạc (chấn động + kinh ngạc), kêu thất thanh “Cô đang làm cái gì đấy?”

“Muốn xuống nước đương nhiên phải cởi quần áo trước!” Nàng hồn nhiên cởi xuống chiếc yếm nhỏ màu hồng phấn, một chút cũng không cảm thấy thẹn thùng.

“Người có hay không cảm thấy có một chút xấu hổ?” Ngược lại là sự quẫn bách và tức giận trên khuôn mặt tuần tú của Lãnh Trạh, hắn không dám liếc mắt một cái.

“Ừm” một tiếng, Đông Phương Uy Uy giống như Mỹ Nhân Ngư, nhanh nhẹn nhảy xuống mặt nước “Dù sao ta cũng đã nhìn của huynh, để cho công bằng, ta cũng nên cho huynh xem một chút. Huống chi huynh còn là tướng công tương lai của ta, sớm muộn gì huynh cũng phải nhìn, huynh không cần ngượng ngùng”.

Lãnh Trạh cúi đầu rửa thẳm một câu, cố hết sức duy trì khoảng cách với nàng. Sự lạnh lùng và tàn khốc của hắn đối với bất cứ kẻ nào cũng hữu hiệu, duy nhất với nàng vô dụng, thật không biết có phải kiếp trước hắn nợ nàng hay không, kiếp này hắn phải chịu mọi mảnh khoe ‘quấy nhiễu tình dục’ của nàng.

“Trạh ca ca, ta trên người không có bệnh, huynh làm sao cứ cách xa người ta như vậy?” Hắn càng trốn, nàng càng phải tới gần, làm cho hắn không thể chối bỏ quan hệ.

“Đông Phương Uy Uy, chẳng lẽ cô không biết ta là nam nhân?”. Hắn biết nàng có gan làm loạn, nhưng cũng không tin được nàng lại có gan làm ra loại chuyện này, nếu để Diêm Hoàng biết, hắn có nhảy xuống Hoàng Hà cũng không rửa sạch được.

Nàng hất nước lên mặt hắn, cười khanh khách “Ta đương nhiên đã biết. Ta đã nhìn qua Tiểu Trụ đi tiểu, cho nên biết trên người nữ nhân không có tiểu kê kê (ai không biết là gì pm nhé!) như nam nhân.

Tiểu Trụ là hài tử nhỏ nhất của Hách Liên thúc thúc, có một lần không cẩn thận bị nàng nhìn được, lúc đó mới hiểu được nam nhân cùng nữ nhân có khác biệt. “Không tin ta có thể chỉ cho người xem...”. Nói xong nàng hít sâu một hơi, làm ra vẻ muốn lặn xuống nước.

“Cô muốn làm gì?” Lãnh Trạh trong lòng giật mình, nhanh tay lẹ mắt nhắc nàng từ trong nước ra.

Đông Phương Uy Uy lộ ra vẻ mặt cười giảo hoạt, cánh tay trần trắng nõn thuận đà ôm chặt cổ hắn, gắt gao ôm lấy.

“Hắc hắc! Bắt được huynh rồi!”

“Cô...” Lúc này hắn mới biết mình bị lừa, lạnh giọng quát “Buông tay!”

“Không được!” Đông Phương Uy Uy giống như bạch tuộc cuốn chặt lấy thân thể trần trụi của hắn, “Trừ phi huynh đáp ứng làm tướng công của ta, bằng không ta vĩnh viễn không buông tay”.

Khuôn mặt Lãnh Trạh tái nhợt, hơi thở bắt đầu không ổn, bởi vì cơ thể hắn cư nhiên có phản ứng sinh lý với quỷ linh tinh này, chỉ có thể liều mình khiến nàng từ trên người hắn ‘bái’ ‘xuống dưới’.

“Diêm hoàng sẽ không đáp ứng!” Hắn nóng lòng kêu lên, suy nghĩ có lẽ nên một chương chém bất tỉnh nàng xem ra còn nhanh hơn.

Nàng cười nói, trong lòng đã có dự định “Bên phía cha nuôi ta tự nhiên có biện pháp thuyết phục, vấn đề hiện tại là huynh rốt cuộc có đồng ý hay không?”

“Chết tiệt!” Hấn phát hiện chính mình càng lúc càng ‘xúc động’, dục vọng nam tính nhanh chóng muốn hướng tới vị trí nữ tính ‘trùng phong hãm trận’, hấn không thể không mạnh mẽ áp chế cổ dục vọng này, mặt đều đỏ lên “Coi như ta xin cô được không?”. Hấn không thể không khép nép cầu xin nàng.

Tại sao đối với các cô nương khác hấn đều duy trì được vẻ lạnh lùng? Duy độc với Đông Phương Uy Uy lại năm lần bảy lượt bị phá công? Nhưng cái này cũng khó trách, đâu có cô nương nào da mặt dày như nàng, ngay cả đao kiếm cũng xuyên không thủng, có thể không chút xấu hổ quần quýt lấy nam nhân?

Đông Phương Uy Uy ở trên người hấn tiếp tục ma sát “Huynh rốt cuộc có đáp ứng hay không? Hay là muốn ta gọi người đến, ọi người lại đây xem, đến lúc đó huynh không đồng ý cũng không được”

“Ta, đáp, ứng, vậy”. hấn nghiêng răng nghiêng lợi ngăn chặn dục hỏa đang rực rạch, thần phục dưới sự uy hiếp của nàng.

Trong mắt nàng tản mát ra ánh sáng của chiến thắng, “Đây chính là huynh nói nha?”

Lãnh Trạm nén xuống tức giận “Hiện tại cô có thể xuống chưa?”

“Nam tử hấn đại trượng phu, huynh đã nhìn thấy thân thể ta thì phải phụ trách a!” Đông Phương Uy Uy thực hiện được quỷ kế lại cười hiện lên núm đồng tiền đáng yêu, cười đến như một em bé không có tâm cơ.

Thật sự là trời đất chứng giám, chính nàng tự mình cởi sạch, nhưng lại ương ngạnh muốn đổ tội lên đầu hấn, hấn thật sự như người cầm ăn Hoàng liên, đắng mà không nói nên lời a!

“Ta hiểu rồi” Hấn quyết định trước tiên tạm thời lấy lệ với nàng, chờ tránh được kiếp này rồi sẽ tính.

Nàng rất hài lòng với biểu hiện của hấn, gật gù “Vậy huynh phải sớm tới cha nuôi ta cầu hôn nha, hiện tại huynh có thể chậm rãi tắm rửa sạch sẽ, ta về trước”.

“Trạm ca ca đi rồi?” Đông phương Uy Uy mắt trừng lớn, không dám tin kêu lên.

Đông Phương Nhạc Nhạc đang ăn bánh nướng bánh quẩy gật đầu, bên mép vẫn còn dính mấy hạt vừng “Đúng vậy! Ta mới ở nhà bếp thấy Huệ Tâm tỷ tỷ khóc đến thương tâm, hỏi ra mới biết được Trạm ca ca của người đã rời khỏi đảo.

Đông Phương Uy Uy vẻ mặt bị đả kích nghiêm trọng, “Vậy là sao chứ? Huynh ấy đã đồng ý đến cha nuôi cầu hôn, làm tướng công của ta...”

“Nghe nói cha nuôi đưa hấn đến kinh thành để giúp chiếu cố cho Hắc ca ca, lần này đi chỉ sợ rất lâu mới có thể trở về” Đông Phương Nhạc Nhạc đồng tình nói.

Đông Phương Uy Uy khóc lóc thảm thiết “Tại sao lại có thể như vậy...?”

“Này Uy, người không cần khổ sở nha” Đông Phương Nhạc Nhạc vụng về sờ sờ đầu tỷ muội sinh đôi “Nếu người thực sự muốn gặp hấn, chúng ta có thể đi xin cha nuôi, cho phép chúng ta đến kinh thành chơi, như vậy không phải người có thể nhìn thấy hấn?”

“Không được!” Đông Phương Uy Uy nắm chặt quyền khê kêu “Nghe nói trong kinh thành có rất nhiều mỹ nữ, vạn nhất Trạm ca ca bị các nàng đoạt đi rồi, vậy phải làm sao bây giờ? Hấn được ta coi trọng trước, ai cũng không được đoạt, ta phải đi bắt hấn đem về”.

Đông Phương Nhạc Nhạc có lòng tốt nhắc nhở nàng “Người đã quên chúng ta bị cha nuôi cấm túc sao? Huồng hồ không có lệnh của cha nuôi, không có ai dám đưa chúng ta đi”.

“Biện pháp là do con người nghĩ ra, ta không tin là không đi được...” Đôi mắt đen láy của nàng chuyển động vài vòng, lập tức cười như quỷ linh tinh “Trạm ca ca, người cứ chờ đi, chúng ta sẽ rất nhanh gặp lại...”.

Chú giải:

* Đồn bộ = mông =.

Thank Lâm Lâm về giải nghĩa từ “tính phúc” *đề ra**ôm hôn* Kinh thành về đêm vẫn là ‘Bất Dạ Thành’ ca múa cuồng hoan, thâu đêm suốt sáng. Nay thiên hạ thái bình, dân chúng an cư lạc nghiệp, cũng dần mất

đi sự cảnh giác, nạn trộm cắp vì thế mà vẫn diễn ra thường xuyên, các vụ trộm truyền đi, cho dù là dưới chân thiên tử, vẫn có lúc nghe thấy.

Dời đi một nơi khác, dưới ánh trăng thấp thoáng một bóng đen thân thủ nhanh nhẹn, một người bịt mắt mặc y phục dạ hành chân không chạm đất xẹt qua đường cái, ngũ quan được bảo hộ dưới chiếc mặt nạ đen chỉ để lộ ra một đôi mắt lấp lánh. Người bịt mắt thoáng nghe thấy được cái gì, quay đầu lại liếc người đang theo dõi mình, ánh mắt mang theo sự trào phúng, phảng phất chế nhạo đối phương không biết lượng sức mình.

“Hừ!” một tiếng, người bịt mắt bỗng biến mất trên một mái hiên, trong chớp mắt không còn dấu vết, dường như hắn chưa bao giờ tồn tại.

Một bóng dáng cao lớn cơ hồ cùng thời gian đuổi tới hiện trường, lại vẫn là chậm một bước, đôi mắt sâu thẳm sắc bén đánh giá khung cảnh xung quanh, không bỏ qua bất kì dấu vết nào để lại.

Không bao lâu, một nam nhân trung niên dáng người hơi thấp, thể trạng tráng kiện cũng theo tới, hắn hô hấp có chút gấp gáp, vẻ mặt có chút ảo não.

“Đáng giận! Như thế nào mà vẫn để hắn chạy thoát? Khinh công của ta không bằng được người trẻ tuổi đã đành, nhưng ngay cả ‘Phiêu bình di tung bộ’ của người cũng theo không kịp, xem ra người này rất có lai lịch”.

Người vừa nói kêu Vạn Tử Lung, là phó tọa tổng đàn Diêm Cung kinh thành, tuổi ngoài năm mươi, bởi vì năm nay sắp về hưu, chuẩn bị tháng này về đảo dưỡng lão, lợi dụng mấy ngày này rảnh rỗi, mang theo người trẻ tuổi mới đến tiếp việc làm quen một chút sự vụ đường khẩu, không nghĩ tới ngoài ý muốn lại đụng phải tên tội phạm đang hoạt động mấy ngày nay, một mạch truy đuổi tới, không ngờ lại để đối phương trốn thoát. Việc này nếu truyền ra ngoài, mặt mũi lão đúng là mất hết.

Theo hắn biết, ‘Phiêu bình di tung bộ’ là một trong Tứ đại khinh công trong giang hồ, có thể di hình hoá ảnh trong chớp mắt, nghe nói là Diêm hoàng tự mình truyền thụ cho người thanh niên bên cạnh hắn, hôm nay vừa thấy, quả nhiên danh bất hư truyền, quả thật khiến hắn được mở rộng tầm mắt, chỉ có điều, khinh công của đối phương lại cao hơn một bậc, rốt cuộc là ai?

“Vạn thúc, chúng ta đi thôi” người thanh niên bên cạnh Vạn Tử Lung thản nhiên nói.

Hắn sợ run một chút “Hả! Chúng ta không đuổi theo sao?”

Tuy rằng vừa mới biết người thanh niên kêu Lãnh Trạm này không lâu, thấy hắn bắt quá cũng ngoài hai mươi, hành sự lại trầm ổn, khó trách Diêm hoàng phá lệ phái một chàng trai trẻ tuổi đến thay vị trí của mình. Nghĩ như vậy, hắn không khỏi cảm khái ‘giang sơn đại hữu tài nhân xuất, nhất đại tân nhân hoá cự nhân’. (đại ý: đất nước lúc nào cũng xuất hiện nhân tài, người mới thay thế người cũ)

“Đối phương cực kỳ狡 hoạt, trên đường không để lại manh mối gì, đuổi theo cũng là bạch truy (phí công)”. Khẩu khí Lãnh Trạm bình thường, không chút bất ổn.

Vạn Tử Lung gật gật đầu: “Nói cũng phải, chẳng qua, ít nhất chúng ta cũng biết được đối phương không phải là nhân vật tam lưu thông thường, loại sự tình này vẫn nên để cho quan phủ đầu đầu là hơn”.

Lúc này ở phía xa truyền đến một trận xôn xao phá tan yên tĩnh, xem ra vụ trộm tối nay sẽ rất nhanh gây ra tiếng vang lớn.

“Lãnh đại ca, huynh tới kinh thành cũng đã ba tháng, ở đã quen chưa?”

“Lãnh đại ca, huynh xem kinh thành chúng ta có rất nhiều chỗ náo nhiệt, huynh nhất định sẽ thích...”

“Lãnh đại ca, ngày thường huynh ít nói như vậy, không thấy buồn bực sao?”

“Lãnh đại ca...”

Liên tục hỏi mấy câu, Lãnh Trạm vẫn duy trì một biểu tình, tích chữ như vàng, ngay cả hừ giọng cũng không có lấy một tiếng, quả thực là đàn gảy tai trâu, khiến cho cô nương đầy đặn kiêu diễm này rất nổi giận.

Lại nói như thế nào, nàng cũng là người được xưng tụng kinh thành đệ nhất, đệ nhị mỹ nhân, tuy rằng trong nhà là mở võ quán làm ăn, nhưng hôm nay cũng coi như có chút tiếng tăm, từ mười năm trước khi đại tỷ gả cho chuyên chúc đại phu của Diêm cung tái giá, sau khi cùng Diêm cung có một chút quan hệ, rốt cuộc cũng không ai dám coi thường tấm biển ‘Chính Nghĩa võ quán’ này nữa. Hơn nữa có Diêm cung làm chỗ dựa vững chắc, hắc bạch lưỡng đạo cũng phải cho chút mặt mũi, ngay cả quan phủ cũng không dám tùy tiện gây phiền toái.

Mà giá trị của Hồ Lệ Tinh nàng tự nhiên nước lên thuyền cũng lên, hơn nữa bản thân lại có điều kiện tốt, bao nhiêu bà mối đến cầu hôn, đều bị nàng cự tuyệt, nhưng từ sau khi gặp Lãnh Trạm mấy tháng trước, tâm hồn thiếu nữ của nàng không tự chủ được mà hướng về hắn, hơn nữa, theo nguồn phát ra tin tức đáng tin cậy, hắn có khả năng kế tục Hắc Tu La, làm Đường chủ của tổng đàn Diêm cung kinh thành. Một nam nhân xuất sắc như vậy đốt đèn lồng cũng không tìm được, bỏ lỡ thật đáng tiếc, bởi vậy nàng lợi dụng quan hệ của tỷ phu để tiếp cận hắn, nhưng đối phương không chỉ là một băng nhân, còn giống như một khối Đại Đầu Gỗ không hiểu phong tình, khiến cho nàng vừa yêu vừa tức.

“Lãnh đại ca, huynh có thể nói...” Hồ Lệ Tinh khẽ giậm chân, tức giận mà không nhéo kêu lên.

Lãnh Trạm rốt cuộc cũng có phản ứng, hắn thoáng nhìn lạnh nhạt: “Muốn nói gì?”

“Có phải huynh chán ghét làm bằng hữu của ta?” nàng đem sở trường của nữ nhân ra sử dụng, đôi mắt đầy lệ nhìn hắn, dù là con người sắt đá cũng sẽ trở nên mềm mỏng.

“Không có” Hắn nói.

Hồ Lệ Tinh thoáng chốc chuyển buồn thành vui, cười đến như hoa xuân nở rộ “Thật vậy chẳng? Ta đây vẫn có thể tiếp tục cùng huynh?” Nàng biết nam nhân đều thích kiểu này, lại thêm chút thời gian nữa, còn không sợ dễ như trở bàn tay, khiến hắn trở thành bề tôi dưới vẫy nàng hay sao?

“Ta không có ý kiến” Nói xong tiếp tục bước đi, thân hình lưu loát xuyên qua đám đông.

Nàng buồn bực đuổi theo “Lãnh đại ca, chờ ta một chút...”.

Lãnh Trạm luôn luôn độc lai độc vãng, nếu không phải xem nàng là em vợ của Ôn đại phu, hắn căn bản sẽ không để nàng theo bên người, so với bộ dạng làm bộ làm tịch của nàng, Đông Phương Uy Uy còn khả ái hơn...

Ý niệm trong đầu vừa trôi dạt, hắn suýt chút nữa bị đánh ngã. Trời ạ! Mình không phải là trúng tà chứ? Lại có thể cho rằng quỷ linh tinh kia khả ái?! Những năm này bị nàng cuốn lấy, không lúc nào không lo lắng nàng sẽ từ đâu đó chạy ra ‘xâm phạm’ hắn, bây giờ thật vất vả thoát đi ‘ma chướng’, hắn lại bắt đầu tưởng nhớ nàng? Hắn cũng không có tật xấu tự ngược, nguyên nhân nhất định là do đầu óc trong nhất thời không được sáng suốt.

Hắn lắc đầu, ý muốn làm cho chính mình bảo trì thanh tỉnh.

Lúc này, phố bên kia truyền đến một trận xô xao không nhỏ, hấp dẫn ánh mắt của hắn.

“Hô, hô... Lãnh đại ca, huynh đang nhìn cái gì?” Hồ Lệ Tinh vượt qua hắn thở gấp, theo ánh mắt Lãnh Trạm nhìn sang phía ngân hàng tư nhân bên kia phố.

Chỉ thấy trong điểm đi ra một người y phục giản dị, là một trung niên nam nhân có vẻ mặt hiền từ, hắn vừa xuất hiện, một đám dân chúng lập tức hướng hắn nhiệt tình chấp tay thi lễ, đem hắn vây xung quanh, làm cho người ta không khỏi nghĩ hắn là nhân vật quyền cao chức trọng.

“Tiêu lão gia, ngài thật sự là đại ân nhân của nhà chúng tôi...” một người phụ nữ ôm một đứa trẻ sơ sinh hướng hắn quỳ lạy.

Trung niên nam nhân vội khom người nâng nàng dậy “Mau mau đứng lên, ta không đảm đương nổi đại lễ này!”

“Chúng tôi cũng vậy, nếu không có Tiêu lão gia kịp thời ra tay cứu giúp, cả nhà chúng ta cũng đã không còn ở nhân thế, đại ân đại đức của Tiêu lão gia, kiếp sau tiểu lão nhi nhất định làm trâu làm ngựa báo đáp ngài”.

“Tiêu lão gia, chúng ta hướng ngài dập đầu...” Dân chúng từng chịu qua ân huệ của hắn đều quỳ gối.

“Các vị hương thân, các vị đừng nói vậy, như này thật sự là chiết sát Tiêu mỡ, có chuyện gì đứng lên nói sau”. Trung niên nam nhân vẻ mặt thương xót nhìn sự cảm kích của mọi người, trong lúc nhất thời không biết làm thế nào cho phải, vội vàng khẽ gọi “Cổ tổng quản, còn không mau giúp ta...”.

“Vâng, lão gia” Cổ tổng quản ở phía sau người lập tức y lệnh làm việc, đem một đám dân chúng đang cảm động đến rơi nước mắt nâng từng người một đứng dậy.

Lãnh Trạng nhìn một màn cảm động này mà mặt không thay đổi.

“Ông ta là ai vậy?”

“Ông ta chính là lão bản Tiêu Lượng của Tiêu gia tiền trang phía đối diện kia, hắn thật đúng là đại thiện nhân thiên hạ hiếm thấy, người chịu qua ân huệ của ông ta nhiều không đếm nổi, chỉ cần gặp khó khăn tìm đến Tiêu gia tiền trang vay tiền, chẳng những không cần trả lãi, ngay cả bạc cũng có lúc không cần trả lại, cho nên người ta đều gọi ông ta là Tiêu Bồ Tát”. Hồ Lệ Tinh nói.

Hắn hoài nghi liếc nhìn Tiêu Lượng “Trên đời này thực sự có đại thiện nhân như vậy sao?”

“Chúng ta ở kinh thành này còn có một cái, mọi người đều thực kính trọng ông ta, ngay cả quan phủ cũng phải kính ông ấy ba phần, nếu ai dám nói xấu ông ta, cam đoan sẽ bị người đánh bán sống bán chết”.

Như muốn xác nhận lời Hồ Lệ Tinh không phải là giả, chỉ thấy một lão nhân gầy gò quần áo rách rưới xuất kỳ bất ý (bất ngờ) vọt vào bên trong bức tường người, tay giờ quả trứng hướng Tiêu Lượng đánh đến...

“Lão đầu bại hoại này người muốn làm gì?” Có người đứng lúc ngăn trở tất cả.

“Người... người tên súc sinh mặt người dạ thú này, trả mạng lại cho con ta...” lão nhân hô khóc trong họng “Ta muốn người đền mạng... Ai nha!” Một tiếng hô đau đớn, hắn bị người đẩy ngã trên mặt đất, lão nhân vẫy vùng khóc lóc, lại không động đến hung thủ nửa phân “Ồ... trả mạng lại cho con ta...”.

“Tiêu lão gia, lão nhân này đại khái điên rồi, ngài đừng để ý đến hắn”.

“Cư nhiên dám mắng ân nhân của chúng ta, rõ ràng là tới quấy phá...”

“Đúng, đúng, ta xem nên cho hắn chút nhan sắc cái...”

“Các vị đừng kích động!” Tiêu Lượng ra mặt xoa dịu tình cảnh gần như không kiểm chế được này “Lão nhân gia này đối với tiêu mỡ nhất định là có sự hiểu lầm, mong các vị hương thân nể mặt ta mà buông tha cho ông ấy đi!”

Mọi người ta xem người, người xem ta, cảm xúc mạnh mẽ cũng dần dịu xuống.

“Lão nhân, nếu không có Tiêu lão gia thay người cầu tình, chúng ta sẽ không dễ dàng bỏ qua cho người như vậy”

“Hừ! Nếu người còn dám nói xấu đại ân nhân của chúng ta, đừng trách chúng ta không khách khí với người...”

“Tiêu lão gia, ngài mau lên khiếu, đừng để ý lão nhân này nữa...” Mỗi người trên mặt đối với Tiêu Lượng đều tràn ngập biểu tình bênh vực, rõ ràng chỉ cần có người xúc phạm hắn, bọn họ xác định chắc chắn sẽ liều mình với đối phương.

“Nhưng mà lão nhân gia này thoát nhìn vừa đói vừa bệnh, thực sự đáng thương” Tiêu Lượng trầm ngâm một lát, xoay người nói: “Cổ tổng quản, đưa lão nhân vào trong khiếu, ta muốn đưa hắn hồi phủ”

Cổ tổng quản vẻ mặt lúng túng “Lão gia, này...”

“Nhanh chút!” Hắn trầm giọng nói

“Vâng!” Cổ tổng quản không thể không nghe theo lệnh của hắn đi làm.

Hành động này của tiêu Lương, tự nhiên làm cho người ta vì hấn giờ gón tay cái lên bị thiên mẫn nhân, tán thưởng không dứt.

Lão nhân dùng hết khí lực giãy giụa “Không... ta không cần đi...”

“Lão nhân gia, người đừng sợ, có hiểu lầm gì chờ hồi phủ rồi ta nói sau” Tiêu Lương trấn an.

“Không... Cứu... A... A.....” Lão nhân vẻ mặt hoảng sợ, há miệng muốn kêu, xoay mình cổ họng chỉ có thể phát ra tiếng y y a a, ngay cả thân thể đều không thể nhúc nhích.

Cổ tổng quản dễ dàng đưa hấn vào trong kiệu, khi hấn quay lại, biểu tình trên mặt lại trở về thành người hầu trung thành.

“Các vị hương thân, như vậy Tiêu mỗ xin cáo từ” Tiêu Lương ôn hòa hướng mọi người chấp tay nói.

“Tiêu lão gia đi thông thả...” Trong lúc mọi người đưa tiễn, Lãnh Trạ cũng thu hồi ánh mắt đánh giá.

Hồ Lệ Tinh thừa cơ bắt lấy cánh tay hấn nói “Lãnh đại ca, người ta miệng thực khát, chân thực mỏi, chúng ta tìm một chỗ nghỉ chân được không?”

Hấn không dấu vết tránh đi tay ngọc của nàng “Thật có lỗi, ta còn có việc phải làm”.

“Chuyện trọng yếu lúc này cũng không cấp bách, huống hồ muội cùng đại tỷ cùng tỷ phu cũng may đã hẹn tại quán trà Ngọc Tường phía trước kia, Lãnh đại ca, huynh cũng theo muội cùng đi...”

Lãnh Trạ hơi hơi đảo mi “Đa tạ Hồ cô nương, hôm nay vẫn là dừng ở đây”

“Lãnh đại ca, huynh như thế nào đến bây giờ vẫn gọi muội là Hồ cô nương? Nàng cong môi oán hận “Không phải chúng muội là bằng hữu sao? Cũng là huynh chán ghét muội?”.

“Hồ cô nương...” Giọng nói của hấn tự nhiên tắc nghẽn, lông tơ sau gáy bỗng dựng thẳng lên, trong lòng hấn rung mình, theo bản năng mở to mắt, cấp tốc nhìn người xung quanh, trong đám đông tìm ra người duy nhất có thể khiến hấn sờn gai ốc.

Hồ Lệ Tinh phát hiện tình trạng hấn không bình thường, hồ nghi hỏi “Lãnh đại ca, huynh đang tìm cái gì?”

Hấn không trả lời, đôi mắt như ra đa quét qua quét lại bắn phá mọi nơi.

“Lãnh đại ca, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?” Nàng không kiên nhẫn hừ nhẹ.

Lãnh Trạ xác nhận không có việc gì, không tự chủ được thở ra.

Mặc dù ‘nàng’ quỷ kế đa đoan như thế nào, muốn tránh khỏi tai mắt của Diêm hoàng đến kinh thành là không có khả năng, đúng là thần kinh hấn quá nhạy cảm nên cảm giác sai rồi.

“Lãnh đại ca.....” Hồ Lệ Tinh kêu vài tiếng không được đáp lời, vừa rồi thấy được một tia hoảng hốt thất thố trên mặt Lãnh Trạ, thật khiến cho người ta hiếu kỳ.

Lãnh Trạ phục hồi lại tinh thần, điều chỉnh sắc mặt “Không có việc gì nói, ta đi trước”.

“Cái gì? Lãnh đại ca...” Nàng hốt hốt giậm chân, lập tức theo sau chưa từ bỏ ý định.

Sau khi hai người một trước một sau rời đi, một khuôn mặt nhỏ nhắn cẩn thận hé ra từ sau tượng sư tử đá, hai má hồng hào, đối với hình ảnh mới nhìn thấy, cảm thấy không vui chút nào.

“... Trạ ca ca, huynh lại có thể ăn vụng sau lưng ta, hừ hừ! Phen này cho huynh đi dời nhà ma luôn”. Khuôn mặt nhỏ bé của Đông Phương Uy Uy tràn ngập sự ghen tị “Còn nữ nhân kia không biết từ đâu chui ra, lại dám theo ta tranh Trạ ca ca? Thật sự là không thể tha thứ”.

Nàng hao tổn trăm đấng nghìn cay đến kinh thành, vì không để cho người phát hiện hành tung, mấy hôm nay nàng trốn đông trốn tây, không dám quá mức rêu rao, tuy là trái với tính nết của nàng, nhưng mà, so với việc bị cha nuôi tóm về đảo, đến lúc đó ông ấy sẽ phạt nàng úp mặt vào tường suy nghĩ. Không thể tưởng được khi nàng vất vả như vậy, Trạ ca ca của nàng lại có người khác! Hừ , hừ, hừ! Cái này thật sự là muốn vượt râu nàng mà.

“Lãnh đại ca, rốt cuộc là có chuyện gì huynh không thể không làm? Có cần ta hỗ trợ không?” Năm đó đại tỷ cũng là dùng chiêu này gỡ xuống lời thề không lấy vợ của tỷ phu (anh rể), bây giờ bọn họ phu xướng phụ tùy! Tình cảm như đá bền chắc, thật khiến người khác thêm muốn. Vì thế nên Hồ Lệ Tinh nằng quyết định bắt chước làm theo, không tin Lãnh Trạ không động tâm.

“Không dám phiền toái Hồ cô nương” Lãnh Trạ như cũ dùng thanh âm muốn chết không chết nói.

Hồ Lệ Tinh cười cười kiêu mị “Chúng ta đều là người nhà, Lãnh đại ca không cần khách khí với muội chứ? Có chuyện gì cứ nói, muội nhất định sẽ giúp huynh”. Dục ý của nàng nói những lời này là muốn kéo gần khoảng cách giữa hai người.

Đối phó với nữ nhân quần quýt si mê, Lãnh Trạ đã được huấn luyện hết sức thành thục, so với quỷ linh tinh Đông Phương Uy Uy kia, nàng chỉ là một đứa trẻ.

Hắn lạnh lùng nói “Không cần, ta có thể ứng phó được”.

“Lãnh đại ca, sao huynh lại lạnh nhạt với muội...” Hồ Lệ Tinh trong lòng nóng nảy, nàng chung quy cũng chỉ là hoàng hoa khuê nữ, trên đường truy nam nhân đã là cực hạn lớn nhất của nàng, hắn còn tỏ ra khốc với nàng cái gì chứ? Cho dù vứt bỏ sự dè dặt, cuối cùng cũng phải cố che mặt, dù sao trong kinh thành cũng có không ít người nhận ra nàng.

“Ai nha!” Nàng không chú ý tới Lãnh Trạ dừng bước, trán đập mạnh vào lưng hắn, đau đến mức nước mắt phải chảy ra “Lãnh đại ca, huynh dừng lại cũng phải nói với người ta một tiếng, huynh xem, đều đem người ta đụng đau...” Hồ Lệ Tinh duyên dáng gọi to mấy tiếng, hy vọng khiến hắn phải xấu hổ, nhưng mà, đợi hồi lâu, Lãnh Trạ vẫn không có động tĩnh gì “Lãnh đại ca? Lãnh đại ca?”

Một cỗ ý thức nguy cơ so với ban nãy càng thêm mãnh liệt nổi lên trong lòng hắn, khiến cho khuôn mặt tuấn tú của Lãnh Trạ trắng bệch, lạnh cả sống lưng...

Hồ lệ Tinh trợn to mắt quan tâm “Lãnh đại ca, huynh bị bệnh sao?”

Cái cảm giác này.....

Chẳng lẽ là.....

“Ồ... Trạ ca ca...!”

Một khối ‘này nọ’ màu tím không biết từ đâu chui ra, liền như vậy lao thẳng vào hắn, lực đạo to lớn, ngay cả Hồ Lệ Tinh không phòng bị cũng bị vạ lây, bị đâm cho thiếu chút nữa ngã sấp xuống đất bằng tư thế rất khó coi.

Lãnh Trạ lão đảo một chút, mới không ngã ngồi xuống đất.

Trời ạ! Làm cho hắn chết đi! Khắp thiên hạ chỉ có ‘nàng’ có bản lĩnh khiến hắn muốn bỏ chạy. Trực giác của hắn quả nhiên không sai, đợi cho trận kinh ngạc lớn qua đi, hắn chỉ có thể chấp nhận sự thật tàn khốc trước mắt. Bằng công phu của Lãnh Trạ, không có chuyện trốn không thoát, nhưng mà bởi vì quá mức ngạc nhiên, khiến cho khối ‘này nọ’ dính vừa vặn, dính chặt giống như nước mũi vậy, thế nào cũng bỏ không xong.

“Ồ... Trạ ca ca, thật sự là trời xanh không phụ người khổ tâm, người ta rốt cuộc cũng tìm được huynh...” Cái đầu nho nhỏ dính trước ngực hắn một phen nước mắt, một phen nước mũi, khóc ướt cả vạt áo hắn “Ta nói với huynh... ta thật đáng thương nha... Ô...” Giống như gặp được người thân, chuyện đầu tiên là phải kể lể những cảnh ngộ bị thảm mình gặp phải.

Lãnh Trạ nhin không được bắt đắ dĩ than ba tiếng, hữu khí vô lực hỏi: “Người có thể hay không buông ta ra trước?”

“Ồ...Ta đáng thương như vậy, huynh còn không nhanh an ủi ta, uống phí người ta ngàn dặm tìm chồng ...Ồ ... Huynh thật không có lương tâm nha.” Nàng cực kì ai oán lên án hắn vô tình, “Người ta vòng vo không... không thấy ... cả một ngày cũng chưa ăn cái gì... Ô... Người còn tàn nhẫn với ta như vậy... Ô...”

Người muốn khóc là hắn mới đúng. Lãnh Trạ vẻ mặt thất bại thẳm ngẫm.

“Này! Người đã nhả đầu làm sao chạy tới? Cứ nhiên như vậy không biết xấu hổ ôm nam nhân giữa chốn đông người, còn không mau cút đi!” Từ chỗ kinh ngạc Hồ Lệ Tinh phục hồi lại tinh thần gào lên.

“Vì sao ta phải nghe lời người?” Đông Phương Uy Uy liếc nàng một cái, phảng phất thấy được đem nàng thành con ruồi khiến người ta chán ghét, chợt đem khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào ngực Lãnh Trạ, tiếp tục nức nở “Trạ ca ca... Ta không bao giờ... Rồi khỏi huynh nữa... Chúng ta từ giờ về sau tương thân tương ái, không bao giờ chia lìa...” Hồ Lệ Tinh sắc mặt đại biến, một tay đặt trên kiếm, bất cứ lúc nào cũng có thể rút ra giáo huấn Đông Phương Uy Uy “Đã nhả đầu này, nếu người không buông Lãnh đại ca ra, đừng trách ta không khách khí”

“Trạ ca ca huynh xem, nàng hung dữ với ta... Ô...” Cái nữ nhân không biết xấu hổ lại dám mắng nàng là đã nhả đầu? Hừ, hừ! Cho người chết!

Lãnh Trạ với màn trở mặt trên người sớm nhìn bằng nửa con mắt “Không muốn bị nói hung dữ, cô cũng nhanh một chút buông ta ra” Đây là trò đùa của ông trời hay bọn họ đã định phải dây dưa không rõ? Vì sao hẳn chính là không thoát được khỏi nàng?

“Ta không muốn!” Nàng vùng trộm hướng Hồ Lệ Tinh làm cái mặt quỷ đang tức giận khiến khuôn mặt vặn vẹo “Trạ ca ca, huynh không biết ta rất đáng thương... Không có cơm ăn cũng không có chỗ ngủ... Ta rất rất thảm nha... Tất cả là do huynh hại... Vì sao huynh muốn chuồn êm? Ô...”

“Ta cũng chưa từng gọi cô đến”

Đông Phương Uy Uy ngẩng lên, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt nước mũi, cau cái mũi hồng hồng, trên môi tràn ra ý cười, tự lý giải lời nói của hắn “Trạ ca ca, ta biết thực ra huynh cũng rất cao hứng khi ta đến phải không? Huynh không cần ngưng ngừng, ta cũng sẽ không cười người”

“Ta không có!” Gặp được nàng, hắn luôn cảm thấy vô lực.

Nàng dễ đọc được trong lời nói của hắn “Không thấy xấu hổ là tốt rồi, bây giờ ta rút cuộc cũng tìm được huynh, huynh đừng hòng thoát được khỏi tay ta”.

Hồ Lệ Tinh làm người qua đường Giáp nửa ngày, rất không có tư vị hỏi “Lãnh đại ca, đã nhả đầu này rút cuộc là ai?” Mới đầu nàng xem đối phương nhiều nhất cũng chỉ là một đã nhả đầu ngốc nghếch, hoàn toàn thua kém chính mình kiều mị xinh đẹp, căn bản không đặt nàng vào trong mắt, nhưng chậm rãi, nàng lại phát hiện thái độ của Lãnh Trạ đối với nàng và chính mình có sự bất đồng, sự dung túng khó phát hiện trong mắt, làm cho nàng không dám khinh thường.

Đối với câu hỏi của Hồ Lệ Tinh, Lãnh Trạ thấy không cần phải trả lời, Đông Phương Uy Uy lại khinh thường cùng nàng giới thiệu.

Lãnh Trạ xoay mình như lông mày, lập tức nghĩ đến một vấn đề trọng yếu “Cô làm thế nào đến được đây?” Hắn trầm giọng hỏi.

“Trạ ca ca, người ta rất đói bụng...” Nàng ra vẻ vô tội, nhanh chóng đem đổi đề tài.

“Chẳng lẽ người...” Diêm hoàng không có khả năng để nàng đơn thương độc mã tới kinh thành, như vậy chỉ có một loại khả năng.

“Trạ ca ca, nếu như không có tiền mời ta ăn cơm cứ nói thật, ta có thể thông cảm huynh kinh tế túng quẩn...”

“Không cần nói vớ vẩn, hiện tại liền theo ta về đường khải, xem Đường chủ quyết định như thế nào” Phải sớm đem quỹ linh tinh đòi mạng này tiến bước, hắn mới có thể an tâm.

Lại muốn dùng Hắc ca ca hù dọa nàng? Trạ ca ca cũng không khỏi quá xem thường nàng, chỉ cần người trên Hắc ca ca che chở nàng, Hắc ca ca cũng không có biện pháp gây khó dễ cho nàng. Cái này gọi là một vật khắc một vật, Đông Phương Uy Uy cười trộm trong lòng.

Nàng cúi đầu, mười ngón tay xoắn lại, sợ hãi hỏi “Trạ ca ca, huynh thật sự muốn giao ta cho Hắc ca ca sao?”

“Đúng vậy” Lãnh Trạ không nhìn đến ánh mắt cầu xin của nàng, lạnh giọng nói.

Đông Phương Uy Uy hít hít không khí, mi mắt sụp xuống, cánh môi hơi hơi co rúm “Người ta ngàn dặm xa xôi tới tìm huynh, huynh lại nhẫn tâm như vậy, vội vã muốn đem người ta trả về”.

“Đừng nghĩ đem chiêu này lừa ta, ta sẽ không mắc lừa đâu” Hắc đã nếm nhiều rồi.

Nàng giống như ảo thuật, trong chớp mắt thu hồi vẻ mặt đáng thương, vỗ tay cười ha ha “Bị huynh nhìn thấu rồi, tốt thôi! Đợi ta ăn no liền cùng huynh trở về, như vậy có được không?”

Quý linh tinh này như thế nào lại đổi tính, đột nhiên nghe lời như vậy? Lãnh Trạ mặc dù trong lòng có chút hồ nghi, nhưng mà, hắc vẫn chấp thuận yêu cầu của nàng.

“Lãnh đại ca? Các người...” Hồ Lệ Tinh khẽ nhếch miệng, giật mình nhìn bọn họ làm trò trước mặt mình.

Tức chết đi được! Cái con nhóc kia rốt cuộc là ai?

Còn có, Lãnh đại ca tại sao lại để nàng động tay động chân, một chút cũng không tức giận? Hừ! Thua người không thua trận, để xem cuối cùng hươu chết tay ai, (đại ý: không biết ai là người thắng cuối cùng).

“Này! Người đã nha đầu này có biết xấu hổ không hả?” Hồ Lệ Tinh mày liễu dựng ngược chụp lấy tay

Đông Phương Uy Uy, không cho nàng đụng chạm một sợi lông măng của người trong lòng “Cho dù tuổi người còn nhỏ cũng nên hiểu đạo lý nam nữ thụ thụ bất thân cũng nên biết chứ?”

Đông Phương Uy Uy liếc nàng một cái, đôi tay nhỏ bé bám chặt cánh tay Lãnh Trạ, làm cho hồ Lệ Tinh trợn mắt nhìn.

“Không hiểu thì thế nào?” Ai thèm để ý cái loại nữ nhân này!

Hồ Lệ Tinh thanh âm the thé mắng chửi người: “Người... Nương người là như thế nào dạy người?”

Lãnh Trạ nhắm chặt hai mắt, gân xanh trên thái dương nổi lên.

Thấy người trong lòng không thay đổi phương nói chuyện, Hồ Lệ Tinh lại càng kiêu ngạo “Chẳng lẽ ta nói sai sao? Nhìn người tuổi còn nhỏ mà da mặt lại dày, qua mấy năm nữa sẽ thế nào, ta đây sẽ thay nương người giáo huấn người, đừng tưởng Lãnh đại ca không hề rằng chính là bảo vệ người, hắc là không muốn cùng tiểu hài tử chấp nhặt nên mới dễ dàng tha thứ cho người, người nên hiểu cho rõ”.

“Ta có phải tiểu hài tử hay không Trạ ca ca là rõ ràng nhất, có phải không?”

Khuôn mặt đang cười của Hồ Lệ tinh chợt biến sắc “Lãnh đại ca, nàng nói như vậy là có ý gì?”

“Thật là kỳ lạ! Nhìn người cũng không giống người ngu ngốc, tự mình nghĩ đi!” Không đợi Lãnh trạ mở miệng, Đông Phương Uy Uy sợ thiên hạ không loạn tiếp tục bồi đen “Quan hệ của ta cùng Trạ ca ca đã muốn cực kỳ thân mật, cho nên kiếp này hắc chỉ thuộc về một mình ta, đừng ai mơ tưởng cùng ta tranh đoạt”

“Người...” Hồ lệ Tinh hận đến nghiến răng “Lãnh đại ca, huynh mau nói, đừng để cho cái đã nha đầu này làm vậy bần nhân cách của huynh”.

Lãnh Trạ xoa bóp thái dương đau âm ỉ, thật không nghĩ ra nhập cuộc chiến tranh giữa nữ nhân này.

“Trạ ca ca, huynh đau đầu phải không?” Đông Phương Uy Uy hỏi với vẻ thân thiết “Ta giúp người xoa bóp, cam đoan sẽ rất nhanh hết đau đầu. Trước kia cha nuôi cũng thường đau đầu, chỉ cần ta dùng bàn tay nhỏ bé xoa bóp sẽ rất nhanh khỏi, có phải rất thần kỳ hay không?”

Hắc cười khổ một cái “Ta tin tưởng” Diêm hoàng bị nàng độc hại mười mấy năm, không đau đầu mới là chuyện lạ.

“Đến đây, hạ thấp đầu xuống, ta giúp huynh xoa bóp” Nàng giơ lên đôi tay nhỏ bé trắng như tuyết nói.

“Không cần, đã không còn đau nữa” hắc sợ nàng xoa bóp sẽ càng nghiêm trọng hơn.

Đông Phương Uy Uy khăng khăng kéo đầu hắc xuống “Huynh không cần thẹn thùng, ta không phải ai cũng giúp xoa bóp đâu, huynh xem ta đối với huynh thật tốt” Thân phận của nàng được chiều chuộng, sẽ không vì người thanh thanh thái thái (rau xanh, đại ý: người bình thường) mà hạ thấp địa vị của mình.

“Thật sự không cần” Lãnh Trạm nói xin miễn cho kẻ bắt tài

Hồ Lệ Tinh nũng nịu: “Lãnh đại ca, huynh làm sao lại dễ dàng bỏ qua cho nàng như vậy? Trực tiếp bảo nàng cút ngay không phải là được rồi sao? Huynh ngại mở miệng thì để cho ta”

“Trạm ca ca, nàng thật hung dữ, người ta rất sợ nha” nàng mới không thèm cùng loại nữ nhân này giống nhau một dạng không có phong độ, hừ! Nghĩ muốn đấu với Đông Phương Uy Uy này, nàng còn chưa đủ công lực đâu.

Trong từ điển của quỷ linh tinh này khi nào thì có từ “sợ” này vậy? Lãnh Trạm bật cười nghĩ.

“Cô không phải kêu đói sao? Phía trước có trà lâu, chúng ta trước đến đó ăn chút gì đi”

Đông Phương Uy Uy cười mím chi nói “Được! Tất cả đều nghe theo Trạm ca ca”

“Lãnh đại ca, đến quán trà Ngọc Tường phái trước được rồi, đại tỷ cùng tỷ phu đều ở đó chờ chúng ta” Hồ Lệ Tinh trong lòng một phen tính toán, chỉ cần có người nhà ở một bên làm chỗ dựa, còn sợ dã nha đầu này ở trước mặt nàng giễu võ giương oai sao?

“Trạm ca ca, nếu người ta đã có lòng giới thiệu, chúng ta đến đó được rồi” Nàng cũng muốn xem nữ nhân này muốn giở trò gì?

2. Chương 2

Một góc quán trà.

Bên cạnh bàn có một đôi phu thê đang ngồi, nam tuổi ước chừng ngoài bốn mươi, theo thói quen mặc một thân thanh sam, bề ngoài cùng khí chất nhã nhặn, lịch sự, nhìn như một nho sinh đã đọc qua đủ thứ kinh thư; bên cạnh là một thiếu phụ nhỏ hơn hẳn mười hai, mười ba tuổi, dung mạo xinh đẹp, cử chỉ đoan trang, hai người tuy tuổi tác chênh lệch nhiều nhưng thành thân cũng đã được mười năm, tình cảm cũng càng ngày càng sâu đậm.

“Tiểu muội sao còn chưa đến?” Hồ Lệ Mãn hai mắt hướng về phía cửa nhắc đi nhắc lại.

Ôn Trọng Khanh rót cho thê tử chén trà Long Tĩnh Tây Hồ, đánh trống lảng “Nương tử, nàng xem đây là trà Long Tĩnh pha vào chén bạch từ (sứ trắng), từng lá, từng lá như hạt sen non mềm, thảo nào người ta khen ngợi thứ trà này sắc ngọc, hương đậm, vị ngọt, đáng đẹp, có thể nói là tứ tuyệt (bốn điều nhất), quả nhiên là trà ngon!”

Nàng không khỏi cười trách “Thiếp sẽ nói với tiểu muội, chàng kéo thiếp đi nơi nào nhé?”

“Tiểu muội là người sinh ra và lớn lên ở kinh thành, nàng còn sợ muội ấy lạc đường được hay sao?” Hần khê uống trà Long Tĩnh nói.

Hồ Lệ Mãn thở dài, trên khuôn mặt xinh đẹp gợn chút lo lắng “Tướng công, thiếp không phải lo lắng chuyện này, chẳng lẽ chàng một chút cũng không nhìn ra sao? Thực ra người trong lòng tiểu muội là Lãnh Trạm.”

“Nhìn ra thì sao? Đây là chuyện của người trẻ tuổi, không phải chuyện ta có thể giúp được.” Ôn Trọng Khanh phẩm trà một cách tự đắc, đối với phiền muộn của thê tử chỉ coi là lo bò trắng răng.

“Người thanh niên Lãnh Trạm này bình tĩnh chừng chặc, ta vô cùng yêu thích. Thế nhưng chính là tính tình có chút lạnh lùng, mà ta thực hiểu rõ tính cách tiểu muội, nàng là út trong nhà bốn huynh muội, phụ thân trước nay luôn chiều chuộng nàng, tính tình khó tránh khỏi có chút kiêu căng, thiếp e việc làm mỗi cuộc hôn nhân này không dễ dàng”. Nàng nói.

Hần bật cười “Bát tự* còn chưa đưa đi, nàng đã nghĩ xa như vậy, ta thấy nàng quá nhàn rồi rồi”.

*Bát tự là bảng thể hiện cuộc đời, số phận của con người, qua đó ta sẽ biết được số mệnh của một người.

“Ta thực sự hy vọng tiểu muội có thể tìm được một nơi chốn tốt, ta cũng có thể yên tâm, nàng tuổi cũng không còn nhỏ, cho dù điều kiện tốt, nhưng nếu còn chọn tới chọn lui như vậy, chính là lãng phí tuổi thanh

xuân. Chàng nói thiếp có thể không sớm tính sao?”. Mẫu thân các nàng mắt sớm, tiểu muội lại còn quá nhỏ, nên tình cảm tự nhiên càng thêm thân thiết.

Ôn Trọng Khanh lắc đầu bật cười “Với điều kiện của tiểu muội còn sợ không tìm được nhà chồng hay sao, chỉ cần ánh mắt muội ấy dừng đặt cao như thế, trong kinh thành còn rất nhiều người ưu tú uội ấy lựa chọn”.

“Nhưng nàng cứ khẳng khẳng lựa chọn Lãnh Trạ. Tướng công, có cơ hội chàng hãy giúp thiếp dò xét ý tứ của hân.”

Bàn tay nâng chén của hân dừng lại giữa không trung “Cái này...” Hân cũng không am hiểu loại chuyện nói dây tơ hồng này.

“Nam nhân các chàng dễ nói chuyện, chàng mau giúp ta việc này nhé, được không?” Nàng nhẹ nhàng nói.

“Được rồi! Ta sẽ tìm cơ hội hỏi thử xem.” Ôn Trọng Khanh không thể không chấp nhận trọng trách mà thê tử nhờ vả.

“Đa tạ tướng công” Hồ Lệ Mãn hé ra khuôn mặt tươi cười, khoe mắt vô tình liếc về phía cửa, lấy khuỷu tay khẽ chạm vào trương phu, “Tướng công, tiểu muội bọn họ tới rồi kìa”.

Hồ Lệ Tinh dẫn Lãnh Trạ bọn họ vào quán trà, đi đến chỗ phu thê Ôn Trọng Khanh đang ngồi.

“Đại tỷ, tỷ phu, thật ngại quá, khiến cho hai người đợi lâu” Nàng hướng về hai người cười nói.

“Ta còn nghĩ các người đi dạo đến quên cả thời gian rồi, cho nên còn chưa tới.” Ánh mắt Hồ Lệ Mãn đảo qua giữa tiểu muội và Lãnh Trạ, lòng tràn đầy hy vọng có thể tác hợp cho họ, căn bản không chú ý tới phía sau Lãnh Trạ có một góc áo màu hồng nhạt bay nhẹ.

Ôn Trọng Khanh xếp lại chiếc quạt, mỉm cười lên tiếng “Lãnh Trạ, người đến rồi!”

“Ôn đại phu!” Một cái đầu nhỏ tinh quái đột nhiên lộ ra từ sau lưng Lãnh Trạ, hướng tới Ôn Trọng Khanh khách khách cười không ngừng “Hắc, hắc, hắc! Ta cũng đến đây!”

“Ồ!” Đột nhiên nhìn thấy khuôn mặt cười hi hi của Đông Phương Uy Uy, hình tượng nho nhã xưa Ôn Trọng Khanh thoáng chốc khấn trương, vẻ mặt còn sợ hơn nhìn thấy quý, thân thể thành linh ngã ngửa ra sau “Phịch!” một tiếng, không kịp đề phòng ngã chổng vó lên trời.

“Tướng công!”

“Tỷ phu!” Hồ gia tỷ muội lo lắng bước lên phía trước.

Đông Phương Uy Uy lắc lắc ngón trỏ, tầm tắc nói “Ôn đại phu, ta biết rõ người nhìn thấy ta rất hưng phấn, nhưng cũng không cần phải kích động như vậy đâu! Trong quán có nhiều người đang nhìn, thật là mất mặt mà!”

“Tướng công, chàng không sao chứ?” Hồ Lệ mãn đỡ chồng dậy, “Có đau ở đâu không?”

“Ta, ta không sao” Ôn Trọng Khanh đỏ mặt bối rối “Tiểu công chúa của ta, ngọn gió nào đem người tới kinh thành vậy?” Cứu vớt! Phu thê bọn họ khó khăn lắm mới thoát được khỏi ma chướng, tưởng rằng cuối cùng đã được hưởng tháng ngày bình yên, nhưng quý linh tinh này đến là hết rồi.

“Bởi vì người ta rất nhớ người và Mãn di mà! Biết các người vừa vặn về thăm nhà, ta đặc biệt đến thăm, hơn nữa Trạ ca ca cũng ở chỗ này, tất nhiên là ta phải đi một chuyến rồi!” Nàng mở to đôi mắt một cách ủy khuất nói “Làm sao vậy? Người không thích thấy ta sao?”

Da mặt hân co giật vài cái, khẩu thị tâm phi (nói một đằng nghĩ một nẻo) nói “Thích, đương nhiên là thích rồi, thời gian không có người rất nhàm chán.”

Đông Phương Uy Uy lập tức cười so với mặt trời còn rực rỡ hơn, mỉm cười nói “Ta biết các người sẽ hoan nghênh ta mà, không sao, ta cam đoan từ giờ trở đi, cuộc sống của các người sẽ không còn nhàm chán nữa.”

Phu thê Ôn Trọng Khanh liếc nhìn nhau cười khổ.

“Đại tỷ, tỷ phu, các người rốt cuộc làm sao vậy? Tại sao phải sợ dã nha đầu này?” Hồ Lệ Tinh nổi giận, ‘Xoát!’ rút kiếm ra, không chút lưu tình hướng Đông Phương Uy Uy đâm tới, “Dã nha đầu này thật sự không có quy củ, xem ta giáo huấn ngươi như thế nào, xem kiếm!”

“Tiểu muội, mau dừng tay!” Phu thê Ôn Trọng Khanh thấy tình thế cấp bách vội kêu to.

Tay phải Lãnh Trạm rung lên, chặn ngang trường kiếm ngăn lại thế tấn công.

Hành động của hắn như lửa cháy đổ thêm dầu, làm cho Hồ Lệ Tinh càng không chịu đựng được.

“Lãnh đại ca, vì sao huynh can ta?” Nàng khẽ kêu.

Khuôn mặt tuần tú hơi mỉm cười, “Hồ cô nương, chuyện của nàng ta sẽ xử lý, không phiền cô động thủ.” Cho dù quỷ linh tinh này cần quấy thế nào, cũng là tâm can bảo bối của Diêm hoàng, hắn sẽ không để mặc cho nàng bị người ta chém giết mà không để ý tới.

“Tiểu muội, muội đừng xúc động, trước tiên ngồi xuống đã rồi nói.” Không cần so, Hồ Lệ Mãn cũng biết nàng tuyệt đối không phải đối thủ của Đông Phương Uy Uy.

Hồ Lệ Tinh hỏa khí dâng lên, nhất thời biểu cảm không hạ xuống được.

“Đại tỷ, tại sao cả các người cũng thay dã nha đầu này nói chuyện?”

Đông Phương Uy Uy ra vẻ thật thà hỏi “Mãn di, nàng thật sự là muội muội của người sao?”

“Đúng vậy, nàng gọi Lệ Tinh, là muội muội nhỏ nhất trong nhà chúng ta” Hồ Lệ Mãn vội vàng giới thiệu, hy vọng Đông Phương Uy Uy có thể vuốt mặt nể mũi, không làm nàng khó xử.

Đông Phương Uy Uy lập tức phì cười, khoa trương ngửa cả ra đằng sau.

“Hóa, hóa ra người gọi ... Hồ, hồ ly tinh ... ha ha ...”

“Là Hồ, Lệ, Tinh, lỗi tai của người nghe đi đâu hả?!” Hồ Lệ Tinh tức giận quát, nàng tức nhất là có người lấy tên của nàng xuyên tạc.

“Kêu lên thì giống thôi, người thật soi mới.” Nàng cười đến khoa trương, còn xua tay, giống như đang nói “Người không cần xấu hổ, dù sao mọi người đều biết người là hồ ly tinh.”

Hồ Lệ Tinh bực bội “Người ... người...”

“Cô đừng quá đáng!” Lãnh Trạm mặt lạnh lùng khiển trách.

Đông Phương Uy Uy hướng Hồ Lệ Tinh nhướng mày “Đúng nha! Người đừng quá đáng!”

Lãnh Trạm tức giận mắng “Ta nói chính là cô!”

“Ta?” Đông Phương Uy Uy chỉ vào mũi mình “Có sao?” Nàng giảo nhất là giả vờ vô tội.

Lãnh Trạm dùng đuôi mắt liếc nàng, Đông Phương Uy Uy đành cong môi “Cũng không phải tại ta trước, là nàng ta liên tục mắng ta là dã nha đầu, ta chỉ là phòng vệ chính đáng .

“Được rồi, không phải cô kêu khát nước sao? Còn không ngồi xuống?” Hắn toàn tâm toàn ý thầm nghĩ muốn đem nàng bắt ăn thật no, sau đó ném nàng cho Đường chủ mà làm phiền, bản thân sẽ được thoải mái.

Đông Phương Uy Uy gương mặt cười “Trạm ca ca, ta khát nước!”

“Được, cầm lấy.” Hắn đích thân rót trà cho nàng.

“Trạm ca ca, ta biết huynh tốt với ta nhất.” Đông Phương Uy Uy dán chặt bên người Lãnh Trạm, liếc về phía vẻ mặt ghen tị của Hồ Lệ Tinh khoe khoang, “Hồ ly tinh a di, người không phải kêu khát nước sao? Sao lại không uống thế?”

Hồ Lệ Tinh thật sự là nuốt không trôi giọng điệu này, thù này nàng sẽ nhớ kỹ.

“Ta không phải gọi là hồ ly tinh, còn nữa, ta mới mười tám, không dám phiền nhân gia gọi ta một tiếng a di.” Dã nha đầu này dám cùng nàng đối đầu, nàng sẽ không khinh địch.

“Nhưng mà, người là muội muội của Mãn di, cũng tính là trưởng bối của ta, người ta nói luận vai vế không luận tuổi, gọi người là a di cũng phải mà. Mãn di, người nói đúng hay không?” Nàng mồm miệng lạnh lợi cãi chày cãi cối.

“Ách, đúng, đúng” Hồ Lệ Mãn chỉ có thể cười gượng, nàng không nghĩ đến đắc tội vị tiểu công chúa xảo quyệt này.

Đôi mắt to của Đông Phương Uy Uy chuyển động, đem mục tiêu hướng tới Ôn Trọng Khanh đang muốn tông cửa xông ra.

“Ôn đại phu, sắc mặt người không được tốt, như vậy là không được đâu! Thân là đại phu sao có thể dễ sinh bệnh. Cần thận tự mình đập vỡ bằng hiệu đây.”

“Ta không sao, có thể do lúc sáng ăn uống không cẩn thận nên đau bụng thôi, trở về nghỉ ngơi một chút sẽ không sao.” Hắn đưa mắt liếc thê tử ra hiệu, chuẩn bị bôi dầu vào chân ~ ~ chạy nhanh “Cô cứ từ từ ăn, ta và Mãn di của cô về trước.”

Hồ Lệ Tinh hơi giật mình, tại sao tỷ phu ngày thường bình tĩnh mà vừa gặp dã nha đầu này lại giống như chuột thấy mèo vậy?

“Tỷ phu, buổi sáng không phải vẫn rất ổn, tại sao đột nhiên lại đau bụng?”

Ôn Trọng Khanh lập tức đỏ mặt lạnh, “Ách ... ta ... thực ra ...”

“Ôn đại phu, người lớn là không được lừa gạt tiểu hài tử đâu đấy! Sao người lại làm tấm gương xấu như thế?”

Đông Phương Uy Uy cười xảo quyệt, nhìn phu thê Ôn Trọng Khanh da đầu run lên.

Ôn Trọng Khanh xấu hổ vội ho khan che giấu, “Ta ... Hiện tại đã đỡ nhiều rồi ...”

“Vậy mới phải chứ! Nếu đỡ nhiều thì hiện tại cần bổ sung dinh dưỡng. Trăm ca ca nhanh chọn vài món lên đi.” Nàng thoải mái lấy khách thay chủ.

Lãnh Trâm ngoắc tay gọi điểm tiểu nhị, chọn vài món trà bánh ngon miệng.

“Tỷ phu, dã nha đầu này có gì đáng sợ? Vì sao các người đều sợ nàng như vậy?” Hồ Lệ Tinh càng nhìn càng thấy không bình thường, tức giận hỏi, “Nàng rốt cuộc là ai?”

Đông Phương Uy Uy giờ phút này mới bày ra vẻ mặt kinh ngạc “A? Ta còn chưa giới thiệu với cô sao? Vậy cô nghe cho rõ, ta là Đông Phương Uy Uy, cha nuôi ta tên Đông Phương Duật, người trong giang hồ gọi ông ấy là Diêm hoàng, cuối cùng đã biết ta là ai rồi chứ?”

Hồ Lệ Tinh khiếp sợ nhìn phu thê Ôn Trọng Khanh, thấy họ vuốt cằm, mới xác định được thân phận nha đầu này.

Không thể tưởng tượng được nha đầu này lại có chỗ dựa vững chắc như vậy, khó trách ngay cả Lãnh đại ca cũng không dám đắc tội nàng. Hồ Lệ Tinh trong lòng ầm ục thay cho Lãnh Trâm.

Lãnh đại ca nhất định là ngại cho Diêm hoàng mới dễ dàng tha thứ những hành vi tác quái của nàng. Ủ! Như vậy đã nghĩ thông, bằng không nam nhân nào sẽ coi trọng cái tính cách ngang ngược bất hảo này, còn là một con nhóc chưa ‘chuyển người lớn’? Nàng không nghĩ lại điều kiện của mình, còn dám vọng tưởng bám lấy Lãnh đại ca, hừ! Nàng thật thay Lãnh đại ca cảm thấy bất bình.

Nàng nhất định phải cứu Lãnh đại ca thoát khỏi biển lửa.

Cắn một miếng bánh bao trong lòng hấp tiểu nhị mang tới, nhai kỹ nuốt xuống, nước mắt nhanh như chớp từ hốc mắt Đông Phương Uy Uy rơi xuống.

“Ô... Ăn ... Ngon, ngon, ngon...” Nàng nức nở nói.

Hồ Lệ Tinh thừa cơ chế nhạo nói, “Có ăn là tốt rồi, có gì mà phải khóc? Đúng là đứa trẻ không lớn nổi.”

“Làm sao vậy? Sao lại khóc?” Hồ Lệ Mãn thấy nàng khóc đỏ cả mũi, không kiềm được bản năng làm mẹ, “Có phải lưỡi bị bánh bao làm bỏng không?” Tuy rằng quỷ linh tinh này ngày thường thích nhất là chính

người, nhưng mà, chung quy vẫn là tính trẻ con, hoàn toàn không có tâm hại người, thời điểm nàng đáng yêu vẫn làm cho người ta không nhận được thương yêu trong lòng.

Đông Phương Uy Uy dùng sức đem nước mắt, nước mũi hít trở lại, khóc thút thít nghẹn ngào: “Ta, ta chỉ là đột nhiên nhớ tới Nhạc Nhạc, nàng nhất định sẽ rất thích ăn loại bánh bao này, nếu nàng ở đây, không biết sẽ, sẽ vui thế nào...” Nàng với Nhạc Nhạc từ khi sinh ra chưa từng tách ra lâu tới vậy, cho dù thường ngày nàng vẫn chê Nhạc Nhạc giống heo ham ăn ham ngủ, nhưng vị trí của Nhạc Nhạc trong lòng nàng bất luận kẻ nào cũng không thể thay thế được... “Ồ ... Trăm ca ca, người ta rất nhớ Nhạc Nhạc.....”

Lãnh Trạh nhắm mắt, cái động tác này dường như đã thành thói quen của hãh.

“Vây sớm quay về đảo một chút, không phải sẽ nhìn thấy nàng sao?”

Nàng lộ ra vẻ mặt chột dạ hiếm thấy, “Nhưng mà trở về cũng không thấy được.”

“Vì sao?”

Đông Phương Uy Uy ý đồ dùng điệu cười ngây ngô gạt cho qua, “À, à, bởi vì ... Nhạc Nhạc cũng không có ở trên đảo mà!”

“Cô nói cái gì?” Lãnh Trạh quát cao hơn mức bình thường nửa phân.

Đông Phương Uy Uy hoảng sợ nẩy một cái, giả bộ sợ hãi vỗ ngực, “Trăm ca ca, huynh trước giờ chưa từng lớn tiếng như vậy, thực sự là nhất minh kinh nhân* nha! Huynh xem mọi người đều bị huynh dọa sợ rồi.”

*Nhất minh kinh nhân: bỗng nhiên nổi tiếng, gáy một tiếng ai nấy đều kinh ngạc (Sử ký, Hoát kê liệt truyện: “Thử điều bất phi tắc dĩ, nhất phi xung thiên: bất minh tắc dĩ, nhất minh kinh nhân”: Ví với bình thường không có biểu hiện gì đặc biệt, nhưng khi làm lại có thành tích khiến mọi người ngạc nhiên)

Lãnh Trạh cũng không nghĩ tới chính mình không khống chế được, nhưng hãh cố không để ý tới phản ứng kinh ngạc của người khác, lấy tay lau khuôn mặt tuần tú, hồi lâu không nói ra lời.

“Trăm ca ca, huynh không cần lo lắng, Nhạc Nhạc tuy nhìn ngu ngu, nhưng người ta nói người ngốc có phúc của người ngốc mà! Ta tin nàng sẽ rất nhanh tìm được tướng công, đến lúc đó chúng ta có thể cùng báí đường thành thân. Huynh xem ta sắp xếp được không?” Hồ Lệ Tinh ‘Cạch’ một tiếng buông chén trà, tức giận trợn mắt, “Người dựa vào cái gì muốn Lãnh đại ca cùng người báí đường thành thân? Người đừng cho rằng mình là con gái nuôi của Diêm hoàng, thì có thể sắp đặt tương lai người khác, Lãnh đại ca tuyệt đối không có khả năng lấy người!”

“Trăm ca ca không nói với người sao?” Đông Phương Uy Uy vẻ mặt giả hoạt hỏi.

“Nói cái gì?”

Đông Phương Uy Uy giương đôi mi cong, đắc ý dào dạt nói “Trăm ca ca là vị hôn phu của ta, chính miệng huynh ấy đã đáp ứng đi gặp cha nuôi ta cầu hôn, đến lúc đó hoan nghênh người đến uống rượu mừng.”

“Lãnh đại ca, nàng nói vậy có thật không?” Sắc mặt Hồ Lệ Tinh thoáng chốc rất khó coi.

Ngay cả vợ chồng Ôn Trọng Khanh cũng cảm thấy bất ngờ, mặc dù thường thấy Đông Phương Uy Uy đi theo đuôi Lãnh Trạh, cũng chỉ coi như là trẻ con chơi đùa, chưa từng liên tưởng tới chuyện gì khác, không nghĩ tới...

Lãnh Trạh liếc Đông Phương Uy Uy một cái, mở miệng muốn nói, lại bị nàng giành trước một bước.

“Tất nhiên là thật, Trăm ca ca, huynh đừng quên, lần trước chúng ta ở bên thác nước cùng nhau tắm Ừm... ừm...” Nàng mới nói một nửa, một bàn tay to lớn nhanh chóng chặn lấy cái miệng nhỏ nhắn của nàng, miễn cho nàng nói ra những lời kinh hãi thế tục.

“Xem ra cô đã ăn no, chúng ta cần phải đi.” Lãnh Trạh nhắc thân thể nhỏ bé của nàng lên, nửa tha nửa kéo nàng thoát khỏi hiện trường, tránh cho nàng nói toạc móng heo sự việc kia.

“Lãnh đại ca! Lãnh đại ca!” Mặt Hồ Lệ Tinh lúc đỏ lúc trắng, nổi nóng chụp cái bàn cho hãh giận, “Thật tức chết đi được!” Tự dưng chui đầu ra một Trình Giảo Kim, làm hỏng chuyện tốt của nàng.

Hồ Lệ Mãn nhẹ giọng an ủi “Tiểu muội, đừng tức giận.”

“Muội làm sao không tức giận cho được? Đại tỷ, tỷ phải giúp muội!” Nàng nũng nịu yêu cầu.

“Giúp muội cái gì?”

Mặt nàng có chút xấu hổ sảng giọng “Đương nhiên là giúp ta ... Đại tỷ, tỷ biết mà!”

“Cái này...” Hồ Lệ Tinh hiểu ý, lúng túng nhìn trượng phu, thận trọng nói, “Tiểu muội, đại tỷ đương nhiên hy vọng muội có một nơi chốn tốt, hơn nữa, ta và tỷ phu muội cũng rất yêu thích Lãnh Trạm, nhưng hiện tại ...”

Hồ Lệ Tinh nghiêm sắc mặt, “Hiện tại có gì không giống? Bởi vì có cái dã nha đầu Đông Phương Uy Uy kia can dự vào, tỷ cho rằng ta sẽ buông tha cho hắn? Nàng dựa vào cái gì?”

“Tiểu muội ...”

Nàng vội vàng hỏi, “Chẳng lẽ bọn họ thực sự đã đính hôn?”

“Chuyện này chúng ta cũng không nghe nói, nhưng mà...” Hồ Lệ Mãn khó xử nói.

“Nếu đã không có, nguyên tắc của muội là không từ bỏ nửa đường, trừ phi là Lãnh đại ca tự mình thừa nhận muốn lấy nàng, nếu không muội sẽ không chết tâm.”

Hồ Lệ Mãn đưa mắt về phỉ trượng phu cầu cứu.

Nhận được tín hiệu của nương tử, Ôn Trọng Khanh không thể không can thiệp, “Tiểu muội, ý của đại tỷ muội là xem tình hình như thế nào trước rồi giải quyết, bởi vì không biết ý Lãnh Trạm thế nào, hy vọng muội không đem tình cảm thể hiện quá nhanh, càng không hy vọng thấy muội khổ sở đau lòng.”

Hồ Lệ Tinh đang tức giận cũng nguôi một chút, “Muội đương nhiên hiểu rõ ý của đại tỷ và tỷ phu, nhưng muội không ngờ lại bại bởi tay dã nha đầu đó, bởi vì nàng là con gái nuôi của Diêm hoàng, Lãnh đại ca mới ngoan ngoãn nghe lời nàng, thật không có đạo lý mà!”

Ôn Trọng Khanh than nhẹ một tiếng, “Aiz! Muội không đâu lại được quỷ linh tinh đó đâu.”

“Tỷ phu muội đã bị nàng cho ăn không ít đau khổ, ngay cả Diêm hoàng gặp nàng cũng thấy đau đầu, muội đã thấy nàng có bao nhiêu là khó chơi.” Hồ Lệ Mãn cười khổ, nghĩ tới chuyện năm đó mà vẫn còn sợ hãi.

Hồ Lệ Tinh bị lời này gợi lên sự hiếu kỳ, “Tỷ phu, rốt cuộc nàng đã làm gì?”

“Nói đến chuyện này, phải nói từ ba năm trước ...” Ôn Trọng Khanh nhấp một ngụm trà Long Tỉnh, suy nghĩ rơi vào khoảng thời gian đáng sợ kia.

Ôn Trọng Khanh khi còn trẻ mới bước chân vào giang hồ, bất kể có chuyện gì khó xử lý, không có hắn không xong, do đó có ngoại hiệu ‘Phật thủ thư sinh’.

Có điều, vì hắn trước sau chỉ giữ y giả nhân tâm (tấm lòng người thầy thuốc), cho dù người bệnh là người giàu, người nghèo, người tốt hay người có tội ác tày trời hắn liền nghĩa vô phần cố (làm việc nghĩa không được phép chùn bước) cứu vớt sinh mệnh đối phương, cho đến khi hắn cứu phải một tên tội phạm bị quan phủ truy nã, mà đối phương cuối cùng lấy oán trả ơn, giết thê tử của hắn, tư tưởng của hắn nghịch chuyển một trăm tám mươi độ, từ đó về sau, ‘Phật thủ thư sinh’ liền biến mất trong giang hồ.

Về sau, trong một chuyến du lịch hắn kết giao với Diêm hoàng, trở thành đại phu chuyên chúc, lúc đó hắn đã lập lời thề, ngoài người của Diêm cung, hắn không xem bệnh cho người ngoài. Mà quỷ linh tinh kia sau khi đi qua nghe được hắn nói, nghĩ mọi cách muốn khảo nghiệm y thuật của hắn có thần kỳ giống như đồn đại hay không.

Giận nhất chính là, nàng lại cấu kết cùng với Bách Độc Lang Quân hành sự bất chính. Lập tức, Bách Độc Lang Quân được Diêm hoàng vì con gái nuôi mà mời làm thượng khách, biết rõ hai người họ đối đầu, nàng lại cùng Bách Độc Lang Quân thông đồng, năm lần bảy lượt hạ độc trong món ăn, vài người không cẩn thận ăn phải không tránh khỏi một trận tra tấn. Theo lý thuyết, độc của Bách Độc Lang Quân đều có giải được, hết lần này tới lần khác quỷ linh tinh kia tự coi mình thông minh, đem mấy loại độc được trộn với nhau,

cần bản không có thuốc giải, mà Bách Độc Lang Quân đứng một bên vui mừng thấy người khác gặp họa, đứng nhìn hân chế giải được.

Khi đó hân vất óc cả ngày lẫn đêm, đến tận phút cuối cùng cũng chế được giải được tốt, vậy mà quỷ linh tinh kia còn không phục lắm, lại có thể hạ độc ngay trên người mình, Ôn Trọng Khanh mỗi lần nghĩ đến chuyện này lại thay chính mình đổ mồ hôi lạnh.

Khi đó tình huống rất là nguy cấp, ánh mắt lạnh lẽo của Diêm hoàng dán chặt vào hân, hại hân kinh hồn bạt vía, chỉ sợ quỷ linh tinh kia không may đi dời nhà ma, hân cũng phải chôn cùng, thật vất vả đem nàng từ âm tào địa phủ kéo về, nàng lại còn cười hì hì nói chơi thật vui, hại hân gặp ác mộng hơn nửa năm. Sau đó, hân liền hạ quyết tâm, có thể tránh xa được quỷ linh tinh này bao nhiêu thì cố tránh xa một chút.

Nghe xong mọi việc, ấn tượng của hồ Lệ Tinh với Đông Phương Uy Uy càng kém hơn.

“Thật quá đáng! Tỷ phu, chẳng lẽ Diêm hoàng cứ để mặc cho nàng làm xằng làm bậy sao?”

“Hai người các nàng là tâm can bảo bối của Diêm hoàng, Diêm hoàng nhiều lắm mắng các nàng vài câu, cùng lắm thì cấm túc mà thôi.” Diêm hoàng làm người lúc chính lúc tà, không thể dùng lẽ thường để phán đoán.

“Tại sao có thể như vậy?” Hồ Lệ Tinh vẻ mặt khó tin, tức giận nói, “Tỷ phu, nhất định huynh cũng chán ghét cái dã nha đầu kia, có phải không?”

Ôn Trọng Khanh nhất thời nghẹn lời, “Ách! ... Cái này...”

“Chẳng lẽ không phải sao? Nàng hại huynh thiếu chút nữa chết, huynh hẳn phải chán ghét nàng chứ?”

Hồ Lệ Mãn cùng trượng phu liếc nhìn nhau, không khỏi bật cười, “Nói thì nói vậy, nhưng quỷ linh tinh chính là có bản lĩnh làm người ta vừa yêu vừa sợ, chỉ cần nàng không nghịch ngợm gây sự, thật là đáng yêu vô cùng, có đôi khi tỷ còn nghĩ, nếu nàng là nữ nhi (con gái) của mình thì thật tốt biết bao.”

“Đúng vậy, giống như làm cha mẹ vậy, đối với sự tinh nghịch của con mình vừa đau đầu, vừa thương yêu.” Ôn Trọng Khanh buồn cười nói.

Hồ Lệ Mãn cũng đồng ý với trượng phu, “Chính là loại cảm giác này.”

Hồ Lệ Tinh hơi ngây người, “Đại tỷ, tỷ phu, ý hai người là giúp nàng chứ không giúp ta?”

“Tiểu muội, chúng ta không phải có ý này.” Hồ Lệ Mãn thu lại ý cười nói.

“Các người chính là có ý này. Quên đi! Chuyện của muội, muội sẽ tự mình nghĩ biện pháp, không cần các người giúp đỡ.” Nàng trở lại sự kiêu ngạo, bất mãn quay người đi.

Hồ Lệ Mãn vội vàng kêu “Tiểu muội ...”

“Tùy nàng thôi!” Ôn Trọng Khanh nhẹ giọng ngăn thê tử, “Chuyện tình cảm không phải chuyện chúng ta có thể can thiệp, nếu Lãnh Trạm thích nàng thì tốt, nếu hân đã yêu mến người khác, chúng ta không thể miễn cưỡng.”

Nàng lo lắng thở dài “Aiz! Sự tình sao lại thành ra thế này?”

Trên đường về Tổng đàn, Đông Phương Uy Uy hai tay vô cùng thân thiết bám chặt cánh tay Lãnh Trạm, giống như hân sẽ chạy trốn, một khắc cũng không chịu buông tay, chỉ thiếu nước đem cả cánh tay hân gỡ xuống.

“Rất nhiều người đang nhìn, cô không thể như thế được ...”

“Không cần!” Đông Phương Uy Uy không đợi hân nói hết lời, liền dứt khoát cự tuyệt.

Lãnh Trạm hít một hơi thật sâu, rốt cuộc cũng hỏi ra nghi hoặc trong lòng năm năm nay, “Sao cô cứ phải quần quýt lấy ta như thế?”

“Cái này còn phải hỏi sao?” Nàng liếc hân một cái, giống như hân đang hỏi một vấn đề cực kỳ ngu xuẩn, “Bởi vì huynh là tướng công ta tự mình chọn, ta đương nhiên là muốn quần quýt lấy huynh.”

Hắn lấy tay xoa trán hồi lâu, “Cô còn nhỏ, tương lai sẽ còn gặp được người tốt hơn ta “ Trong mắt Lãnh Trạ, nàng vẫn chỉ là một đứa trẻ, làm sao hiểu được thế nào là thành thân? Chỉ sợ nàng cho rằng đang cùng mọi người đầu rệu mà thôi.

Đông Phương Uy Uy cười đến xinh đẹp, ánh mắt linh động hữu thần.

“Ta mới không cần cái rất tốt đó, ta chỉ muốn Trạ ca ca là đủ rồi.” Mỗi người đều đem nàng thành một đứa bé thơ dại, nhưng nàng so với ai đều hiểu chính mình muốn gì, có thể lúc đó nàng nói đùa muốn Lãnh Trạ làm tướng công của mình, nhưng khi lớn lên, nàng dần dần nhận ra, đời này nhất định phải là hắn.”

“Chúng ta không thích hợp.” Lãnh Trạ trầm giọng nói.

Nàng đứng thẳng người, “Chỉ cần ta thấy hợp là được rồi.”

“Cô ...” Cái gì gọi là có lý nói không ra, bây giờ hắn đã hiểu.

“Trạ ca ca, kinh thành quả nhiên là không giống những nơi khác, huynh xem! Bên kia chơi thật vui lại có nhiều đồ thú vị nữa!”

Lãnh Trạ liếc nàng một cái, thản nhiên nói “Đừng có đánh trống lảng, chúng ta phải trực tiếp về Tổng đàn.”

“Ta cũng chưa nói không trở về cùng huynh.” Đông Phương Uy Uy vẻ mặt giả vờ vô tội, nỗ lực khiến hắn giảm bớt tâm phòng bị.

Hắn lạnh giọng “Tốt nhất là không phải.”

Đông Phương Uy Uy vụng trộm lè lưỡi, thầm nghĩ, Lãnh đại ca, hiểu biết nhau nhiều năm như vậy, huynh vẫn đánh giá thấp bản lĩnh của ta rồi, lúc này huynh cũng tính sai.

Hai người dọc đường đi như chơi trò kéo co, so với ngày thường tốn gấp đôi thời gian, cuối ngày cũng đến được tổng bộ Diêm cung kinh thành.

Vừa vào cửa, Vạn Tử Lung vừa vắn đi tới trước mặt, nhìn thấy Đông Phương Uy Uy trước tiên là kinh ngạc, tiếp đó vui vẻ cười to.

“Đây không phải là tiểu công chúa của chúng ta sao?” Vạn Tử Lung có lẽ chưa ăn qua đau khổ của nàng, mới có thể nhiệt liệt hoan nghênh nàng đến như vậy.

Nàng dùng giọng nói ngọt ngào chết người khê gọi “Xin chào Vạn gia gia.”

“Vạn gia gia đã nhiều năm không được gặp người, không nghĩ rằng người đã lớn như vậy, xem ra chẳng bao lâu nữa là có thể xuất giá... A? Còn có một tiểu công chúa khác đâu?” Hắn nhớ tới còn có một cô bé giống Đông Phương Uy Uy như đúc, nhưng lại ăn quà vặt không rời miệng.

Đông Phương Uy Uy cười càng ngọt ngào “Lần này Nhạc Nhạc không cùng ta đến. Vạn gia gia, ông thật sự là càng ngày càng trẻ, một chút cũng không nhìn ra phải về hưu, nhất định là cha nuôi nghĩ sai rồi.”

Được nàng khen như vậy, Vạn Tử Lung cười đến không khép được miệng vào.

“Ha ha..., xem người này, cái miệng nhỏ cứ như bôi mật vậy, Vạn gia gia năm nay cũng ngoài năm mươi rồi, cũng nên về hưu hưởng phúc, để cho người trẻ tuổi có cơ hội thể hiện.”

“Vạn gia gia về sau trở lại đảo, ta mỗi ngày đều có thể tìm ông để chơi rồi.” Nàng giống như cô cháu gái nhỏ làm nũng đồ hắn vui vẻ.

Vạn Tử Lung nghe vậy hết sức vui vẻ, “Vậy thực sự quá tốt rồi, như thế Vạn gia gia sẽ không còn cô quạnh nữa.”

“Vạn thúc, đừng để về bề ngoài của nàng lừa.” Lãnh Trạ thật sự không đành lòng nhìn thấy hắn bị hại.

“Sao người có thể nói như vậy?” Hắn hơi trách cứ nói: “Hai vị công chúa này của chúng ta ai gặp cũng thích, ta còn ước sao mình có may mắn này, có đứa cháu gái đáng yêu như vậy bên người đấy!”

Đông Phương Uy Uy nghe xong mạnh mẽ gật đầu “Hắc mì! Hắc mì! Vạn gia gia đúng là tinh mắt!”

“Vạn thúc, Đường chủ có ở đây không?” Lãnh Trạm chen ngang, không muốn chấp nhậт với nàng.

Vạn Tử Lung mỉm cười hỏi: “Hắn là ở Hắc khôi các, có việc gì sao?”

“Chúng ta là có chút chuyện nhỏ muốn đi tìm Hắc ca ca.” Nói chuyện là vẻ mặt cười giả tạo của Đông Phương Uy Uy.

“Vào thôi!” Vạn Tử Lung cúi xuống nhậт không được thương yêu sờ sờ đầu nàng, đến nay chưa lập gia đình, hẳn thích nhất là tiểu hài tử. “Như vậy lúc rảnh rồi có thể cùng Vạn gia gia tâm sự.”

Đông Phương Uy Uy gật đầu nhu thuận “Vâng!”

Đợi Vạn Tử Lung đi rồi, Lãnh Trạм cũng lôi Đông Phương Uy Uy vào trong.

“Oa! Không thể nào, Trạм ca ca, đây là lần đầu tiên huynh nắm tay ta nha!” Đông Phương Uy Uy khê hô.

Lãnh Trạм cắn chặt răng, mặt không chút thay đổi mang nàng hướng Hắc khôi các mà đi.

“Trạм ca ca, huynh còn ít tuổi như vậy, đừng học mấy lão nhân khuôn mặt dọa người! Như vậy sẽ rất nhanh già, biết không? Nói không chừng tương lai chúng ta thành thân, người ta còn tưởng chúng ta là chồng già vợ trẻ ấy chứ! Ta thì không sao cả, nhưng mà có chút oan ức, như vậy ta sẽ đau lòng lắm ...” Cũng không quản hắn có nghe hay không nàng đã nói xong.

Lãnh Trạм cố nén tiếng thở dài xúc động, thầm nghĩ phải nhanh ném củ khoai lang nóng này cho người khác tiếp nhận.

Mà trên cánh cổng Hắc khôi đang mở là một tên nam tử tuấn tú đang nhú mào nhìn bọn họ đi tới.

Nhìn thấy hắn, Đông Phương Uy Uy dang rộng hai tay, giống như một cơn gió, lại vừa cười hướng về phía đối phương ôm ấp.

“Hắc ca ca, muội rất nhớ huynh nha...”

3. Chương 3

Sáng sớm hôm sau.

Quý linh tinh kia chắc hẳn là đã bị Đường chủ đóng gói đuổi về trên đảo rồi!

Lãnh Trạм thở ra như trút được gánh nặng, cuối cùng cũng có thể tìm về những ngày yên tĩnh, thiếu đi khối da trâu dây dưa không rõ bên người, hẳn cảm thấy thế giới này vẫn còn cực kỳ tươi sáng đẹp đẽ.

Hắn dặn dò gia nhân chuẩn bị cho hắn một phần mì thập cẩm, không bao lâu, đồ ăn sáng được đưa tới, Lãnh Trạм đặc biệt chọn dùng bữa trong lương đình (đình nghỉ mát), dự định lạng lẽ thưởng thức một chút cái không khí dễ chịu này.

Ăn được mấy miếng mì nóng hổi, Lãnh Trạм chợt dừng dũa. Vậy là quý linh tinh kia thật sự đã trở về rồi sao? Với hiểu biết của hắn về nàng, nàng đâu phải là người biết nghe lời, nửa đường chắc chắn sẽ tận lực nghĩ cách chạy trốn, nhớ ra bên ngoài xảy ra chuyện gì thì biết làm thế nào?

Thật là kỳ lạ! Hắn lắc đầu một cái. Hắn cần gì phải quan tâm chuyện này, chỉ cần nàng đừng quay lại quấy lầy hắn, những chuyện khác cứ để Đường chủ lo là được rồi.

Lãnh Trạм lại một lần nữa nâng dũa, gấp mấy sợi mì lên miệng, hắn tào nhả nâng mắt, một bóng người mới đến làm hắn cực kỳ hoảng sợ

~~Đông Phương Uy Uy như cô thổ trắng hồn nhiên, bóng dáng nhỏ xinh nhảy chân sáo càng ngày càng gần, Lãnh Trạм có thể nhìn thấy rõ ràng trên khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy ý cười xảo trá.

Nàng “Boom!” một cái nhảy vào lương đình “Chào buổi sáng, Trạм ca ca.”

“Khụ! Khụ! Khụ” Lãnh Trạм lập tức bị nghẹn mì, khụ một hồi không ngừng. Vốn hắn còn đang trông đợi hình ảnh nhìn thấy chỉ là ảo giác, không ngờ lại là sự thật.

Nàng vẻ mặt ngây thơ vô (số) tội vỗ nhẹ lưng hấn “Trạm ca ca, huynh cũng không phải trẻ con, làm sao mà ăn mì cũng ghen được thế?”

Lãnh Trạm che miệng, ho khù khụ nói “Cô... khụ khụ... cô...”

“Huynh muốn hỏi là sao ta còn ở chỗ này phải không?” Nàng nở nụ cười đến là sáng lạn.

Hấn vừa khụ vừa gật đầu.

Đông Phương Uy Uy lập tức “đổi mặt”, nhú mũi một cái, nặn ra hai giọt nước mắt trong suốt “Trạm ca ca, huynh làm tâm hồn non nớt của ta tổn thương sâu sắc đấy, huynh thực sự không thích nhìn thấy ta như vậy sao? Hắc ca ca huynh ấy còn bảo ta ở lại chơi vài ngày, ai thấy ta cũng đều rất nhiệt tình, chỉ có huynh không thích... Ô...”

“Ôi trời...” Ai tới cứu hấn đây? Lãnh Trạm đem mặt vui vào lòng bàn tay rên rỉ “Đường chủ sao có thể đồng ý cho cô ở lại? Cô lại giở trò gì phải không?”

Nàng hạ mi mắt, bày ra dáng điệu người bị hại, “Người ta chỉ là lỡ miệng, nói với Hắc ca ca chúng ta từng tâm cùng nhau, Hắc ca ca liền đồng ý để ta ở lại.”

Khuôn mặt tuần tú của Lãnh Trạm đại biến “Cô nói cái gì hả?!”

“Oa! Trạm ca ca, giọng nói của huynh thật trung khí mười phần, thật là hoành tráng uy vũ, rất có mùi vị của nam nhân nha!” Nàng chấp hai tay trước ngực, dùng ánh mắt sùng bái “chiêm ngưỡng” vẻ mặt của hấn.

Giống như một ngọn núi lửa đã tắt nhiều năm đột nhiên hoạt động, tất cả bùng phát.

“Đông, Phương, Uy, Uy!” Hấn tức giận rống to.

Đông Phương Uy Uy gơ cánh tay phải lên, nghịch ngợm cười nói “Có!”

“Người làm sao có thể... có thể...” Lãnh Trạm run run chỉ ngón tay vào nàng, đời này hấn chưa từng giận như thế, “Ngày đó chính người tự nhảy xuống nước, ta không có liên quan gì hết, sao người có thể nói ra những lời để người khác hiểu lầm như vậy?”

Nàng nghiêng đầu “Ta có hả?”

Lãnh Trạm khổ sở kêu to “Còn dám nói không có à?”

“Nhưng mà ý tứ không phải cũng giống nhau à?” Đông Phương Uy Uy giả ngu hỏi.

“Không giống.” Hấn không cách nào khoan nhượng cho sự càn quấy của nàng.

Thấy sắc mặt hấn xanh mét, nàng nhanh trí bày ra bộ mặt biết lỗi “Xin lỗi mà! Lần sau người ta không dám nữa.”

“Người...” Lãnh Trạm nhắm chặt mắt, tự làm ình tỉnh táo lại “Cô có thể ở lại đây, nhưng không được phép quần lấy ta, nếu không ta sẽ không khách khí đâu.”

Khóe miệng Đông Phương Uy Uy bỗng chốc nhấc lên, tự động bóp méo lời nói của hấn “Không sao, không sao, huynh không cần khách khí với ta, ta sẽ không để ý.”

Muốn cùng quỷ linh tinh này nói chuyện, tu dương của mọi người dù đến đâu cũng sẽ bị tức giận mà mất hết. Hấn tức giận trừng mắt với nàng, không nói nổi nên lời.

“Trạm ca ca, huynh không tức giận phải không?” Nàng cẩn thận hỏi.

Lãnh Trạm liếc nàng một cái, nghĩ thâm, không thể để nàng chi phối cảm xúc của mình được, nếu không sẽ thua.

Thế là hấn liền cúi đầu ăn mì, coi nàng như người vô hình.

Đông Phương Uy Uy có chút buồn cười, hai tay chống cằm, ung dung dò xét hấn.

A,a! Biệt hiệu quỷ linh tinh này của nàng cũng đâu phải giả, làm sao để bị tống về nhà đơn giản như vậy chứ?

Đôi mắt của nàng đảo qua đảo lại gương mặt tuần tú của Lãnh Trạm. Trạm ca ca của nàng ở Diêm cung là nhân tài trẻ tuổi được coi trọng nhất. Nàng từng nghe lén cha nuôi nói chuyện với Hách Liên thúc thúc, dường như có ý trọng dụng cất nhắc hẳn, có cái phiếu cơm dài hạn như vậy, tương lai có thể bao ăn, bao mặc, bao dùng, trời sập xuống cũng có hẳn đội, lúc đó nàng chỉ cần làm thiếu phu nhân, chuyện gì cũng không cần làm, từ nay về sau sống sung sướng không lo không buồn, đời người như vậy thật là đẹp.

Ngay khi nàng đang mộng đẹp, ngoài sân truyền đến tiếng chân, chưa thấy người đã nghe thấy một tiếng hét thảm

“A.... Cứu mạng a!” Đúng là tiếng kêu của Hồ Lệ Tinh.

Đông Phương Uy Uy hai tay nâng cằm cười “Ha ha! Hồ ly tinh mắc câu rồi.”

Vốn là hồ Lệ Tinh hôm nay đặc biệt dậy thật sớm, muốn thừa dịp Lãnh Trạm chưa ra ngoài mà chặn đường hẳn, nhưng không ngờ vừa bước vào cửa thì giẫm trúng bẫy, bị người treo ngược giữa trời, sợ tới hồn bay phách tán.

“Lãnh đại ca, mau cứu ta...” Tuy rằng nàng có học qua mấy chiêu phòng thân, nhưng cũng chỉ là khua chân múa tay, khi gặp nguy hiểm tất cả đều quên sạch.

Lãnh Trạm liếc mắt nhìn kẻ đầu têu “Cô đã làm gì?”

“Ta chỉ đang giữ gìn sự trong sạch của tướng công, tránh ột số hồ ly tinh không biết xấu hổ tới làm phiền huynh thôi, huống chi là nàng ta muốn tới, không thể trách ta được.” Đông Phương Uy Uy nói một cách hợp tình hợp lý.

“Mau thả ta xuống! Người đâu! Cứu mạng...” Hồ Lệ Tinh kêu thất thanh.

Đông Phương Uy Uy ha ha cười trộm, tuyệt nhiên không có ý định đi cứu người, ai bảo hồ ly tinh này dám tranh tướng công với nàng, không để cho nàng ta ném chút đau khổ, thật có lỗi với bản thân mình.

Lãnh Trạm thấy thế buộc phải đi cứu người trước rồi nói sau.

“Lãnh đại ca, cảm ơn huynh.”

Còn chưa nhìn thấy người Đông Phương Uy Uy đã nghe thấy cái giọng nhào nhoét của Hồ Lệ Tinh, không nhận được làm động tác nôn mửa.

“Người, người làm thế nào còn ở đây?” Hồ Lệ Tinh mới đi đến gần lương đình, chỉ thấy Đông Phương Uy Uy tự mình cuộn vào lòng người bên cạnh, trong lòng trầm xuống, cái dã nha đầu này thật khó đối phó.

“Người là khách có thể đến đây, ta là một trong các chủ nhân của nơi này, vì sao không thể ở? Người đúng là muốn đuổi ăn mày ra khỏi miếu công mà. Trạm ca ca, huynh xem nàng có quá đáng không?” Nàng than phiền như nói chuyện đùa.

Hồ Lệ Tinh gấp đến giậm chân, chỉ sợ phá hủy hình tượng trong lòng người thương, “Người đừng ăn nói lung tung, ta nào giống cái kiểu như người nói?”

“Trạm ca ca không nói lời nào, nghĩa là ta nói đúng rồi.” Tiểu Phàm nhìn tính khí Lãnh Trạm, hẳn trước giờ vẫn lười nhúng tay vào mấy việc này.

Hồ Lệ tinh khề cần môi, tỏ vẻ diêm đạm đáng yêu “Lãnh đại ca không phải người không phân rõ trắng đen, người đừng hòng phá hoại tình cảm của chúng ta.”

“À? Thế hả? Xem ra người chịu giáo huấn chưa đủ rồi.” Một khi đã bị uy hiếp, nàng phản kích lại sẽ rất đáng sợ, vừa rồi chẳng qua là cảnh cáo nhỏ mà thôi.

Hồ Lệ Tinh nghe ra ý của nàng, lửa giận lập tức bùng lên, “Hóa ra vừa rồi là dã nha đầu người giả trò quỷ!”

Đông Phương Uy Uy vẻ mặt khiêu khích “Không sai, chính là ta đó. Người muốn thế nào?”

“Thật là một dã nha đầu không có giáo dưỡng, Lãnh đại ca chẳng qua là nể mặt Diêm hoàng mới dễ dàng khoan nhượng cho người, người đừng có được đằng chân lân đằng đầu, người đừng quá đáng quá.” Hồ Lệ Tinh cắn răng nói.

Đôi mắt sáng của Đông Phương Uy Uy lưu chuyển, “Trạm ca ca, huynh thành thật nói cho ta biết, huynh có thích nàng hay không?”

Hồ Lệ Tinh đỏ bừng mặt, vẻ mặt Hồ Lệ Tinh tha thiết chờ mong câu trả lời của hắn.

Lãnh Trạm liếc mắt nhìn Đông Phương Uy Uy một cái, liền đứng dậy bỏ đi, ý hắn chính là vấn đề nàng hỏi thật nhảm chán.

“Trạm ca ca, huynh còn chưa trả lời câu hỏi của ta, rốt cuộc huynh có thích nàng hay không?” Đông Phương Uy Uy giữ chặt tay hắn không cho hắn bỏ đi.

Hắn bỏ lại một câu giọng điệu hàm sương “Không liên quan đến cô.”

Hồ Lệ Tinh đổi lại có chút hờ hững trên nỗi đau của người khác, “Ha ha.... Người nghe Lãnh đại ca nói chưa? Chuyện của chúng ta không liên quan đến người, người vẫn nên về nhà nhanh đi thôi!”

Đắc ý xong rồi, Hồ Lệ Tinh mau chóng đuổi theo Lãnh Trạm đi phía trước.

Hừ! Dám cười nàng? Thật là muốn chết đây mà! Đông Phương Uy Uy hướng nàng làm cái mặt quỷ, khoe miệng nhếch lên ý cười gian xảo, vung bàn tay nhỏ bé lên, hướng nàng vẩy chút bột phấn màu trắng. “Xem sự lợi hại của phần ngựa đây!”

“Ui da! Ngựa quá... Chuyện gì xảy ra vậy?” Một lát sau, ở phía xa truyền đến tiếng kêu chói tai của Hồ Lệ Tinh, “Ngựa chết ta... Tỷ phu, mau tới cứu muội...”

Ha ha, xem nàng ta còn kiêu ngạo được đến bao giờ? Đông Phương Uy Uy ở đây ha ha cười trộm.

Mà ở một nơi khác, hồ Lệ Tinh trúng ám toán khóc lóc tìm đến phu thê Ôn Trọng Khanh, không lâu sau, mặt nàng, cổ và cánh tay đều bị nàng gãi xước.

“Tỷ phu... Mau giúp muội chữa ngứa... Người ta rất khổ sở...” Hồ Lệ Tinh không cách nào kiềm chế bản thân mình, không ngừng dùng móng tay gãi, vốn định giảm bớt đau đớn, ai ngờ lại càng ngứa hơn.

Ôn Trọng Khanh liếc qua cũng biết là kiệt tác của ai, “Đây là giải được, mau nuốt đi .”

“Cảm ơn tỷ phu.” Nàng cuống quýt đem viên thuốc màu đỏ nuốt xuống, tức giận tích tụ ở ngực không thể nuốt nổi nữa. “Đây nhất định là chuyện tốt của dã nha đầu kia làm, lại có thể hãm hại muội, thật đáng giận, thù này không thể không báo!”

Hồ Lệ Mãn nhẹ nhàng khuyên bảo, “Tiểu muội, đại tỷ không phải bảo muội đừng trêu chọc nàng sao? Nàng dù sao cũng chỉ là đứa trẻ, muội nên nhường nhịn nàng....”

“Vì sao muội phải nhường nàng ta chứ? Lãnh đại ca rõ ràng sẽ không thích nàng ta, nàng ta lại giống như con gián đánh cũng không chết, suốt ngày bám riết lấy huynh ấy, muội còn thấy mất mặt thay nàng ta, nàng ta còn không thức thời, thật khiến cho người ta cảm thấy chán ghét.” Nói đến cùng, là do nàng ghen tị, ghen tị với nàng ta có thể không để ý ánh mắt của người khác mà dính lấy bên người Lãnh Trạm, mà nàng lại không làm được. “Đại tỷ, rốt cuộc là tỷ đứng ở bên nào?”

“Đại tỷ nói như vậy cũng là muốn tốt uội thôi!” Hồ Lệ Mãn thở dài.

Đáng tiếc là Hồ Lệ Tinh không cảm thấy cảm kích chút nào, “Muội nhất định phải dạy dỗ dã nha đầu kia một chút.”

“Tiểu muội, muội định đi đâu?”

Ngũ quan xinh đẹp trên mặt Hồ Lệ Tinh lộ ra lãnh ý, “Đương nhiên là đi tìm Lãnh đại ca thay muội lấy lại công bằng.”

Ngũ quan xinh đẹp trên mặt Hồ Lệ Tinh lộ ra lãnh ý, “Đương nhiên là đi tìm Lãnh đại ca thay muội lấy lại công bằng.”

“Lãnh đại ca, người ta không có trêu chọc nàng, thế mà cái dĩa nha đầu kia lại ra tay độc ác như vậy... Nếu như gương mặt bị hủy... Người ta cũng không muốn sống nữa...” Hồ Lệ Tinh nức mắt lưng tròng nói.

Lãnh Trạh khẽ nhúh mảy, “Ta sẽ tìm nàng nói chuyện.”

“Người ta muốn huynh phải đi tìm nàng ngay bây giờ, muội muốn tận mắt thấy huynh dạy dỗ nàng.” Nếu không khó mà nuốt được mối hận trong lòng, Hồ Lệ Tinh nghĩ thầm.

Lông mảy hấn nhần càng sâu, “Hồ cô nương, trước tiên ta thay mặt nàng xin lỗi cô, ta đảm bảo sẽ không có lần sau.” Vì thể diện của Diêm hoàng, hấn phải thay quỹ linh tinh kia thu dọn cục diện rối rắm này.

“Lãnh đại ca, tại sao các người lại dung túng cho nàng ta như vậy? Huynh như vậy, đại tỷ cùng tỷ phu của muội cũng vậy, chính vì thế nàng ta mới có thể càng ngày càng táo tợn, coi trời bằng vung, tưởng rằng không ai có thể trị được nàng ta.” Không thấy được dĩa nha đầu kia bị chinh đồn, nàng thật sự không cam tâm.

“Nàng ấy hay làm càn, nhưng không đến nỗi như cô nghĩ đâu.” Lãnh Trạh cũng không hiểu tại sao mình lại phải giải thích thay nàng. “Xin Hồ cô nương thứ lỗi cho nàng.”

Hồ Lệ Tinh ghen tị cắn môi, “Lãnh đại ca, rõ ràng là huynh đang che chở cho nàng phải không?”

“Chuyện này còn phải hỏi sao? Trạh ca ca dĩ nhiên phải che chở cho vị hôn thê đáng yêu xinh đẹp là ta đây, chẳng lẽ lại che chở người ngoài như người sao?” Đông Phương Uy Uy không biết sống chết đi qua, trên mặt không có tí xúu nào tỏ ra biết lỗi.

“Người....” Nàng cảm thấy chán nản vô cùng.

Đông Phương Uy Uy nhiệt tình như lửa nhảy đến trên người Lãnh Trạh, đắc ý nói, “Trạh ca ca, huynh lại có thể thay người ta nói chuyện, ta thực sự càng ngày càng thích huynh, đến đây! Thưởng cho huynh một phần thưởng thật lớn....Chụt! Nói xong, nàng thừa dịp hấn không chuẩn bị mà hôn một cái thật kêu lên má hấn.

Thoáng chốc, có một luồng điện chạy qua toàn thân hấn, hấn không nhin được đỏ mặt gằm nhẹ, “Đừng làm loạn!”

“Không biết xấu hổ!” Hồ Lệ Tinh đầu đầy khói gát.

“Ta là vị hôn thê của Trạh ca ca, hôn huynh ấy là việc thiên kinh địa nghĩa (tất nhiên), người đây là đang hâm mộ hay ghen tị?” Nàng châm chọc nói.

Lãnh Trạh què quá hóa giận, không nhin được nổi trận lôi đình, “Đủ rồi! Ta chỉ xem người như em gái, không có bất cứ quan hệ nào với người hết!”

Đông Phương Uy Uy bỗng chốc chau mi tâm (chỗ giữa hai lông mày), ánh mắt đánh giá trên người Hồ Lệ Tinh một lát, bỗng chốc hiểu ra, bật ngón tay kêu nhỏ, “Trạh ca ca, ta hiểu rồi, có phải huynh thích nữ nhân ngực to không?”

Là nữ nhân, ngực của nàng so với người khác nhỏ hơn nhiều, tuy rằng tốt xấu cũng được xưng là “bánh bao nhỏ”, có điều so sánh thế nào cũng vẫn thua “đưa hầu vua” của hồ lệ tinh.

Khuôn mặt tuần tú của Lãnh Trạh đỏ lên, trợn trừng mắt nhìn, “Nói bậy!”

“Có sao đâu? Nếu huynh thực sự thích nữ nhân ngực to, ta có thể cố gắng làm cho ngực to giống như hồ lệ tinh, như vậy huynh sẽ không xem ta là muội muội nữa, có phải không?” Nói xong còn nhìn hấn một cách nghiêm túc.

Ngực hấn chột co rút, nhưng mà, hấn lựa chọn bỏ qua luồng cảm giác kì lạ đó.

“Cho dù thế nào, trong lòng ta, cô vẫn mãi là con gái nuôi của Diêm hoàng, ta cũng sẽ xem cô như muội muội mà đối đãi, cả đời cũng sẽ không thay đổi.” Nói xong Lãnh Trạh có vẻ mất tự nhiên bỏ đi.

“Có nghe hay không? Lãnh đại ca chỉ xem người là muội muội thôi, người nên hết hy vọng đi.” Hồ Lệ Tinh có chút vui sướng khi người gặp họa cười nhạo, đuổi theo rất nhanh

Tỳ nữ bưng tới một bát nhỏ bằng gốm, “Tiểu thư, canh người cần nấu xong rồi.”

“Mau để xuống.” Đông Phương Uy Uy giục.

“Vâng.” Tỳ nữ đặt bát canh xuống bàn rồi lui về một bên.

Đông Phương Uy Uy trước tiên hít sâu một hơi, mới cầm lấy một thìa canh thổi cho nguội, sau đó đút vào miệng.

Đây là canh đu đủ ninh sườn “canh làm lớn ngực” mà nàng đặc biệt mời Ôn đại phu giúp nàng điều phối. Chỉ cần không gián đoạn, cố gắng uống, ngực nàng rất nhanh sẽ không thua hồ ly tinh kia.

Thế nhưng nàng ghét nhất ăn hoa quả mà đu đủ lại đứng thứ nhất, chỉ nghĩ mùi nàng đã muốn nôn, nhưng để làm cho Trạ ca ca yêu nàng, khó hơn cũng phải đem uống hết.

“Nôn...” Nàng nôn khan một chút, nhưng vẫn tiếp tục đem canh đút vào miệng.

“Tiểu thư, đây là bát thứ hai trong ngày rồi, nếu lập tức uống nhiều quá, bụng sẽ không thoải mái.” Tỳ nữ lo lắng nói.

Đông Phương Uy Uy vẫn tiếp tục bịt mũi uống, “Người thật ngốc! Phải uống nhiều một chút để nhanh có hiệu quả, bằng không Trạ ca ca của ta đã bị con hồ ly tinh kia đoạt mất rồi.”

“Tiểu thư, uống chậm một chút...”

Nàng liên tục uống mấy bát canh, cúi đầu nhìn bộ ngực chỉ được xưng là “bánh bao nhỏ” của mình, muốn giống “dưa hấu vua” của hồ ly tinh thì cần phải uống mấy nồi mới được đây? Mà thôi, cứ uống hết đã rồi nói sau!

Thật vất vả mới thấy được đáy, cuối cùng cũng có thể thở được rồi.

“Dem thêm một nồi nữa đến.” Nàng nói.

Tỳ nữ hoảng sợ, “Tiểu thư, người thật sự muốn ăn nữa?”

“Đương nhiên!” Cách mực tiêu còn rất xa, không thể không cố gắng.

“Cũng sắp đến giờ ăn cơm, chỉ uống canh không thì không được.”

Đông Phương Uy Uy nôn khan đến xanh cả mặt, “Nôn... Ai nói không được? Ta nói được là được, nhanh đi làm... Nôn...” Thật vất vả mới uống xong, không thể nôn ra, bằng không mọi vất vả đều uống phí.

“Vâng, tiểu thư.” Tỳ nữ không cách nào khuyên nàng, đành phải hướng ra ngoài tìm sự giúp đỡ.

Ôn Trọng Khanh vừa từ Hắc Khôi Các đi ra, bởi vì Đường chủ phu nhân vừa được chẩn đoán là mang thai, Đường chủ cũng giống những nam nhân khác lần đầu làm cha, trong lòng lúc nào cũng căng thẳng như vậy, hẳn cũng nhân tiện giúp Đường chủ phu nhân làm cuộc tổng kiểm tra, trấn an cha mẹ đứa nhỏ cho tốt.

“Đường chủ phu nhân có khỏe không?” Lãnh Trạ hỏi.

Hắn vẽ mặt tươi cười hài hước nói, “Khỏe lắm, nhưng Đường chủ thì lại khẩn trương như đứa trẻ này lúc nào cũng có thể sinh ra vậy, cứ túm chặt ta hỏi đông hỏi tây.

“Không sao thì tốt.”

“Xem ra Đường chủ sẽ có một thời gian không có lòng dạ nào mà quản lý chuyện của Tổng đàn đầu, gần đây phải nhờ đến vị Phó tọa mới nhậm chức đây giúp đỡ rồi.” Ôn Trọng Khanh cười nói.

Lãnh Trạ cười nhẹ “Đây là việc ta phải làm.”

“Đúng rồi, tiểu công chúa của chúng ta sao hai ngày nay không thấy quần lấy người nữa vậy?” Hắn trêu chọc hỏi.

“Không biết.” Thật ra bản thân hắn cũng có chút ngoài ý muốn.

Về mặt Ôn Trọng Khanh buồn bực, “Sao người lại không biết? Ta nghĩ các người như hình với bóng, người nên là người hiểu rõ hành tung của nàng nhất mới phải.”

“Ta cũng không phải bảo mẫu của nàng.” Hấn thần nhiên nói.

“Người đối với nàng thật sự không có một chút cảm giác nào sao?”

Lãnh Trạh kinh ngạc liếc Ôn Trọng Khanh một cái “Có ý gì?”

“Ý của ta là, nàng có phải mẫu người người thích hay không?” Ôn Trọng Khanh cũng không cùng hấn quanh co lòng vòng nữa.

Lãnh Trạh giọng điệu bình thản “Nàng vẫn còn là một đứa trẻ.”

“Đổi lại là gia đình bình thường, cô nương mười sáu tuổi đã có thể lấy chồng rồi. Nếu người thật sự không có ý gì với nàng, như vậy.... Khụ, khụ.” Hấn thanh thanh cổ họng, có chút khó nói, lại không nói không được. “Vậy người cảm thấy cô em vợ của ta thế nào?”

“Nàng là em vợ của người.” Ý của hấn chỉ có thể.

Ôn Trọng Khanh nhẹ nhàng gật đầu, dường như cũng nhẹ nhàng thở ra, “Nếu là như vậy, ta cũng có thể báo cáo được, cũng làm cho nàng chết tâm.”

“Ôn đại phu!” Tỳ nữ hầu hạ Đông Phương Uy Uy hấp tấp chạy đến. “Ôn đại phu, cầu xin người có thể khuyên tiểu thư được không?”

Hấn cùng Lãnh Trạh liếc nhìn nhau một cái, hai người đều hiểu được nàng chỉ tiểu thư là ai. “Tiểu thư làm sao?”

“Không hiểu sao tiểu thư lại như thế này. Từ hôm qua, mỗi ngày đều không ăn cơm, chỉ phân phó nô tỳ nấu canh đu đủ ninh sườn cho nàng uống, mỗi ngày ít nhất phải năm, sáu nồi, uống đến nôn ra cũng không thôi, nô tỳ khuyên cũng không nghe, đành phải đến tìm người.” Nàng lo lắng nói.

“Quý linh tinh này cũng quá thiên tài đi, ta cũng không bảo nàng uống cái kiêu đó.” Ôn Trọng Khanh nghe xong suýt té xỉu.

Lãnh Trạh hoài nghi hỏi “Nàng nói ăn canh đấy làm gì?”

“Còn không phải vì người?”

“Ta?”

“Đúng vậy, đu đủ ninh sườn này có thể giúp dáng người nữ nhân đẹp lên, nhất là phía trên, nói vậy người hiểu rồi chứ?” Ôn Trọng Khanh không biết nên khóc hay cười khép quặt lại, vừa cười vừa lắc đầu, “Nàng vì muốn làm cho người vui vẻ, đúng là tổn không ít tâm sức, rõ ràng ghét nhất ăn đu đủ, vậy mà phải đem nó uống hết, ngay cả ta cũng phải bội phục.”

Khuôn mặt lạnh lùng của Lãnh Trạh cuối cùng cũng có chút thay đổi, lông mày khẽ nhăn lại, hai chân dường như có ý thức, tự đi về hướng phòng của Đông Phương Uy Uy.

Ánh mắt Ôn Trọng Khanh có suy tư nhìn theo bóng lưng của hấn, có chút đăm chiêu.

“Nôn... Thật là khổ nha...” Đông Phương Uy Uy tựa vào trên bàn, hay tay ôm bụng rên rỉ.

Nàng thật sự hâm mộ cái dạ dày sắt của Nhạc Nhạc, ăn bao nhiêu cũng không thấy khó chịu; nàng lại không được, mới uống mấy nồi canh đã không chịu được, như vậy, ngực nàng mãi mãi không lớn nổi, biết làm thế nào bây giờ?

“Không được... Ta còn muốn cố gắng.” Vì suy nghĩ cho nàng cùng Trạh ca ca “tính” phúc, nàng tuyệt đối không thể bỏ cuộc vào lúc mấu chốt như thế này được, bằng không nàng sẽ không gọi là thiếu nữ xinh đẹp thiên hạ vô địch. Ôi! Hóa ra muốn đẹp cũng phải trả giá đau thương thế này đây.

Lãnh Trạh bình tĩnh đứng ngoài cửa, bàn tay mở cửa dừng lại giữa không trung. Hấn vốn không cần để ý đến quý linh tinh này, nên để nàng chịu một ít đau khổ mới đúng. Trong lòng suy nghĩ như vậy nhưng khi

nghe thấy trong phòng truyền đến tiếng ưm đau khổ, Lãnh Trạm vẫn không thể máu lạnh mà quay người đi được.

“Đáng chết!” Hấn thấp giọng rửa thầm, thay đổi chủ ý bước vào phòng.

Cánh cửa “Két” một tiếng bị người mở ra, Đông Phương Uy Uy tưởng nô tỳ bưng canh tới nên vẫn hữu khí vô lực (yếu ớt) tựa vào bàn.

“Bỏ đồ xuống đó, người có thể ra ngoài.” Nàng suy yếu nói.

Lãnh Trạm đứng bên một lúc lâu, quan sát vẻ mặt ủ rũ của nàng.

“Cô đang làm cái gì?”

“Trạm ca ca!” Đông Phương Uy Uy nghe thấy tiếng nói trầm thấp của hấn, khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng phắt lên, thoáng chốc huyết sắc cũng quay về, nàng nhào vào ngực hấn, “Trạm ca ca, huynh đến thăm ta phải không, ta biết huynh quan tâm ta, không phải vứt bỏ không quan tâm đến ta mà.”

Hấn nhịu mày khiển trách, “Không cần phải ôm ôm ấp ấp như thế!”

“Nhưng nơi này không có người ngoài, ta không ngại huynh ôm ta.” Nàng đã được lợi còn khoe mẽ.

“Ngồi xuống!” Lãnh Trạm nghiêm túc quát.

Đông Phương Uy Uy thấy mặt hấn lạnh lùng, đành ngồi ngay ngắn, “Ta ngồi rồi.”

“Nghe tỳ nữ nói hôm nay cô chưa dùng bữa, chỉ uống cái thứ canh kia thôi phải không?” Hấn tự nói với mình, hấn vì nể mặt Diêm hoàng mới quan tâm nàng, không có nguyên nhân khác.

Nàng giương khóe môi lên, “Là canh đu đủ ninh sườn, Trạm ca ca, chờ ngực ta lớn, là có thể đánh bại hồ ly tinh kia, về sau huynh sẽ không liếc nhìn nàng.”

“Sau này không được ăn.” Hấn không nghĩ ngợi nói.

“Vì sao?” Nàng cười nghiêm túc xem xét hấn, “Huynh không tin ta sẽ thành công phải không? Huynh thực sự thích hồ ly tinh kia?”

Tim Lãnh Trạm đập nhanh hơn nửa nhịp, không tự giác tránh né đôi mắt của nàng.

“Cũng không phải.” Tại sao khi nàng lộ ra vẻ mặt nghiêm túc, hấn lại thấy tâm hoảng ý loạn?

“Vậy thì vì sao?” Đông Phương Uy Uy suy nghĩ vài giây, tự cho là đúng kết luận “Ta biết rồi, ý của huynh là, dù ngực ta lớn hay nhỏ, huynh vẫn thích ta nhất, có phải không?”

Vẻ mặt của hấn như nuốt phải một quả trứng gà vậy.

“Có phải hay không mà? Huynh nói mau...” Nàng không ngừng lay hấn nói.

“Cô nói đúng thì là đúng đi.” Lãnh Trạm quả thật có phần xúc động muốn đem nàng bóp chết.

“Trạm ca ca, ta biết huynh không giống nam nhân chỉ để ý đến vẻ bề ngoài mà.” Nàng đắc ý ôm chặt hấn, hai tay giữ chặt cổ hấn không tha.

“Thật ra ta cũng ghét uống cái canh này, nhưng mà vì huynh, khó khăn hơn nữa ta đều có thể nhẫn nại. Huynh nghe xong có cảm động không?”

“Đúng thế, ta rất cảm động.” Lãnh Trạm cả người không được tự nhiên muốn kéo nàng ra khỏi người, không hiểu sao nàng nuôi được cái kiêu thói quen hơi tí là ôm ấp này, mà hình như là chỉ nhằm vào hấn.

Đông Phương Uy Uy ngẩng mặt cười mỉm, “Trạm ca ca, vậy sau này huynh sẽ không ghét bỏ ta nữa chứ?”

“Sẽ không.” Dù sao hấn cũng không có khả năng lấy nàng, ghét bỏ hay không chẳng liên quan gì đến hấn cả.

“Vạn tuế! Thế là từ giờ về sau ta không cần uống cái thứ canh này nữa rồi.” Nàng vui vẻ hô to một tiếng, dẫu cái miệng nhỏ nhắn, hướng hai má hấn “Chụt!” một cái.

Lãnh Trạm toàn thân chấn động một chút, khuôn mặt tuần tú không khỏi đỏ lên.

“Trạm ca ca, huynh lại đỏ mặt nha!” Đông Phương Uy Uy hô to.

Hắn bày ra khuôn mặt có phần chật vật “Buông ta ra!”

“Không buông!” Hai tay nàng ôm chặt thắt lưng hắn, ngang ngược nói.

“Ta không muốn để người khác hiểu lầm.” Hắn phải làm cách nào ném được khối da trâu này đi đây?

Đông Phương Uy Uy thực sự dính quá chặt, vẻ mặt ai oán nói “Trạm ca ca, vì sao huynh không tin muội thật lòng thích huynh chứ? Muội đã không còn là trẻ con, huynh đừng tưởng có thể tùy tiện nói là được.”

Nỗi lòng hắn rối bời, hoàn toàn không để ý đến.

“Trạm ca ca, huynh có nghe thấy không?” Chẳng lẽ huynh ấy còn muốn nàng cắt tiết gà lập lời thề?

Lúc này Lãnh Trạm hoàn toàn không thể tỉnh táo lại suy xét, chỉ có thể bỏ lại nàng rồi chạy trốn chết.

4. Chương 4

Trăng lưỡi liềm lên cao, ánh trăng nương theo cánh cửa đang hé mở mà vào phòng. Một bóng người nhỏ nhắn rón rén tiến đến gần giường, khẽ môi trong bóng đêm cong lên thành một đường cong tà mị.

“Trạm ca ca, huynh đã ngủ chưa?” Âm thanh mềm mại nhỏ giọng hỏi.

Người trên giường vẫn nằm yên bất động, một âm thanh cũng không nghe thấy.

Nàng bày ra tư thế hổ vồ môi

~“Oa!”

Đông Phương Uy Uy chỉ chạm được vào chăn thì biết mình bị lừa, chăn đệm vốn không có ai. “Người đâu?” Nửa đêm canh ba, Trạm ca ca không ngủ ở trên giường, có thể đi đâu được chứ?

“Cô rốt cuộc là muốn làm gì?” Trong góc phòng vang lên một giọng nam mệt mỏi.

Nàng quay phắt đầu lại, lúc này nàng mới để ý thấy một dáng người cao lớn trong bóng tối. “Trạm ca ca, huynh thích đứng ngủ từ bao giờ vậy? Như thế không phải sẽ mệt chết sao?”

“Chỉ cần cô nửa đêm không đến tập kích ta, ta sẽ ngủ rất thoải mái.” Hắn tức giận nói, ban ngày phải tránh nàng, ngay cả ban đêm cũng phải đề phòng khắp nơi, trên đời này không có ai thê thảm hơn hắn nữa.

Lãnh Trạm bước lên, thấp nện trên bàn, vô lực nhìn nàng đang ôm cái chăn bông nhỏ. Hắn biết cái chăn bông đó đã theo nàng như hình với bóng từ khi còn bé, không có nó nàng không ngủ được, xem ra nàng đã quyết tâm muốn ngủ ở phòng hắn.

“Trạm ca ca, người ta không ngủ được mà!” Nàng mắt đã đỏ hồng nói.

Lãnh Trạm chỉ vào cái chăn bông nhỏ, rất có nhẫn nại hỏi “Có nó thì làm sao lại không ngủ được?”

“Là thật mà! Trước đây có Nhạc Nhạc ngủ cùng ta, ta đã quen có người bên cạnh, hiện tại ta ngủ một mình thì không thể ngủ được nha. Người ta đã mấy ngày không ngủ được, đôi mắt đã biến thành gấu mèo rồi...” Nàng trông chờ nhìn hắn. “Trạm ca ca, ta đến huynh ngủ không ngon sao?”

“Không được!” Lãnh Trạm quát thốt thanh.

Đông Phương Uy Uy chớp mắt “Cầu xin huynh cũng không được sao?”

“Không được!” Hắn thở sâu, cảm thấy càng nhức đầu. “Nếu cô không ngủ được, ta không thể giúp, cô có thể nhờ Ôn phu nhân giúp đỡ.”

“Trạm ca ca, nếu bây giờ ta đi tìm Mãn di, Ôn đại phu khẳng định sẽ oán chết ta. Người ta bây giờ đang vội làm ra em bé, ta mới không thèm đi quấy rầy người ta.”

Khuôn mặt tuần tú của Lãnh Trạm thoáng đỏ mặt xấu hổ, “Ai dạy cô mấy chuyện này?”

Nàng lườm hắn một cái, hệt như trách hắn xem nàng như trẻ con. “Ta cũng không phải trẻ con, chút đạo lý đây không cần người ta phải dạy. Giống như trước khi Tiểu Tuyết Nhi chưa sinh ra, mỗi lần ta đi tìm mẹ nuôi, cha nuôi sẽ rất tức giận, lão trách ta cùng Nhạc Nhạc cản trở cơ hội họ làm ra em bé, bây giờ ta đã biết thông minh, miễn cho tương lai Ôn đại phu với Mãn di không sinh được em bé, đem mọi trách nhiệm đổ lên đầu ta, ta cũng không thể đi tìm Liễu Lăng tỷ tỷ, bởi vì trong bụng tỷ ấy đang có em bé, Hắc ca ca chắc chắn sẽ đuổi ta đi, vì thế ta chỉ có thể đến tìm huynh mà thôi.”

“Vẫn không được.” Lãnh Trạm quyết tâm cự tuyệt nàng.

Đông Phương Uy Uy khẽ nhăn mặt, “Vì sao lại không được?”

“Không được là không được, cô quay về phòng của mình đi.” Hắn không thể tiếp tục dung túng cho nàng.

Nàng lại đem sở trường của mình “Nhưng mà không ngủ được thật sự là rất khó chịu mà, Trạ ca ca.....”

“Cô thật sự không về?” Hắn cũng không phải là chiếc đèn cạn dầu.

“Không, về!”

“Được!” Chỉ thấy cổ tay phải của hấn rung lên

“Trạ ca ca, huynh muốn điểm huyết ngũ của ta phải không?” Đông Phương Uy Uy vẻ mặt giả hoạt cười, chỉ cần một ánh mắt, nàng liền đoán được hấn đang nghĩ gì, “Huynh tốt nhất đừng hành động thiếu suy nghĩ, nếu huynh thực sự làm như vậy, cần phải có dũng khí gánh vác hậu quả nha!”

Lãnh Trạm nheo mắt “Ví dụ?”

“Ví dụ như ta sẽ đi khắp nơi nói đã không giữ được trinh tiết cho người nào đấy, sau đó người nào đấy sẽ lập tức bị trói gô lại mà chuẩn bị bãi đường thành thân.” Nàng cười hehe nói.

Sắc mặt hấn thoáng chốc tối đen, “Cô muốn uy hiếp ta?”

“Không phải là uy hiếp mà là lời khuyên.” Đông Phương Uy Uy cười khanh khách, tiếp theo công khai chiếm giường của hấn, bình ổn nằm lên, “Ừ! Cái giường này ngủ thoải mái hơn giường của ta, Trạ ca ca, mau tới đây, chỉ cần huynh ngoan ngoãn, ta sẽ không đi khắp nơi nói chúng ta mỗi đêm đều ngủ cùng nhau.”

“Cô nói mỗi ngày cái gì?” Hóa ra đúng là nàng định mỗi tối đều cùng hấn chen chúc trên cùng một cái giường?!

Đông Phương Uy Uy ngáp một cái thật to, còn buồn ngủ võ võ chỗ trống bên cạnh, “Ta buồn ngủ quá, mau nằm xuống đi...” Không có gối ôm để ôm, nàng rất khó ngủ nha.

Hắn còn có thể thế nào đây? Gặp gỡ nàng! Hấn chỉ biết là đã gặp hạn.

Hắn chỉ có thể ngoan ngoãn nằm lên giường, “Được rồi, cô mau ngủ đi.” Chờ nàng ngủ rồi hấn sẽ đem ném nàng trở về.

“Trạ ca ca...” Đông Phương Uy Uy khẽ thổi vào tai hấn, khiến các cơ thịt toàn thân hấn cứng đờ.

Hắn kiên quyết kìm nén những phản ứng không nên có. “Câm miệng! Đi ngủ!”

“Ngủ thì ngủ! Thật hung ác.” Nàng nhắm mắt lại cười thỏa mãn chìm vào giấc ngủ.

Sự việc sao lại thành ra thế này? Hấn thật sự rất muốn khóc.

*

Aiz! Trạ ca ca đã trốn nàng cả ngày rồi.

Đông Phương Uy Uy trên đường lớn tìm bóng dáng Lãnh Trạ, suy nghĩ chẳng lẽ vì hôm qua nàng dọa hấn sợ, nên hấn mới tránh gặp mặt nàng? Nàng rốt cuộc phải làm thế nào Trạ ca ca mới tin tưởng nàng thật lòng đây?

Nàng đi dạo một vòng trên đường, rất nhanh đã thấy mệt, lúc này, nàng thấy có bảy, tám đứa nhỏ đang chơi đánh quay, nàng linh quang chợt lóe, kích động ra nhập chiến cuộc. Mấy cái trò trẻ con này sao làm khó được nàng!

“Chúng ta thì xem ai khiến con quay quay được lâu nhất không?” Đông Phương Uy Uy xoa xoa hai tay sau lưng, hạ chiến thư, “Người thua phải làm người hầu của người thắng, giúp người đó làm việc, thế nào?”

Mấy đứa trẻ ta nhìn người, người nhìn ta.

“Được, thì thì thì.” Một đứa bé trai có vẻ khá lớn gật đầu đồng ý.

“Đúng vậy, đừng tưởng người lớn hơn chúng ta mà sẽ thắng.”

“Không sai, không sai.”

Đông Phương Uy Uy nâng cằm “lắc lư”, “Các người đừng xem thường ta, từ nhỏ đến lớn không có ai chơi thắng được ta, người thắng nhất định là ta.”

“Hừ! So thì biết!” Bọn nhỏ được khơi dậy lòng chiến đấu, nóng lòng muốn tỷ thí.

Nàng đá qua một câu, “Được, ai lên trước?”

“Ta!” Trong đó có một cậu bé không phục nói.

Cuộc thi bắt đầu, cả đám trẻ con thay phiên nhau, kết quả đều thua trong tay Đông Phương Uy Uy, cuối cùng đến lượt cậu bé lớn hơn kia.

“A Cát, cố lên!”

“Đừng để bại dưới tay con gái!”

“Cố lên!”

Bé trai tên A Cát dùng sợi dây nhỏ cuốn vào con quay, sau đó vô cùng thuần thục ném xuống đất

“Quay đi! Quay đi!”

“A Cát giỏi lắm!”

“A Cát nhất định sẽ thắng...”

Con quay vòng vòng một hồi lâu thì dần chậm lại.

“Thế nào?” A Cát kiêu ngạo nhìn nàng.

Đông Phương Uy Uy cúi xuống nhặt con quay lên, tự đắc nhìn hấn bằng nửa con mắt, “Bản lĩnh không tệ, nhưng còn kém xa ta, không tin thì mở to mắt mà nhìn đây...”

Nàng nhướn mày, cổ tay vút qua một đường vòng cung xinh đẹp, con quay trên tay cứ thế bật ra ngoài.

“Oa!” Âm thanh khâm phục liên tục vang lên.

“Thật là lợi hại!”

“A Cát thua chắc rồi...”

A Cát vốn tưởng thắng chắc cũng nhìn đến trợn mắt há mồm. Con quay trên mặt đất quay rất lâu, hoàn toàn không cần phải thi nữa.

“Người thắng!” A Cát rất phong độ nói.

Đông Phương Uy Uy khoanh tay trước ngực, cười liếc nhìn một đám trẻ con đang ủ rũ, “Theo giao hẹn, các người thua, phải giúp ta làm việc.”

“Người muốn chúng ta giúp chuyện gì?” Có đứa hỏi.

Nàng nghiêng đầu nghĩ nghĩ, “Ta muốn tìm một nam nhân, hấn đại khái khoảng hai mươi hai tuổi gì đó, dáng người cao lớn, rất đẹp trai, nhưng mà, điểm đặc biệt nhất của hấn là thích giương ra cái bộ mặt lạnh lùng người lạ chớ lại gần, chỉ cần ai tìm được hấn, ta sẽ dạy người đó trở thành một người chơi quay giỏi.”

“Thật vậy không?” Ánh mắt A Cát phát sáng hỏi.

“Thật! Ta nói được làm được.”

A Cát bỏ qua vẻ mặt ủ rũ vừa thua trận. “Ta lập tức đi tìm.”

“Ta ở đây chờ các người.” Đông Phương Uy Uy hài lòng nhìn đám trẻ con lập tức giải tán. “Trạm ca ca, xem huynh còn trốn đi đâu?” Nàng che miệng cười khế, không khỏi tự phục sự thông minh của mình.

“Cô nương?” Một giọng nam trung vui tươi bắt ngờ từ phía sau truyền đến.

Đông Phương Uy Uy còn đang chìm đắm trong sự vui sướng của chính mình, những âm thanh khác vốn không lọt được vào tai nàng.

“Vị cô nương này, xin hỏi...”

“Như thế này không biết Trạm ca ca sẽ có vẻ mặt gì đây, thật muốn sớm nhìn thấy, hi, hi...”

“Khụ! Khụ!” thấy đối phương dường như không nghe thấy tiếng gọi của mình, nam nhân dứt khoát di chuyển hai chân đến đứng trước mặt nàng. “Cô nương, tại hại mạo muội...”

Nàng vô cùng kinh ngạc liếc mắt một cái người mới nhảy ra kia, “Người đang nói chuyện với ta?!”

“Đúng vậy!” Đối phương chấp tay có lễ.

Đông Phương Uy Uy nhìn hấn từ trên xuống dưới một lần, nam nhân trẻ tuổi trước mặt này dường như bằng tuổi Lãnh Trạm, ngũ quan trắng trẻo cân đối, tuy rằng không phải anh tuấn, thoát nhìn rất thuận mắt, sẽ không làm người khác thấy chán ghét. Trên người mặc cùng một chất liệu, bên người còn có hai tùy tùng, hấn tuyệt đối là một anh công tử nhà giàu, nhìn đối phương có chút lễ phép, nàng để ý đến hấn một chút cũng được.

“Chuyện gì?”

“Tại hạ họ Tiêu, tên một chữ Nghệ, Nghệ trong Hậu Nghệ là Nghệ...”

chap 4.2

saihafuuko.wordpress

“Tại hạ họ Tiêu, tên một chữ Nghệ, Nghệ trong Hậu Nghệ là Nghệ...”

“Nói trọng điểm.” Nàng vẫn thích nam nhân nói chuyện như Trạm ca ca, đơn giản mạnh mẽ, không nói lung tung một đồng lời thừa thãi vô ích.

Câu trả lời của nàng khiến hai gã tùy tùng rất không hài lòng.

“Người có biết thiếu gia nhà ta là ai không? Lại dám vô lễ?!”

“Câm miệng! Không được vô lễ với vị cô nương này, các người đứng qua một bên.” Tiêu Nghệ buồn bực trách mắng.

Hai gã tùy tùng sờ sờ mũi, đứng lùi về mấy bước.

Tiêu Nghệ đã quen nhìn mọi người đối với hấn khom lưng uốn gối, a dua nịnh bợ, đối với thái độ của nàng lại không cho là vô lễ, ngược lại còn thấy rất có hứng thú.

“Là thế này, tại hạ vừa thấy cô nương chơi quay, trong lòng vô cùng kính phục, nếu cô nương không chê, tại hạ vừa vặn quen một vị sư phụ chế tạo con quay, có thể mời hấn đặc biệt làm một cái vì cô nương.” Hấn tính tình tốt nói.

Tiêu Nghệ ánh mắt mê muội trước sau vẫn bình tĩnh nhìn khuôn mặt nhỏ tinh quái, hẳn chưa bao giờ biết về mặt con người có thể thiên biến vạn hóa như thế, có thể làm người ta cả đời cũng không nhìn ra được.

Đông Phương Uy Uy nghiêng mắt ngó hẳn, còn không quên tự biên tự diễn, “Người đối tốt với ta như vậy, có phải là có ý đồ gì không? Ta tự biết bản thân người gặp người thích, nhưng đừng cho là ta ngu ngốc dễ bị lừa gạt.” Nàng không giống Nhạc Nhạc.

“Cô nương hiểu lầm rồi, tại hạ chỉ muốn làm bằng hữu với cô nương, tuyệt đối không có ý đồ bất lương.” Hẳn tỏ vẻ vô cùng thành khẩn, “Nếu cô nương không tin, tại hạ có thể thề với trời.”

Nàng không sợ hãi, chọn một chỗ trên đất ngồi xuống, dùng ánh mắt khinh thường nhìn hẳn, “Bản cô nương mới không tin lời thề này nọ.” Nếu thề mà có ích, không biết nàng đã bị Thiên Lôi đánh đến mấy trăm lần.

Tiêu Nghệ gấp đến độ ứa mồ hôi, “Tại hạ thật lòng muốn làm bằng hữu với cô nương...”

“Nếu đã thật lòng, người còn đứng cao như vậy làm gì? Thật là một chút thành ý cũng không có.” Đông Phương Uy Uy khinh thường nói.

“Đúng! Là tại hạ sai rồi!” Hẳn vén vạt áo trắng sạch lên rồi ngồi xuống đất.

Hai gã tùy tùng vốn đang đứng ở xa chạy nhanh đến, “Thiếu gia, trên đất rất bẩn...”

“Các người về trước đi, không cần đi theo ta nữa.” Tiêu Nghệ cau mày nói.

“Thiếu gia!” Bọn họ vội vàng kêu lên.

Hẳn hiềm khi bày ra dáng điệu chủ nhân, “Các người dám không nghe ta nói?”

“Nhưng lão gia đã dặn dò tiểu nhân phải đi theo thiếu gia, thiếu gia đi đến đâu, chúng tiểu nhân theo đến đó...”

Đông Phương Uy Uy hừ một cái, vẻ mặt khinh thường nói, “Người đã lớn thế này, cha người còn quản nghiêm như vậy, đúng thật là đem người đối xử như trẻ con!”

Vì không muốn giai nhân trước mặt thất vọng, Tiêu Nghệ nghiêm khắc trách mắng “Các người còn không trở về?”

“Thiếu gia, tiểu nhân không dám không nghe lời lão gia phân phó.” Tùy tùng khó xử nói.

Tiêu Nghệ không muốn làm khó hạ nhân, đành thôi, “Vậy hai người đứng xa một chút!”

“Vâng!” Hai gã tùy tùng đành phải tuân mệnh.

“Không biết cô nương tên họ là gì?” Tiêu Nghệ vén áo ngồi xuống, ánh mắt dịu dàng không rời giai nhân.

Nàng nâng hàm nhìn đám trẻ ở phía xa, cũng không gượng ép, “Đông Phương Uy Uy.”

“Thì ra là Đông Phương cô nương.”

Đông Phương Uy Uy liếc hẳn bằng nửa con mắt, “Người nói chuyện đừng có thể được không hả? Nghe chỉ muốn nôn, trực tiếp gọi tên ta là được rồi.” Nếu không phải thấy hẳn thuận mắt, nàng đã sớm thưởng cho hẳn một cú đá, để cho hẳn dán vào tường mà hóng mát rồi.

“Ta gọi nàng là Uy Uy cô nương được rồi, nhìn dáng vẻ của nàng không giống người ở đây...”

Sao còn không có tin tức? Nàng chờ đã sốt cả ruột rồi.

“Nàng tới kinh thành du ngoạn hay thăm bạn?” Tiêu Nghệ hỏi liên tục.

“Người thật lắm lời, lâu lâu mãi không yên, vẫn là Trạm ca ca tốt nhất.” Sau khi so sánh, Đông Phương Uy Uy vẫn thấy ánh mắt của mình thật tinh tường, một phát liền chọn được nam nhân ưu tú làm tướng công.

Tiêu Nghệ giật mình kinh ngạc vài giây, “Trạm ca ca? Hẳn là ai vậy?”

“Đương nhiên là tướng công tương lai của ta rồi! Mà dù sao nói người cũng không biết... Thật là chậm nha!” Nàng than nhẹ, mấy đứa tiểu quỷ kia sẽ không đùa giỡn nàng chứ?

Sắc mặt hần tái nhợt, có chút mất mát, “Nàng đã có vị hôn phu?” Lại chợt nghĩ, nàng là một tiểu cô nương khiến người ta yêu thích như vậy hẳn là có người đính ước rồi.

Đông Phương Uy Uy liếc nhìn Tiêu Nghiê đang ghen hòng, “Người hoài nghi sao?”

“Tại hạ không phải có ý này, chỉ là nghĩ nam nhân nào lấy được nàng, nhất định là nam nhân may mắn nhất thiên hạ.” Hần cố gắng không để thể hiện sự thất vọng trên mặt.

“Người nói rất đúng, ta nghe xong rất dễ chịu.” Điểm này Trạ ca ca nên học tập nhiều ở hẳn, “A! Bọn chúng đã trở lại.” Đông Phương Uy Uy thấy dáng A Cát cùng hai, ba đứa trẻ chạy tới phía nàng. “Thế nào? Tìm được không?”

A Cát vỗ ngực, không thể để nữ nhân coi thường, “Đây là địa bàn của ta, chỉ cần ta xuất mã, đương nhiên là tìm được.”

“Thật sự? Huynh ấy ở chỗ nào?”

“Ngay trong tửu lâu Cao Thăng cách đây hai con đường.” Thằng bé nói.

Ánh mắt Đông Phương Uy Uy sáng rực, hưng phấn đến toét cả miệng. “Làm tốt lắm!”

“Này! Người đừng quên phải dạy ta bí quyết đánh con quay đấy!” A Cát nhắc nhở nàng.

“Ta không quên, ngày mai các người đợi ta ở đây, ta sẽ lại đến tìm các người.”

Hần liếc nhìn nàng, “Người thật sự sẽ đến?”

“Bằng không chúng ta ngoắc tay”, nàng vươn ngón út, “Thế nào?”

A Cát cũng nghe theo, “Được.... Gạt người là chó con.”

“Đã định vậy rồi nhé, ngày mai gặp lại!” Đông Phương Uy Uy cao hứng vẫy vẫy cánh tay, đã sớm quên mất sự tồn tại của Tiêu Nghiê, bay lên đường “tầm phu” (tìm chồng).

Tiêu Nghiê thấy thế muốn gọi nàng lại cũng đã muộn. “Này Uy cô nương!”

“Thiếu gia, chúng ta cần phải trở về.” Tùy tùng tiến lên nói.

Hần chăm chú nhìn bóng dáng nhỏ nhắn của nàng dần chìm trong đám đông, thấp giọng lầm bầm, “Ít nhất ta cũng phải xem vị hôn phu của nàng như thế nào, ta mới có thể hết hy vọng....”

“Thiếu gia, người muốn đến chỗ nào?”

“Các người trở về nói với cha ta, ta có hẹn với bằng hữu, tối ta sẽ về.” Tiêu Nghiê quay đầu bỏ lại một câu, không cần để ý mà bỏ đi.

“Thiếu gia...”

Trong tửu lâu Cao Thăng, Lãnh Trạ nổi lòng ngổn ngang ra sức uống rượu.

“Người hôm nay là đến tiễn ta, hay là đến để uống rượu?” Vạn Tử Lung hỏi sau khi hẳn đã uống đến chén thứ năm.

Lãnh Trạ lúc này mới ý thức được ngồi trước mặt là trưởng bối, áy náy buông ly rượu.

“Xin lỗi,... Vạn thúc.”

Vạn Tử Lung nhìn Lãnh Trạ cười cười! Dùng giọng điệu của người từng trải nói, “Tâm tình không tốt cũng không thể uống như vậy, uống mấy loại rượu này vừa phải thôi, uống nhiều dễ hỏng việc.”

“Tâm tình của cháu không có không tốt.” Lãnh Trạ theo bản năng phủ nhận.

“Đừng làm bộ nữa, Vạn thúc thúc ăn muối còn nhiều hơn người ăn cơm, muốn gạt ta thì còn khuya, có tâm sự gì thì kể ra một chút, để trong lòng cũng không phải là cách đâu.” Vạn Tử Lung tính cách ngay thẳng đã sẵn sàng lắng nghe.

Lãnh Trạ lại rót một ly rượu, vẫn không nói gì.

“Người đã không nói, ta đành phải đoán vậy, uh...” Hấn xoa xoa móng râu ria xồm xoàm dưới cằm, trầm ngâm hỏi, “Là vì mới tiếp nhận vị trí Phó tòa nên áp lực quá lớn sao? Cũng không đúng, trong Tổng đàn gần đây cũng không có chuyện gì hệ trọng, cho dù có cũng đã có Đường chủ ở đó, không có việc gì không thể giải quyết.” Vạn Tử Lung thấy hấn vẫn im lặng không nói, lại nghĩ hồi lâu, đột nhiên vỗ bàn kêu to, “Ta biết rồi, là vì nữ nhân có đúng không?”

Quả nhiên, lời này vừa nói ra, sắc mặt Lãnh Trạm khê biến, mặc dù không hiểu lắm biểu hiện đấy, có điều, xem như đã có tiến triển.

“Thế nào? Người thích cô nương nhà ai? Sẽ không phải cái vị Hồ cô nương kia chứ?” Trong Tổng đàn từ trên xuống dưới ai cũng biết em vợ Ôn đại phu theo đuổi Lãnh Trạm, một nữ nhân lớn mật như vậy, hấn đúng là lần đầu nhìn thấy.

Lãnh Trạm uống cạn ly rượu, trên khuôn mặt tuần tú dường như chất chứa muộn phiền.

“Vạn thúc, thế nào là thích?” Hấn phân vân hồi lâu, cuối cùng cũng phun ra mấy chữ.

“Ha! Để ta đoán trúng rồi, quả nhiên là có liên qua đến nữ nhân.” Vạn Tử Lung vỗ đùi, há miệng cười to, “Thích chính là thích, còn phải hỏi sao?”

Hấn giương mắt nhìn Vạn Tử Lung một cái, “Cháu chính là không rõ thích là cảm giác thế nào?”

“Hả?”

Lãnh Trạm chua xót hạ khóe miệng, “Cháu không hiểu cái gì gọi là thích, bởi vì chưa có ai dạy cả.”

Từ khi có trí nhớ đến nay, hấn đều ở trên đảo, là một đứa trẻ mồ côi không cha không mẹ, chưa từng được hưởng thụ sự quan tâm che chở của cha mẹ, chỉ được dạy bảo phải trung thành với Diêm hoàng, nghe lệnh ba vị Đường chủ, lâu ngày đã hình thành nên tính cách thanh lãnh đậm mạc (lạnh nhạt, hờ hững) của hấn.

Trên đời này, không có bất kì kẻ nào, sự việc hay vật gì có thể khiến hấn cảm thấy nửa điểm mãnh liệt, tâm hấn như bị tầng tầng băng lạnh che kín, mà trong mắt hấn cũng chưa bao giờ tồn tại hình bóng của bất cứ kẻ nào, nữ nhân xinh đẹp mấy nhìn thấy là quên ngay, chưa từng lưu lại một giây.

Thế nhưng, một ngày nào đó của năm năm trước, không biết hấn đã trêu chọc gì quỷ linh tinh Đông Phương Uy Uy kia, khiến nàng lớn tiếng tuyên bố lớn lên sẽ gả cho hấn, muốn hấn làm tướng công của nàng, nội tâm hấn bị bức bách phải dung nạp sự tồn tại của nàng, không chỉ có tiếng nói mềm mại còn trẻ con, còn có khuôn mặt tươi cười ranh mãnh, chỉ cần nàng muốn, có thể không ngại ánh mắt của người khác, thật muốn nói nàng mặt dày vô sỉ, nhưng nàng lại có bộ dáng đáng yêu lừa gạt người chết không đền mạng, khiến cho người ta không có cách nào thật lòng chán ghét, đây mới là sự lợi hại của nàng.

Mấy năm gần đây hấn thật sự là phải trốn đến sợ, bất cứ chỗ nào, nàng đều có bản lĩnh tìm được hấn, chuyện này đã khiến hấn lần đầu tiên cảm nhận được sự sợ hãi trong lòng, nhưng mà, đến tận bây giờ hấn cũng không thể biết được hấn đối với Đông Phương Uy Uy là loại tình cảm gì, hấn chỉ biết là, nàng là người duy nhất khiến hấn bối rối.

“Chuyện này phải hình dung thế nào đây?” Vạn Tử Lung với vấn đề của hấn tự hỏi hồi lâu, “Thích chính là... Chính là ngày ngày muốn nhìn thấy nàng, cùng nàng bên nhau ấy!”

Hấn ngẩn người, “Cứ như vậy?”

“Loại vấn đề này rất khó nói cho dễ hiểu, thời trẻ ta cũng từng cùng một, hai cô nương có tình ý, nhưng mà cũng chưa đến mức sinh tử tương hứa (thề nguyện sống chết), không như vậy, ta cũng không đến nỗi một thân một mình như hôm nay.” Vạn Tử Lung than vắn thở dài nói.

Lãnh Trạm không khỏi cảm thấy thất vọng, mỗi lần hấn nghĩ đến Đông Phương Uy Uy liền thấy đau đầu, như vậy cùng với thích trong miệng Vạn thúc không liên quan.

“Nhưng mà định nghĩa thích của mỗi người khác nhau, cũng không thể lấy toàn bộ.”

“Nói như thế nào?”

Vạn Tử Lung gãi đầu gãi tai, muốn tìm từ ngữ thích hợp để nói.

“Mượn Hắc Đường chủ của chúng ta mà nói là được rồi, trước khi hắn thành thân, đường chủ phu nhân mỗi lần nhìn thấy hắn đều giơ kiếm đòi giết, mọi người đều nghĩ chủ Đường chủ tình nguyện, mà Đường chủ phu nhân thì chán ghét hắn, ai ngờ sau đó bọn họ lại nồng nàn vô cùng, đánh đánh mắng mắng chính là trò chơi của những người yêu nhau, người ngoài làm sao có thể biết được. Cho nên ý kiến của người khác chưa chắc đã chính xác, tất cả đều phải tự bản thân tìm tòi.”

Thì ra tình cảm lại là thứ học vấn thâm ảo như thế. Lãnh Trạm trầm nghĩ.

“Ta xem thái độ của ngươi đối với Hồ cô nương, không giống như thích nàng.” Vạn Tử Lung lơ đãng nói ra một loạt, cắn hạt dưa nói chuyện phiếm, “Tuy rằng chúng ta quen biết được mấy tháng, nhưng mà, ta thấy ngươi bình thường đối với người ngoài luôn không nóng không lạnh, dường như trời sập cũng không liên quan, ngược lại, đụng tới vị tiểu công chúa kia của chúng ta, vẻ mặt ngươi đã dễ coi hơn nhiều, có lẽ ngay chính ngươi cũng không biết, lúc rảnh rỗi nên soi gương, lúc đấy trông ngươi mới giống người, có chút sức sống.”

Lời nói vô tâm của hắn khiến tim Lãnh Trạm đột nhiên đập mạnh một cái.

“Làm sao có thể? Không có khả năng...”

Vạn Tử Lung hồ nghi ngẩng đầu, “Ách, ngươi nói cái gì?”

“Không, không có gì.”

Hắn trốn nàng còn không kịp, sao có khả năng thích nàng được?

Không thể có chuyện hoang đường như vậy được, không có khả năng...

5. Chương 5

Edit: Saihafuuko

“Này Uy cô nương, đợi ta với!” Tiêu Nghê ở phía sau gấp gấp kêu.

Tửu lâu Cao Thăng ở chỗ nào?

Đông Phương Uy Uy tìm kiếm ở bên đường, bằng cước trình nhanh nhẹn của nàng, một anh công tử yếu đuối làm sao có thể đuổi kịp được? Hiển nhiên là bị nàng bỏ lại rất xa.

“Tìm được rồi!” Nàng ngẩng đầu thấy rõ cái bảng hiệu trên cửa, trán đã lấm tấm mồ hôi.

Nàng nheo con ngươi lại để nhìn cho rõ chữ trên bảng hiệu, “Tửu, lâu Cao, Thăng, không sai! Nhất định là nhà này.”

Lúc này, Tiêu Nghê cuối cùng cũng hết hơi đuổi kịp nàng, thở hổn hển gọi, “Hô, hô... Uy Uy cô nương.... Nàng...”

“Ô? Ngươi đến đây làm gì?” Đông Phương Uy Uy cuối cùng cũng ý thức được sự tồn tại của hắn.

Hắn hổn hển thở gấp, cười nói, “Ta cũng muốn đến đây...”

“Thật là khéo nhỉ?” Nàng không quan tâm đến ý định của hắn, nhún vai, “Ta phải đi vào tìm Trạm ca ca của ta, hẹn gặp lại.”

“Ách? Chờ...” Tiêu Nghê cuống quýt đi theo nàng vào trong.

Ông chủ tửu lâu vừa thấy khách quý đến, kinh sợ tiến lên nghênh đón.

“Đây không phải Tiêu thiếu gia sao? Thật là khách quý, mời vào trong!” Ông chủ khom người chào, “Người đâu? Mau chuẩn bị cho Tiêu thiếu gia vị trí tốt nhất, mang rượu ngon và đồ nhắm lên!”

Tâm tư Tiêu Nghệ đặt toàn bộ trên người Đông Phương Uy Uy, không rảnh để ý đến sự nhiệt tình của ông chủ.

“Trạm ca ca!” Chợt nghe thấy tiếng hô mừng rỡ của Đông Phương Uy Uy, thân hình xinh xắn đáng yêu trước mặt bao người, chạy như bay đến bên người một nam tử mặc áo đen đang ngồi.

Tiêu Nghệ thấy được thì chờ mong trong lòng lập tức sụp đổ, miệng cũng quên khép lại.

Đông Phương Uy Uy mặc kệ hiện trường có hơn chục ánh mắt đang nhìn chăm chăm, trong mắt nàng chỉ có một mình Lãnh Trạm.

Nàng cười ha hả ôm lấy cổ hắn, “Trạm ca ca, ta tìm được huynh rồi, xem huynh trốn đi đâu được!”

“Cô đang làm cái gì?” Lãnh Trạm thoáng chốc khốn quẩn đỏ bừng mặt, “Buông!”

“Trạm ca ca da mặt thật mỏng, động một tí là thẹn thùng.” Đông Phương Uy Uy buông tay, sửa thành ôm cánh tay hắn, cười duyên chế nhạo, “Nhưng mà, ta chính là thích nhìn bộ dáng đỏ mặt của huynh.”

“Đông, Phương, Uy, Uy.” Hắn nghiêng răng nghiêng lợi gầm gừ, “Cô càn quấy cũng phải xem trường hợp chứ, không sợ bị Vạn thúc chê cười sao?”

Nàng nghiêm mặt hỏi “Vạn gia gia, người sẽ cười ta sao?”

Vạn Tử Lung ho khan vài tiếng, cố nhịn cười, dùng sức lắc đầu.

“Huynh xem! Vạn gia gia nói sẽ không cười ta.” Nàng nghiêm túc nói.

Hắn thất vọng liếc nhìn khuôn mặt ngây thơ của nàng, trong lòng không khỏi nghĩ, nàng là do ông trời phái xuống khảo nghiệm sự kiên nhẫn của hắn sao? Vốn hắn tưởng rằng đã luyện được bản lĩnh dù Thái Sơn sụp đổ cũng không biến sắc, kết quả chỉ cần gặp nàng, cảm xúc của hắn vội vàng lên xuống. Sớm biết rằng sẽ có ngày hôm nay, năm năm trước hắn nên trốn thật xa, cố gắng không tiếp xúc với nàng.

Có điều, bây giờ mà nói những lời này cũng vô dụng, nếu có người sẵn lòng tiếp nhận quỹ linh tinh này, hắn nhất định dâng tặng hai tay, chỉ cầu một đời bình thường.

Lãnh Trạm chớp mắt giật mình, đem suy nghĩ bay ở xa tóm về, vừa đúng lúc đối diện với đôi mắt to trong veo của Đông Phương Uy Uy, không biết từ bao giờ, khoảng cách khuôn mặt hai người chỉ còn một tấc, gần như muốn dán vào một chỗ.

“Uống!” Hắn thở ra một ngụm khí lạnh, nhanh chóng kéo dài khoảng cách với nàng.

Đông Phương Uy Uy cười tủm tỉm ngọt ngào hỏi “Trạm ca ca, sao huynh lại nhìn chăm chăm vào ta thế? A ta biết rồi, có phải vì thấy ta đáng yêu, nên huynh nhìn đến ngây người không?”

“Phốc!” Vạn Tử Lung phun hết rượu trong miệng, đỏ khốc đỏ cười nhìn về phía Đông Phương Uy Uy, sau đó rất đồng tình nhìn khuôn mặt Lãnh Trạm đã hiện lên mấy vạch đen.

Lãnh Trạm một tay đỡ đầu, thương tiếc cho vận mệnh bi thảm của mình.

“Trạm ca ca, bệnh đau đầu của huynh lại tái phát phải không?” Nàng nâng bàn tay nhỏ bé xoa xoa huyệt Thái Dương đang đau âm ỉ của hắn, “Ta thấy vẫn nên bảo Ôn đại phu đem cái bệnh này giải quyết cho tốt, bệnh nhỏ mà không chữa, sẽ càng nặng hơn, ta cũng không muốn làm quả phụ sớm đâu.”

“Phốc xích...” Vạn tử Lung lấy tay che miệng, chỉ sợ sẽ cười thành tiếng.

Lãnh Trạm quê quá hóa khùng trừng mắt liếc hắn một cái, lấy ra mấy văn tiền để lại trên bàn.

“Vạn thúc, cứ từ từ dùng bữa, ta về trước.” Sức chịu đựng của con người là có giới hạn, hắn sợ nhịn không nổi sẽ lỡ tay bóp chết nàng.

Đông Phương Uy Uy tự nhiên cũng vô mộng chạy lấy người, “Vạn gia gia, ta cũng đi trước.”

Từ đầu đến cuối Tiêu Lượng bị bỏ quên ở một bên đã không ngấm được miệng, nhìn mỹ nhân trong lòng chạy theo nam nhân khác, lập tức rơi vào cảnh thất tình.

Là số phận?

Hay là thói quen?

Lãnh Trạm ngấm một chút chỗ hai người đang nắm tay, trong lòng đã thở dài đến lần thứ hai mươi sáu, chẳng lẽ đời này của hắn nhất định phải chịu quỷ linh tinh này quần lấy, vĩnh viễn không thể trở mình? Hay là kiếp trước hắn nợ nàng, kiếp này phải chịu nàng giày vò?

“Aizzzz!” Hắn không nhịn nổi ngứa mắt lên trời thở dài.

Nghe thấy hắn buông một tiếng than thở, Đông Phương Uy Uy hơi nghiêng đầu, “Không ngờ Trạ ca cũng có tâm sự, thật là ngạc nhiên nha, không bằng nói ra xem, biết đâu ta lại giúp được chút gì đó.”

“Cô cứ quần lấy ta như vậy rốt cuộc là có chỗ nào tốt chứ?” Tâm tình của Lãnh Trạ quả thật đã hạ đến đáy cốc rồi.

Đông Phương Uy Uy giơ lên khuôn mặt như táo đỏ, “Chuyện này còn phải hỏi sao? Bởi vì ta thích Trạ ca ca.

Hắn thử đối mặt với nàng nói lý lẽ, “Nhưng tình cảm là chuyện cả hai đều tình nguyện, ta không có cảm giác này với cô—”

Nàng ngắt lời của hắn, “Hiện tại không có cũng không sao cả, chỉ cần ta ở bên huynh, huynh sẽ chậm rãi hiểu rõ ưu điểm của ta.” Đôi mắt của nàng lóe ra tia tự in đến chói mắt, “Trạ ca ca, ta sẽ cho huynh thấy, ta đối với huynh là thật tâm thật ý.”

Lãnh Trạ nhất thời không dời được ánh mắt, trong lòng dâng lên một loại cảm xúc khó gọi tên, không ngừng vuốt ve trái tim lạnh lẽ của hắn.

“Cô... Nếu như đời này ta không thể thích cô thì sao?”

“Không thể nào, ta tin tưởng rằng trên đời này không ai là không yêu thích ta.” Đông Phương Uy Uy đối với mị lực tuyệt hảo của mình vô cùng tự tin, dù sao, nàng với Nhạc Nhạc từ nhỏ đã là bảo bối người gặp người thích, “Ta không phải là ai khác, ta chính là Đông Phương Uy Uy, thiên hạ vô địch siêu cấp mỹ thiếu nữ nha!”

Lãnh Trạ thiếu chút nữa bị bộ dạng phục phịch của nàng làm cho tức cười.

“Chuyện tương lai không ai có thể cam đoan được.” Hắn cũng hết cách với nàng.

Đông Phương Uy Uy tràn đầy tự tin, không tin nói, “Chỉ cần ta bám chặt huynh không buông, không để cho người khác có cơ hội cướp huynh đi, cuối cùng huynh nhất định sẽ là của ta.”

Nàng và Nhạc Nhạc đã đánh cược, người nào mang được tướng công về trên đảo trước, người đó làm tỷ tỷ, nàng cũng không muốn thua.

“Một cô nương mà nói cái chuyện này, để người ta nghe thấy sẽ không tốt.” Quỷ linh tinh này đại khái là chưa bao giờ hiểu được cái gì gọi là thẹn thùng, cái gì gọi là rụt rè.

“Ta mới không sợ, hơn nữa, ta còn muốn lớn tiếng tuyên bố với mọi người...” Nàng dứt khoát hít một hơi thật sâu, sau đó gân cổ lên hét, “Ta, rất, thích, Trạ, ca ... a ...”

Lãnh Trạ một tay chặn cái miệng nhỏ của nàng lại, “Được rồi! Ta biết rồi!” Coi như hắn sợ nàng vậy.

“Trạ ca ca, huynh tin tưởng ta phải không?” Đông Phương Uy Uy vui vẻ hỏi.

Hắn xoa xoa Thái Dương đang co rút, “Ta tin tưởng cô là được.”

“Ta lại có thể tiếp tục ôm huynh rồi?”

“Ta có thể nói không sao?” Lãnh Trạ mệt mỏi như vừa bại một trận chiến vậy.

“Hi hi! Thật tốt quá.” Đông Phương Uy Uy hài lòng ôm lấy cánh tay hắn, cười khanh khách nói.

Nói rách cả miệng, cuối cùng Trạ ca ca cùng tin tưởng nàng thật lòng, nhưng tướng công của nàng thì đây rồi, không biết Nhạc Nhạc đã tìm được chưa? Nàng không khỏi có chút lo lắng, dù sao Nhạc Nhạc cũng

không phải đứa thông minh, nhờ đâu gặp phải người xấu, có toàn mạng mà trở về hay không mới là vấn đề, nhưng Nhạc Nhạc sẽ học được cách tự lập, các nàng không có khả năng vĩnh viễn không tách ra, tương lai phải dựa vào chính mình...

“Tránh ra! Tránh ra!”

Đột nhiên có vài tiếng quát đuổi truyền từ phía trước đến, người trên đường đều nhao nhao chạy trốn.

Chỉ thấy mấy nha dịch dùng nâng thứ gì được che chiếu hướng tới, còn truyền đến mùi xác thối, khiến người ta không thể không bịt mũi.

Đông Phương Uy Uy nhón mũi chân, thò đầu ra ngo. “Trạm ca ca, có chuyện gì vậy?”

“Đừng nhìn!” Lãnh Trạm lấy tay che mắt của nàng lại.

“Lại chết một người.” Dân chúng xung quanh khê thì thầm bàn tán.

“Aiz! Tháng này đã là người thứ năm rồi...”

“Không chỉ thế, từ nửa năm nay đã chết mười mấy người rồi...”

“Rốt cuộc là ai tàn nhẫn như vậy? Có thể xuống tay đến mức này?”

“Ta nghe quan gia trong nha môn nói, những người này đều là bị đánh chết tươi...”

“Đánh chết tươi? Cho dù là có thâm thù đại hận gì, cũng không nên đem người ta giết thế...”

“Lần trước chết là con trai của Liêu lão nhân, đó là những người làm ruộng thành thành thật thật, cũng không có kết oán với ai...”

“Ngày nào quan phủ còn chưa bắt được hung thủ, ngày đó chúng ta còn không được ngủ yên...”

“Đúng vậy! Đúng vậy!”

Không biết là trùng hợp, hay là ông trời sắp đặt, một trận gió thổi bay cái chiếu, hiện trường thoáng chốc vang lên những tiếng hít khí không đều.

“Trạm ca ca, huynh xem! Người kia chết thật thảm nha!” Đông Phương Uy Uy cứng rắn ngo đến đằng trước nhìn một cái, mới liếc mắt một cái, liền cảm thấy buồn nôn.

Lãnh Trạm duỗi cánh tay ra, lôi nàng trở lại, “Không phải bảo cô đừng xem sao?”

“Nôn... Sớm biết sẽ không xem.” Hại nàng nôn hết những gì vừa ăn được.

“Ai bảo cô muốn theo người ta góp vui.” Lãnh Trạm khiển trách nàng một câu, khóe mắt lại nhìn thấy trong đám đông có người lén lút, đợi quan sai đi xa cũng quay đầu biến mất, làm cho hắn thấy khả nghi.

Hắn cúi đầu dặn dò một tiếng, “Ta còn có việc phải làm, cô về trước đi.”

Đông Phương Uy Uy xem xét hắn vài giây, không ngờ lại gật đầu đồng ý, “Trạm ca ca, huynh cứ đi làm chuyện của huynh đi, ta sẽ tự trở về.”

“Ách, vậy, ta đi đây.” Nàng nghe lời khác thường khiến hắn có phần kinh ngạc.

“Tạm biệt Trạm ca ca!” Nàng vẫy vẫy cánh tay, đợi hắn đi xa, trên mặt nàng hiện ra nụ cười đã thực hiện được âm mưu.

Lãnh Trạm vô thanh vô tức bám theo người trước mặt, vòng quanh qua mấy đường lớn ngõ nhỏ, mãi đến khi thấy hắn đi vào một tòa nhà lớn.

Lãnh Trạm giương mắt quan sát, trên cửa lớn viết hai chữ “Tiêu phủ” thật to.

Tiêu phủ? Chẳng lẽ là người được gọi “Tiêu Bồ Tát” Tiêu lão gia?

Chap 5.2

Edit: Saihafuuko

Mấy ngày hôm trước từng gặp một lần trên đường, dù chưa đủ kinh nghiệm giang hồ, nhưng hấn vẫn cảm thấy người này không đơn giản như biểu hiện bên ngoài.

Chẳng lẽ người chết có liên quan đến Tiêu phủ? Lãnh Trạm trong lòng cân nhắc.

Không lâu sau, một gã nam tử trẻ tuổi mặc áo gấm mang theo tùy tùng, cùng đi vào Tiêu phủ.

“Trạm ca ca!”

Một con “Chuột túi” đột nhiên nhảy lên lưng hấn, Lãnh Trạm sớm đã cảnh giác cũng chỉ mặc nàng ra oai.

“Cô theo dõi ta!” Đây là câu khẳng định, không phải câu hỏi.

Lãnh Trạm theo thói quen nhắm mắt lại, hấn nên sớm biết quỷ linh tinh này sẽ không ngoan ngoãn nghe lời như vậy mà.

Đông Phương Uy Uy đồng dạng thở phồng câu chuyện, “Không phải nhĩ lực của Trạm ca ca không tốt, mà do công phu theo dõi của ta quá lợi hại, cho nên cũng không làm tổn hại đến thể diện nam nhân của huynh đâu.”

“Ta đây có phải nên cảm ơn cô đã an ủi không?” Hấn bất đắc dĩ hỏi.

Nàng mặt không đỏ, thở không gấp cười nói, “Huynh là tướng công tương lai của ta, giữ thể diện cho huynh là bổn phận của ta, không cần cảm ơn.” Trên đời này đại khái không có ai da mặt dày hơn nàng nữa.

Lãnh Trạm đã bị cảm giác vô lực trong lòng đánh bại.

“Làm sao cô biết ta muốn làm gì?” Hấn nghi hoặc hỏi.

“Bởi vì ta luôn chú ý đến huynh, mặc kệ Trạm ca ca trong lòng nghĩ cái gì, hoặc muốn làm gì, đều không qua được cặp mắt của ta.” Nàng cũng không muốn để cho hấn trốn lần thứ hai.

Trong lòng hấn khê động, vẻ mặt phức tạp khó hiểu.

“Bây giờ xuống được chưa?” Lãnh Trạm cố gắng duy trì giọng nói lãnh đạm.

Nàng cũng không muốn thách thức giới hạn của hấn, ngoan ngoãn trượt từ trên lưng hấn xuống.

“Thì ra hấn ở nơi này a!” Nàng tùy ý liếc cửa lớn Tiêu phủ một cái.

“Cô biết người vừa đi vào?”

Đông Phương Uy Uy khẽ mỉm cười, “Vừa biết hôm nay thôi, ta nhớ tên hấn là Tiêu... ách, Tiêu cái gì Đông Đông? Ta đã quên rồi, dù sao hấn cũng không phải người rất quan trọng, không cần nhớ rõ.”

“Trở về thôi!” Lãnh Trạm cũng không nói thêm gì nữa.

“Cái gì?! Chúng ta cứ như vậy trở về? Trạm ca ca, huynh khó khăn lắm mới theo dõi người kia đến đây, sao có thể ra về tay không? Tốt xấu gì chúng ta cũng phải đi vào trong điều tra một chút tình hình quân địch... A!” Cổ áo của nàng bị nhấc lên, chân cũng cách mặt đất vài ba tấc, lắc lư lắc lư, “Trạm ca ca, ta không phản đối huynh cầm tay người ta, nhưng như thế này thực sự khó nhìn...”

Lãnh Trạm không để ý tới kháng nghị của nàng, trực tiếp xách nàng trở về.

~*

~“Bái kiến giáo chủ!” Dưới ánh sáng u ám, Tiêu Lượng hướng về phía bóng dáng đang đưa lưng về phía mình chấp tay hành lễ.

Người nam nhân cũng không quay đầu lại mà âm trầm hỏi: “Mọi chuyện sắp xếp tốt chưa?”

“Đã sắp xếp tốt rồi, chỉ là...”

“Chỉ là cái gì? Nói!”

Tiêu Lượng do dự một chút mới nói: “Liên tiếp mấy vụ án mạng, bây giờ đã kinh động đến quan phủ, thuộc hạ nghĩ rằng...”

“Muốn dừng tay?” Giọng nam âm trầm cười lạnh nói.

Hắn hoảng sợ cúi đầu xuống: “Thuộc, thuộc hạ không dám.”

“Người cũng đừng quên, năm đó quái đạo Nhất Trận Phong người là tội phạm quan trọng bị quan phủ truy nã, nếu không phải bốn tọa phá lệ cho người ra nhập, che giấu cho người nhiều năm như vậy, người còn được ở đây hưởng phúc sao? Vạn nhất đứa con bảo bối kia của người biết người phụ thân hắn kính yêu nhất là kẻ trộm, người nói xem trong lòng hắn sẽ nghĩ thế nào?”

Nhắc đến đứa con trai yêu độc nhất, Tiêu Lượng như một quả bóng hết khí, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

Đều do hắn khi còn trẻ lầm được lạc lối, mơ ước viễn vông trộm hết bảo vật trong thiên hạ, làm cho nửa đời sau của mình có thể sống cuộc sống an nhàn, không bị người khác xem thường, ai ngờ khi đã nổi danh, lại thành chuột chạy qua đường – người người kêu đánh. Quan phủ treo giải truy bắt hắn, khiến hắn cùng đường, không thể không ra nhập tà giáo giang hồ — Phệ Huyết Thần Giáo, tưởng rằng từ nay về sau bình an vô sự, kết quả ngược lại rơi vào trong địa ngục.

Sáu năm trước, sau khi Phệ Huyết Thần Giáo bị Diêm Cung tiêu diệt, Giáo chủ một lòng một dạ muốn trọng chấn lại hùng phong xưa kia, vì thế có kế hoạch sắp xếp hắn thành chủ nhân Tiêu phủ, một Tiêu lão gia có trong tay mấy tiền trang (ngân hàng), còn nổi danh là Đại thiện nhân.

Mấy năm gần đây hắn phụng mệnh lôi kéo những người có thế lực trong kinh thành, cung cấp cho bọn họ “trò vui” đánh cược kiếm tiền, nhưng Tiêu Lượng không có một ngày yên lòng, hết lần này tới lần khác, chỉ cần nhìn thấy bảo vật hiếm có hắn sẽ nổi ý xấu, chỉ muốn lấy làm của mình. Mà điều này đã trở thành nhược điểm của hắn bị Giáo chủ bắt được, bởi vậy, hắn đành để mặc Giáo chủ sai khiến.

“Thuộc hạ hiểu được tất cả những gì hôm nay đều do Giáo chủ ban thưởng, thuộc hạ nhất định sẽ vì Giáo chủ mà cống hiến.” Đi tới tình cảnh này, hắn cũng không thể quay đầu lại.

“Tốt lắm, vì trọng chấn Phệ Huyết Thần Giáo, cần một khoản chi phí khổng lồ, Tiêu Lượng, chỉ cần người thay bốn tọa làm việc thật tốt, bốn tọa sẽ không bạc đãi người.”

Tiêu Lượng cười so với khóc còn dễ nhìn hơn, “Đa tạ Giáo chủ.”

“Két” một tiếng, cửa đá bí thất mở ra, ánh sáng từ bên ngoài xuyên vào.

Chỉ thấy một gã nam nhân béo mập tướng ngũ đoản (người ngũ đoản: mình và tứ chi đều ngắn) đang vội vàng đi xuống, quỳ trước nam nhân kia, vô cùng cung kính nói: “Thuộc hạ Trần Lợi bái kiến giáo chủ, chúc Giáo chủ vạn thọ vô cương, thọ dữ thiên tề (sống lâu trăm tuổi, thọ ngang trời đất).”

Toàn thân nam nhân, ngũ quan tàn nhẫn (tàn: tàn ác; nhẫn: nhẫn nọt) ẩn trong bóng đêm.

“Chuyện gì?”

“Khởi bẩm Giáo chủ, thuộc hạ vừa ở trên đường trở về, nha môn đã phát hiện ra thi thể.”

“Đã phát hiện ra thi thể?” Mặt Tiêu Lượng thoáng chốc không còn giọt máu, run giọng hỏi: “Không phải đã bảo các người đem lên núi chôn rồi hay sao? Thế nào lại để phát hiện?”

Trần Lợi phỏng đoán nói: “Có thể do trận mưa ngày hôm kia khiến đất bị rửa trôi, thi thể bị lộ ra.”

Trái ngược với sự kinh hoàng của Tiêu Lượng, nam nhân ẩn thân ở một nơi bí mật gần đó cười lạnh một tiếng, “Hừ! Tìm được thi thể thì sao? Tuyệt đối không có người hoài nghi người. Phải biết rằng, người là Tiêu Bồ Tát danh tiếng lẫy lừng, làm sao có thể có quan hệ cùng kẻ giết người? Người nói đúng hay không?”

“Nhưng mà...” Tiêu Lượng khó tránh khỏi có chút chột dạ, tục ngữ nói: “Bình sinh bất tổ khuy tâm sự, dạ bán xao môn tâm bất kinh” (Đại ý: ngày thường không làm chuyện trái lương tâm, nửa đêm nghe tiếng gõ cửa lòng không sợ hãi), mà bây giờ đã chết mấy mạng người, không lo lắng mới là lạ.

“Không có nhưng mà gì hết, tất cả cứ tiến hành theo kế hoạch.” Người nam nhân cười nghiêm nói.

Hắn trong nháy mắt hô hấp không thông, “Vâng, thuộc hạ tuân mệnh.”

~~*

Vì không muốn bỏ mặc lũ trẻ, chiều ngày hôm sau Đông Phương Uy Uy quả nhiên đến chỗ hẹn, dạy đám trẻ con thủ đoạn chơi quay.

Đội bọn trẻ vừa lòng nhắt nhắt rời đi, Tiêu Nghệ ở một bên chờ đã lâu nắm chắc thời cơ tiến ra đón đường.

“Này Uy cô nương, chúng ta lại gặp nhau.”

Đông Phương Uy Uy liếc mắt nhìn hắn một cách nhạt nhẽo, “Là người à!”

“Không biết Uy Uy cô nương có rồi không?” Hắn sốt sắng hỏi.

Nàng thuận miệng hỏi một câu, “Hỏi làm gì? Người muốn mời ta ăn cơm à?”

“Đương nhiên là được, Uy Uy cô nương muốn ăn gì, các quán ăn ở kinh thành chúng ta đều có, nàng không cần khách sáo...” Tiêu Nghệ thầm nghĩ để chiếm được lòng của người đẹp, một bữa cơm có là gì? “Ách, Uy Uy cô nương, sao nàng lại nhìn ta như vậy?” Ánh mắt kia không biết tại sao khiến lòng hắn không yên.

“Không phải là người thích ta chứ?” Đông Phương Uy Uy hỏi thẳng vào vấn đề.

Tiêu Nghệ bỗng đỏ bừng mặt, không nghĩ tới nàng lại trực tiếp như vậy.

“Ta, ta...”

Nàng không kiên nhẫn hỏi, “Rốt cuộc là có hay không?”

“Đúng vậy!” Hắn bất chấp mọi giá nói.

Đông Phương Uy Uy nhìn hắn từ đầu đến chân, nhìn đến mức khiến Tiêu Nghệ cả người không được tự nhiên.

“Uhm! Xem như người tinh mắt nhận ra ưu điểm của ta, mặc dù ta đã có Trạm ca ca, sẽ không có khả năng thích người, nhưng mà, ta cho phép người xuất hiện trước mắt ta đấy chính là đại ân đại đức trời ban.”

“Hả?” Tiêu Nghệ tới giờ chưa từng thấy cô nương nhà nào nói chuyện không biết xấu hổ như vậy, thật sự là được mở rộng tầm mắt.

Nàng lập tức trừng mắt, “Còn hả cái gì? Không muốn thì dẹp.”

“Muốn! Muốn.” Cho dù kiếp này không có duyên lấy được nàng, làm bạn bè cũng tốt.

“Như vậy còn được. Này! Ta hỏi người...”

“Tại hạ họ Tiêu, tên một chữ Nghệ.” Chỉ ít được nghe nàng gọi tên, trong lòng cũng thấy dễ chịu.

“Đã biết, Tiêu Nghệ, ta hỏi người, nhà người có phải là ngôi nhà lớn cực đẹp ở đường phía Nam không hả?” Nàng đang không tìm được cơ hội trà trộn vào đó.

Tiêu Nghệ tính tình trung hậu thật thà gật đầu, “Chính là nhà ta.”

“Thật tốt quá! Bây giờ ta đang rảnh, muốn tới nhà người chơi, người có hoan nghênh không?” Nàng khoanh tay trước ngực, liếc hắn một cái, nếu hắn dám nói một chữ không, nàng sẽ đem hắn đánh thành đầu heo đích thực.

“Hoan nghênh, hoan nghênh, đương nhiên hoan nghênh.” Hắn mừng rỡ kêu lên.

Đông Phương Uy Uy vừa lòng gật đầu, “Ừ! Xem như người biết điều, bảo đi thì đi đi chứ!”

“Được, mời đi bên này!”

~

“Đây chính là nhà của ta!” Tiêu Nghệ nhảy nhót đưa người trong lòng vào cửa.

Đôi mắt đen tròn của Đông Phương Uy Uy đảo tới đảo lui đánh giá mọi thứ trước mặt. Ngày hôm qua Trạm ca ca theo dõi một nam nhân lén lút tới nơi này, chỉ cần nàng bắt được hắn, chứng minh năng lực, nói không chừng ấn tượng của Trạm ca ca với nàng sẽ hoàn toàn thay đổi.

“Nhìn qua cũng chẳng có gì hay ho cả!!” Nàng còn tưởng có thứ gì khác thường nữa chứ, chẳng qua chỉ là một tòa nhà to lớn bình thường thôi, so với nhà của nàng ở trên đảo đúng là một trời một vực.

Tieu Nghệ cười theo nói: “Gia phụ tước nay không thích phô trương lãng phí, tất cả đều chú trọng đến sự thoải mái.”

“Đúng là một nơi rất thanh u!” (thanh tịnh và đẹp đẽ). Hừ! Có tiền mà không hưởng thụ mới là đồ ngốc.

“Tôi đây, ta đưa nàng đi xung quanh xem một chút—“

Hắn nói đến một nửa, chợt có một giọng nói thứ ba tham gia—

“Thiếu gia đã về à!” Giọng nói u trầm làm người ta nghe xong thực không thoải mái.

Tieu Nghệ thân thể chấn động, đợi thấy rõ người phía sau, mới xoa ngực nói: “Thì ra là người a! Cổ tổng quản, dọa ta giật cả mình.” Cổ tổng quản này xuất quỷ nhập thần, đi không tiếng động như một con mèo, mấy lần đều bị hắn dọa chết khiếp.

Cổ tổng quản vẫn duy trì thái độ khiêm tốn như cũ, “Thiếu gia, vị cô nương này là....?”

“Đông Phương cô nương là bằng hữu của ta.”, Tieu Nghệ mỉm cười giới thiệu, “Người đi dọn dò nhà bếp chuẩn bị mấy món trà bánh ngon miệng đến đây.”

Cổ tổng quản đầu cũng không ngẩng lên nói, “Việc này chỉ sợ không tốt lắm, lão gia không thích có người ngoài vào nhà.”

“Nàng là bằng hữu ta vừa quen, không phải cái gì người ngoài, đợi một chút ta sẽ nói với cha ta.” Tieu Nghệ chán nản nói.

“Thiếu gia hẳn là phải hiểu rõ tính tình lão gia mới đúng.” Cổ tổng quản lấy lông gà làm lệnh tiễn.

Tieu Nghệ nhất thời ghen lời, “Ta...” Hắn không muốn chọc giận cha, nhưng cũng không muốn bỏ qua cơ hội ở cùng mỹ nhân.

“Này! Tieu Nghệ, ta hỏi ngươi, trong phủ này, rốt cuộc là người lớn hay hắn lớn?” Đông Phương Uy Uy nhìn qua khiêu khích hỏi.

“Hả?”

Đông Phương Uy Uy hai tay xoa sau lưng trách, “Hả cái gì? Rốt cuộc là ai lớn?” Cái tên đần độn này lại để cho hạ nhân cười lên đầu lên cổ, tốt xấu gì hắn cũng được coi như bằng hữu của nàng, nàng không thể thấy chết mà không cứu được.

“Đương nhiên là ta.” Hắn là thiếu gia, đương nhiên lớn hơn.

Nàng lườm hắn một cái, “Bởi thế! Vậy ngươi nghe hắn nói làm gì?”

“Đúng vậy, ta căn bản không cần nghe hắn.” Lời của nàng như đòn cảnh tỉnh, khiến cho hắn nghĩ thông suốt, “Cổ tổng quản, nếu cha ta trách tội xuống, ta sẽ gánh vác.”

“Thiếu gia không nên quá tùy hứng, huống chi chúng ta không biết lai lịch thực sự của vị Đông Phương cô nương này, còn xin thiếu gia cân nhắc.” Cổ tổng quản âm trầm nói.

Tieu Nghệ sắc mặt khê biến, “Câm miệng! Nàng là bằng hữu của ta, không cho phép ngươi sỉ nhục nàng.” Ngày thường hắn nhún nhường cũng được thôi, hiện tại ngay trước mặt cô nương hắn thích cũng không để mặt mũi cho hắn, hắn tính tình dù tốt đến mấy cũng nhịn không được mà phát hỏa.

“Nghe thấy chưa? Người ta bảo ngươi câm miệng.” Đông Phương Uy Uy một bên thêm dầu vào lửa, nàng nhìn trên nhìn dưới, nhìn trái nhìn phải, càng cảm thấy Cổ tổng quản này âm dương quái khí (chỉ tính cách, hành động quái gở, không giống bình thường), nhìn liền chán ghét. “Người cùng lắm chỉ là một hạ nhân, không có quyền trách móc thiếu gia nhà ngươi không phải.”

“Cổ tổng quản, ngươi có thể đi xuống.” Thấy Đông Phương Uy Uy ủng hộ hắn như vậy, lá gan của hắn cũng lớn lên.

Cổ tổng quản hạ mắt vái chào, “Vâng.”

“Thế này mới giống nói chứ! Người là thiếu gia, sao lại chịu để ột hạ nhân chỉ huy hả?” Nàng ghét nhất là có người diễu võ giương oai trước mặt nàng.

Hắn không khỏi than nhẹ, “Nàng đừng nhìn hắn chỉ là một tổng quản, hắn là trợ thủ đắc lực cha ta tín nhiệm nhất, ngay cả cha ta cũng sợ hắn ba phần.”

Đông Phương Uy Uy bĩu môi, “Ta lại cảm thấy hắn có chút tà khí, trên người vẫn mang mùi máu tươi, nhìn thế nào cũng không phải là người tốt, vẫn nên bảo cha ngươi cẩn thận một chút.”

“Mùi máu tươi? Có thể vừa nãy đợi ở nhà bếp một lúc, chỗ đấy thường hay mổ gà, mổ cá, có mùi máu tươi là không thể tránh được.” Hắn nói.

“Con heo ngốc nghếch.” Nhạc Nhạc đã ngốc, hắn lại còn ngốc hơn.

Tiêu Nghê thấy nàng tức giận, cuống quýt hỏi không ngừng: “Ta, ta có nói sai sao?”

“Người mà ngốc, nhìn là biết, ta ghét nhất là người ngu ngốc!” Cũng may Trạm ca ca của nàng không phải người ngu ngốc.

Hắn gãi đầu gãi tai lúng túng không dám phản bác lại lời của nàng, “Đúng, đúng, là ta ngu ngốc.”

“Tự mình biết thế là tốt. Không phải ngươi muốn dẫn ta đi thăm nhà ngươi sao?”

“Đúng, đúng, đi bên này đi.” Tiêu Nghê nơm nớp lo sợ dẫn nàng đi vào trong.

Cách đó không xa, một ánh mắt âm u lạnh lẽo đang khóa chặt bóng hình xinh xắn kia lại.

6. Chương 6

“Này Uy cô nương, đây là món Ăn một miếng (1) truyền thống của kinh thành, ăn vào không bị dính nhé, mà lại xốp giòn ngọt ngào, nàng mau ăn thử xem.” Tiêu Nghê sợ tiếp đón người thương không được chu đáo, nhiệt tình mời Đông Phương Uy Uy ăn các món điểm tâm ngon miệng trong phủ.

Nàng lấy một miếng ném vào trong miệng, “Ừ! Đúng là không tệ lắm.” Đáng tiếc nàng không phải Nhạc Nhạc, đối với việc ăn gì cũng không soi mói.

Tiêu Nghê lại ra sức đề cử món điểm tâm ngọt khác, “Còn đây là món điểm tâm của người Hồi – quả mật ong (2), làm ra vô cùng chú ý, ăn vào miệng càng thông cổ mát lòng, đảm bảo nàng sẽ yêu thích nó.”

“Sao không thấy cha ngươi đâu?” Đông Phương Uy Uy làm như lơ đãng hỏi.

Hắn không nghĩ ngợi nói, “Cha ta ra ngoài làm việc rồi.”

Đông Phương Uy Uy vẻ mặt tiếc hận, “Ta còn cho rằng có thể gặp ông ấy, thật muốn nhìn xem Tiêu Bồ Tát rốt cuộc là tròn dẹt thế nào?”

“Danh hiệu Tiêu Bồ Tát này hoàn toàn là dựa vào sự nâng đỡ của các vị hương thân, cha ta với người bình thường không có gì khác nhau, nhưng mà, thân là con, ta cũng thấy làm tự hào vì việc làm của ông ấy.” Lời nói của hắn tràn đầy sự kính yêu đối với phụ thân. “Aiz! Nếu ta được bằng một phần cha ta thì tốt, nhưng việc buôn bán ta lại không thạo, mỗi ngày chỉ có thể ăn không ngồi rồi đi lêu lổng khắp nơi, thật sự là làm cha ta mất hết mặt mũi... Ta cũng muốn cố gắng, nhưng hết lần này tới lần khác đều không làm được.”

Nàng nhai miếng xiu mại nóng hổi trong miệng, “Vậy thì không cần miễn cưỡng chính mình đâu!”

“Ta là con trai độc nhất của Tiêu gia, tương lai Tiêu gia tất cả đều dựa vào ta, ta không cố gắng không được ~” Tiêu Nghệ khó khăn lắm mới dốc hết bầu tâm sự, đang định ra sức phát tiết một phen, lại bị hành động của nàng đánh gãy, chỉ có thể trợn mắt há mồm nhìn mọi chuyện xảy ra trước mắt.

Chỉ thấy Đông Phương Uy Uy nhanh nhẹn kẹp một chiếc bánh nhân thịt (3), chuẩn xác ném ra ngoài cửa sổ

~~“A!” Không kịp đề phòng đã bị cái bánh nhân thịt nhét ngay vào cái miệng đang há hốc.

Nàng nhảy lên, bỗng chốc phi ra ngoài cửa sổ, tóm lấy tên “thủ phạm” nghe trộm.

“Cái gan chó thật lớn, lại dám nghe trộm chúng ta nói chuyện.”

“Thủ phạm” miệng bị bịt kín, chỉ có thể liếc mình cầu xin tha thứ, “Umh... uhm...”

Tiêu Nghệ phản ứng quay lại cũng từ trong phòng vọt ra, nhận ra đối phương đúng là hạ nhân trong phủ.

“Trần Lợi, người ở bên ngoài làm gì?”

“Umh...” “Thủ phạm” cuống quýt lấy thứ trong miệng ra, quỳ xuống dập đầu, “Khụ, khụ... Thiếu gia, nô tài chỉ là vừa vắn đi ngang qua, không cẩn thận nghe được, không phải cố ý nghe lén, xin thiếu gia tha tội.”

“Nhìn người lấm la lấm lét – rõ ràng là cố ý, còn không khai thật ra!” Đông Phương Uy Uy một chân đặt lên lưng hắn, đem hắn đập trên đất không thể nhúc nhích, cũng mặc kệ mình đang ở trên địa bàn của người khác, lại cứ thế mà giáo huấn hạ nhân nhà người ta. Hừ! Con mắt này của nàng cũng thật lợi hại, cái tên hạ nhân lén lút này chính là đối tượng hôm qua Trạm ca ca theo dõi.

“Thiếu, thiếu gia cứu mạng!”

Tiêu Nghệ có chút hoảng hốt lúng túng, vội vã chạy đến cầu xin thay, “Này Uy cô nương, ta tin hắn không phải là cố tình đâu.”

“Người đã thay hắn cầu xin, ta tạm tha cho hắn một mạng.” Tạm thời không nên đánh răn động cở, đợi trở về thương lượng cùng Trạm ca ca rồi tính sau. “Hừ! Còn không mau cút đi!” nàng đuổi.

Tên hạ nhân sợ chạy đến lộn nhào.

Đông Phương Uy Uy mắt thấy mục đích đã đạt được, cũng phải mông mà đi. “Ta phải đi về đây.”

“Nhanh vậy sao? Ngồi thêm một lúc có được không?” Tiêu Nghệ nóng vội hỏi.

Nàng phóng khoáng phẩy tay, “Để hôm khác được rồi, ta còn ở lại kinh thành một thời gian, về sau sẽ có dịp, hẹn gặp lại!”

Tiêu Nghệ ân cần nói, “Ta đưa nàng ra ngoài.”

~*

~Dùng xong bữa tối, Tiêu Nghệ bị gọi vào thư phòng.

Tiêu Lượng vẻ mặt sâu xa nhìn đứa con trai độc nhất, “Nghệ Nhi, nghe nói lúc chiều con dẫn một vị cô nương về nhà, có chuyện này không?!”

“Đúng là có chuyện này, Đông Phương cô nương là bằng hữu con mới quen.” Không cần đoán cũng biết là ai đi cáo trạng, trong lòng Tiêu Nghệ đối với Cố tổng quản càng thêm bất mãn.

“Nghe Cố tổng quản nói, con dường như rất thích vị Đông Phương cô nương này?”

Tiêu Nghệ đầu tiên là có vẻ mặt cùng quẫn, tiếp theo ánh mắt lại ảm đạm.

“Con... con quả thật là thích nàng, nhưng nàng đã đính hôn với người ta, con với nàng kiếp này chỉ sợ không có duyên.” Đây cũng là tiếc nuối lớn nhất trong lòng hắn.

“Nghệ Nhi, chỉ cần con thích vị cô nương kia, không có gì là không thể. Như vậy được rồi, trước tiên con hãy đưa nàng đến, để cha nhìn tận mắt, có lẽ sẽ nghĩ ra cách giúp con.” Tiêu Lượng trầm ngâm nói.

Nghe thấy phụ thân ngày thường nghiêm khắc cũng nói ra những lời dịu dàng như vậy, Tiêu Nghê không khỏi đỏ hai mắt, “Cha, con hiểu được chuyện tình cảm là không thể gượng ép, chỉ cần nàng hạnh phúc là đủ rồi.”

Tiêu Lượng hốc mắt nóng lên, “Đứa trẻ ngốc này...”

“Cha, người không cần lo lắng cho con, con thực sự không sao, con chỉ cần được nhìn thấy nàng là đã thấy mỹ mãn, cũng không có yêu cầu gì nữa.”

“Con có biết nhà Đông Phương cô nương này làm gì không?”

“Con cũng không rõ lắm.” Hần ăn ngay nói thật.

“Vậy hiện nay nàng đang ở chỗ nào?” Tiêu Lượng lại hỏi.

Hần kinh ngạc một lúc, “Ách, cái này... con cũng quên hỏi rồi.”

Tiêu Lượng nghe xong vừa tức vừa buồn cười, “Con đúng là cái đứa nhỏ tính cách ngay thẳng, cha vẫn luôn hy vọng con có thể khéo léo một chút, tương lai mới có thể yên tâm đem việc làm ăn giao cho con, để tránh cho con không cẩn thận mà bị mắc lừa chịu thiệt.” Ai mà ngờ được kẻ xấu như hắn mà lại sinh ra được đứa con trai trung hậu thánh thiện như thế này chứ?

“Nếu cha thật sự muốn biết, để lần sau gặp nàng, con nhất định sẽ hỏi cẩn thận.”

“Nếu như vậy, chờ mấy ngày nữa công việc của cha xong xuôi, con đi mời nàng đến nhà ăn cơm.” Hần chỉ có một đứa con trai bản tính lương thiện này, tuyệt đối không cho phép có người xúc phạm đến nó.

Tiêu Nghê gật gật đầu, “Lần sau con gặp lại nàng, con nhất định sẽ mời nàng đến nhà.”

“Vậy là tốt rồi.” Chỉ cần có thể bảo vệ được Nghê Nhi, hy sinh thêm nhiều người nữa, hắn cũng không tiếc.

Tiêu Nghê muốn nói lại thôi, “Đúng rồi, cha, có chuyện con vẫn muốn cùng người nói, nhưng mà con sợ người nghe xong sẽ mất hứng.”

“Có chuyện gì con cứ nói.”

“Là chuyện liên quan đến Cổ tổng quản...”

Tiêu Lượng giật mình, “Cổ tổng quản làm sao vậy?”

“Con chỉ cảm thấy người quá dung túng Cổ tổng quản, con xem ra, hắn căn bản không coi cha ra gì.”

“Trẻ con không hiểu chuyện đừng nói lung tung.” Sắc mặt Tiêu Lượng khê thay đổi.

Tiêu Nghê vẻ mặt như cũ nói ra suy nghĩ của mình, “Cha, con mặc dù không đủ giỏi giang khôn khéo, nhưng cũng không phải đứa ngốc, dù sao con vẫn cảm thấy từ sau khi Cổ tổng quản về nhà ta, người liền trở nên là lạ, hắn trên danh nghĩa là tổng quản, nhưng mà hắn quản rõ nhiều chuyện, ngay cả chuyện của con cũng muốn nhúng tay quản —”

Tiêu Lượng vẻ mặt lúng túng phát phát tay, ngăn cản đứa con yêu nói tiếp, “Được rồi, đừng nói nữa!”

“Cha, con thật vất vả mới có dịp để nói, cha để con nói hết đã.” Tiêu Nghê thật sự là không nói không thôi, “Cổ tổng quản người này ngày thường làm việc thần thần bí bí, càng nhìn càng cổ quái, người trăm ngàn lần phải cẩn thận một chút, con cảm thấy hắn không phải là người tốt gì đâu.”

“Được rồi, về sau cha sẽ chú ý.” Tiêu Lượng cũng chẳng muốn nói chuyện nhiều.

Tiêu Nghê đành phải đem những lời định nói nuốt trở về, “Con chỉ là lo lắng...”

“Cha hiểu, mấy ngày nữa cha sẽ tới biệt trang ngoài thành ở mấy ngày, con phải trông nhà cho tốt, lúc rảnh rồi thì đến tiền trang xem một chút, đừng để cho bọn tiểu nhị lười nhác.”

Nghe lời nói của phụ thân, Tiêu Nghê lập tức biết ông đến biệt trang làm gì.

“Cha, tiền trang làm ăn cũng tốt mà, có nhất thiết dăm bữa nửa tháng lại phải mời đám quan lại ông chủ giàu có kia làm khách không? Con thấy như vậy quá lãng phí.”

“Con thì biết cái gì?” Tiêu Lượng nhíu mi trầm giọng quát, “Con cho rằng các tiền trang khác không làm như vậy hay sao? Nếu không nhờ những người đó đem bạc để ở chỗ chúng ta, không có bọn họ tuyên truyền thì dân chúng làm sao tín nhiệm chúng ta, Tiêu gia tiền trang làm gì có ngày hôm nay?”

Tiêu Nghê cắn giận bất bình nói: “Nhưng cha đã vì dân chúng làm không ít việc thiện, trong kinh thành có ai là không khen ngợi, có ai còn không tin? Người làm người như nào mọi người đều biết mà!”

“Khen với chẳng ngợi! Có ai lại vô duyên vô cớ mang ra đồng tiền mồ hôi nước mắt của mình không ? Không cần nói gì nữa, cứ làm theo lời cha.”

“Vậy con ra ngoài đây.” Tiêu Nghê hồ nghi liếc nhìn vẻ mặt âm tình bất định của phụ thân, lúc này mới ra khỏi thư phòng.

Tiêu Nghê ân hận không thôi thở dài liên tục, nếu thời gian có thể quay lại, hẳn nhất định không đi vào con đường này, nếu sảy chân một cái, có lẽ mạng nhỏ của cha con họ cũng mất luôn.

“Haiz!” Xem ra hẳn phải tìm cách cứu bản thân, còn cả đứa con trai duy nhất này nữa.

“Có đứa con trai tốt như vậy, người còn thở dài cái gì?”

Ngày hè nóng bức đưa tới từng cơn từng cơn gió lạnh, từ cửa sổ thổi vào trong nhà.

Tiêu Lượng như bị sét đánh, từ ghế thái sư nhảy dựng lên, “Giáo chủ!”

“Hỏi thế nào rồi?”

“Thuộc hạ đã hỏi qua, Nghê Nhi cũng không biết rõ lai lịch đối phương.” Tiêu Lượng trong lòng run sợ đáp.

“Có đúng không? Hay là người cố tình giấu diếm?!”

Tiêu Lượng bỗng xám như tro, “Thuộc hạ không dám giấu diếm giáo chủ.”

“Hừ! Cho người cũng không dám.” Âm thanh lạnh buốt kia lại nói, “Tiểu nha đầu kia họ kếp Đông Phương, xem ra còn luyện vài năm công phu, hơn nữa tính tình cổ quái, nếu như lời đồn là thật, nàng có thể là một trong những đứa con gái nuôi mà Diêm Hoàng Đông Phương Duật thu dưỡng, chỉ cần nàng ở trong tay Bồn tọa, Bồn tọa có thể đàm phán với Đông Phương Duật. Hừ! Hẳn đã hủy hoại mọi thứ của ta, ta cũng muốn hẳn phải trả giá thật đắt.”

Toàn thân Tiêu Lượng ứa ra mồ hôi lạnh, “Giáo chủ muốn thuộc hạ làm thế nào ạ?”

“Việc này đương nhiên phải dùng tới đứa con bảo bối của người.”

Hắn loạng choạng lui lại một bước, “Không...”

“Người dám nói không với Bồn tọa?”

“Giáo chủ, người đã đáp ứng không liên lụy đến Nghê nhi.” Hai chân Tiêu Lượng mềm nhũn, quỳ xuống cầu xin: “Nghê Nhi cái gì cũng không biết, cầu xin Giáo chủ tha cho nó đi!”

“Bồn tọa chẳng qua muốn hẳn đem nha đầu kia lừa về thôi, chỉ cần người thuận theo Bồn tọa, Bồn tọa tuyệt đối không làm tổn hại một cọng lông của hẳn, ha, ha, ha....”

Hai tay Tiêu Lượng đặt trên mặt đất, gắt gao nắm chặt thành quyền.

~

Lãnh Trạm sau khi cùng Đường chủ bàn bạc một số việc liên quan đến công việc ở Đường khẩu, hẳn đi ra khỏi Hắc Khôi Các, thấy thất vọng đứng ngây người ra trong hoa viên.

Bắt đầu từ giữa trưa, cái quỷ linh tinh kia không biết chạy đâu mất dạng, bên người thiếu đi âm thanh riu rít, còn có thân hình thơm mát dính trên người hẳn, hẳn lại thấy không quen...

Bỗng chốc, đầu hẳn như bị sét đánh. Rốt cuộc là bắt đầu từ khi nào? Chẳng lẽ loại cảm giác này chính là “Thích”?

Hắn không khỏi cười khở, việc này phải thu xếp thế nào đây? Chẳng lẽ thật sự muốn hắn lấy quỷ linh tinh này làm vợ?

“Haiz!” Lãnh Trạm phát ra tiếng thở dài.

Khi Hồ Lệ Tinh đi vào, đúng là lúc hắn đang trong dáng vẻ buồn bực, có vẻ như là vì sự kiện nào đó mà nhức đầu suy nghĩ.

“Lãnh đại ca, huynh đang nghĩ gì vậy?” Nàng nhẹ giọng hỏi.

Sau khi bị Đông Phương Uy Uy làm cho thiệt thòi, mấy ngày nay nàng ở nhà suy nghĩ rất lâu, quyết định sẽ cố gắng lần cuối, dù sao tuổi xuân của nàng cũng không còn nhiều để cùng quỷ linh tinh kia tranh đấu, nếu thật sự không được, nàng đành nhường tha Lãnh Trạm, dù sao lấy điều kiện của nàng, không sợ không gả được cho người tốt, nhưng trước khi chịu thua, nàng muốn xả giận thay ình.

Lúc này Lãnh Trạm mới phục hồi lại tinh thần, lạnh nhạt nói: “Lệnh tỷ không có ở đây.”

“Muội, muội không phải đến tìm đại tỷ, muội là đến tìm Lãnh đại ca.” Nàng nói.

Hắn nhàn nhạt nói: “Tìm ta có chuyện gì?”

“Lãnh đại ca, huynh hãy nói thật với muội, huynh thật sự thích cái dã nha đầu kia sao?”

“Việc này không liên quan đến cô!” Hắn lạnh lùng đáp.

Hồ Lệ Tinh thay đổi thái độ hùng hổ dọa người lúc đầu, “Nếu Lãnh đại ca thực sự thích nàng ấy, muội cũng sẽ hết hy vọng, sau này sẽ không quấy rầy nữa, cho nên hy vọng Lãnh đại ca nói thật uội biết.”

Chú giải:

(1)Nguyên văn: : nhất khẩu tô: món điểm tâm của Trung Quốc. Mình không hiểu tiếng Trung nên edit như một bạn bên ttv đã tìm giúp mình món này, rất cảm ơn bạn.

Attachment:

7. Chương 7

Tin tức Lãnh Trạm luôn giữ mình trong sạch, không gần nữ sắc cũng đi vui vẻ với kỹ nữ, nhanh chóng truyền khắp Tổng đàn.

Chỉ cần Lãnh Trạm vừa xuất hiện, mọi người sẽ dùng ánh mắt đen tối nhìn hắn, không thì cũng trêu chọc hắn vài câu, khiến sắc mặt hắn cả ngày cứng ngắc, khắp nơi tìm bắt “Hung thủ” về quy án.

Đông Phương Uy Uy sau khi trốn cả một ngày, vẫn quyết định ngoan ngoãn đi vào “Đầu thú”.

“Trạm ca ca, nghe nói huynh tìm muội?” Cái đầu nhỏ của nàng thập thò ngoài cửa phòng Lãnh Trạm, đã biết rõ còn cố tình hỏi.

“Cô còn dám tới gặp ta?” Lãnh Trạm lạnh mặt, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhỏ nhắn không biết hỏi cái kia.

“Hắc, hắc!” Đông Phương Uy Uy dứt khoát học kiểu cười ngốc nghếch của Nhạc Nhạc, xem có qua được cửa này hay không.

Về mặt Lãnh Trạm trầm xuống, “Cô còn dám cười?”

“Trạm ca ca, huynh đừng tức giận mà!” Nàng thè lưỡi, nhảy đến bên cạnh hắn, “Muội cũng rất không muốn huynh bị nữ nhân khác ăn đậu hũ đầu, muội cũng chỉ là bắt đắc dĩ thôi!”

Ánh mắt hắn chợt lạnh, “Bất đắc dĩ?”

Đông Phương Uy Uy hùng hổ mở miệng, cảm giận chỉ trích lỗi của hắn, “Ai bảo huynh cùng Hồ ly tinh kia thân thiết như vậy, người ta ăn dấm chua mà!”

“Ta không có!” Hắn lớn tiếng phủ nhận.

“Người ta tận mắt nhìn thấy, huynh giải thích cũng vô dụng.”

“Là nàng ta chạy tới ôm ta.” Hắn thở mạnh một hơi, thật không hiểu được bản thân tại sao phải giải thích rõ ràng với nàng?

“Người ta ôm huynh, huynh liền ôm lại người ta à? Huynh không biết đem đẩy nàng ta ra sao?” Đông Phương Uy Uy càng nói vị dấm chua càng nặng.

Lãnh Trạh bắt đắc dĩ liếc nàng một cái, “Sau khi cô đi, ta liền đẩy nàng ta ra.”

“Ta lại không thấy, cho nên không tính.” Nàng chỉ tin tưởng vào bằng chứng mắt thấy.

“Về sau nàng ta sẽ không đến nữa.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đông Phương Uy Uy tỏa sáng, cười đến ngọt ngào dính đến bên người hắn, “Nàng ta thật sự sẽ không trở lại quấn lấy huynh nữa?”

“Thật sự.” Hắn ngó thấy nàng cười híp cả mắt, biết rõ nên răn dạy nàng một chút, thế nhưng một bụng bực tức lại bất giác tiêu tán hết.

Nàng chủ động ngồi lên đùi hắn, hai tay vòng quanh cổ hắn, chuyên chế ra lệnh nói: “Vậy huynh phải cam đoan với muội, về sau tuyệt đối không được ôm nữ nhân khác.”

“Vì sao?” Lãnh Trạh khốn quẫn kháng cự lại hành động thân thiết của nàng.

“Bởi vì huynh có muội là đủ rồi, huynh muốn ôm thì ôm muội, làm sao lại để cho Hồ ly tinh kia được lợi?”

Lãnh Trạh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nồng đậm vị giấm chua, không biết nên buồn hay vui.

“Huynh rốt cuộc có đồng ý hay không?” Đôi mắt đen như mực của Đông Phương Uy Uy trừng lớn, cái miệng nhỏ hít vào rõ cao, có thể treo được ba cân thịt lợn liền.

Hắn không được tự nhiên di chuyển vị trí ngồi, “Cô có thể đừng ngồi trên đùi ta hay không?”

“Muội càng muốn ngồi.” Nàng chính là muốn ngồi ở đây đấy.

“Được, ta đồng ý là được.” Hắn bị quỷ linh tinh này làm cho chết mất thôi.

Đông Phương Uy Uy lộ ra một tia cười giảo hoạt, “Chúng ta lại đây đóng dấu.”

“Đóng dấu?”

Nàng trực tiếp dùng hành động để biểu hiện, cong cái miệng nhỏ nhắn lên hôn hắn, phát ra tiếng “Chụt!” rõ to.

“Hi! Chính là như vậy.”

Lãnh Trạh nhất thời cả người ngây như phỗng, cả nửa ngày không tìm thấy tiếng nói của bản thân.

“Trạh ca ca, bây giờ chúng ta đã đóng dấu qua, lúc này huynh không lấy muội không được rồi.” Nàng cười đến giống như một đại gian thần, “Bởi vì Hắc ca ca có thể làm chứng cho chúng ta.”

Hắn theo ngón tay thon dài của nàng nhìn về phía cửa, chỉ thấy Hắc Tu La vẻ mặt cười như không cười đá lông nheo với hắn, giống như giễu cợt hắn không phải đối thủ của nàng, tốt nhất là đừng chống cự nữa, đỡ cho càng thêm mất mặt.

“Nếu các người có việc, đừng ngại, mời tiếp tục, ta đợi chút nữa sẽ quay lại.” Xem ra Lãnh Trạh nhanh đầu hàng mới là thượng sách, bằng không, lần tới quỷ linh tinh này có thể thiết kế Diêm Hoàng tự mình tới bắt gian, đến lúc đó chỉ sợ hắn chết càng khó coi hơn.

“Đường chủ, huynh hiểu lầm rồi, không, không phải như thế...” Lãnh Trạh hỏn hỏn kờ to.

Đông Phương Uy uy buồn bực hỏi lại: “Không phải như vậy, thì là kiẻu gì?”

“Đông, Phương, Uy, Uy!” Hỏn tức giận đén “dựg lờg” đen mặt nhìn nằg.

Nằg không bị tiếng gào thét của hỏn làm cho sợ hãi, ngược lại khí đĩnh thần nhàn rót cho hỏn chén trà.

“Tỏi đây! Uống ngụm trà cho nguỏi giận nào, cẩn thận tức giận hại cơ thể, người ta nói tướng công khỏe mạnh là hạnh phúc của nườg tử, vì muỏi, huynh phải cố gắng giữ gìn sức khỏe.”

“Cỏ... cỏ...” Lãnh Trạh như con gà trống chiến bại, ở trong lòng kờ thâm.

Trờ ơi! Ông trời vì sao muỏn chọc ghẹo hỏn như vậy?

Hỏn rỏt cuộc đã làm sai điều gì?

Trạh ca ca vẫn đang tức giận, lại lạnh nhạt với nằg, xem ra chỉ có thể lập công chuộc tội.

Nằg không tin việc nhỏ như vậy nằg lại không làm đượ, nếu để cho nằg tra ra manh mối gì, nằg cũng nhẩy đén trước mặt Trạh ca ca tranh công, khiến cho huynh ấy phải nhìn nằg với cặp mắt khác.

Đông Phương Uy Uy đén chợ dạo chơi, chỉ thấy Tiêu Nghệ đi trên đường một mình, giống như con nhặng không có đầu nhìn Đông ngó Tây, trông như đang tìm người. Nằg cố ý làm như không thấy, sau đó lúc ẩn lúc hiện trước mặt hỏn.

“Này Uy cỏ nườg, thật là nằg sao? Không ngờ lại gặp nằg ở đây.” Tiêu Nghệ mừng như điên, nhất thời túm chặt nằg, lúc này mới nhận ra chính mình có chút đường đột, “Thật xin lỗi, ta quá lỗ mãng rồi...”

Nằg hơi nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, dùng khóe mắt liếc hỏn, “Người tìm ta có việc à?”

“Đúng vậy! bởi vì ta quên hỏi nằg ở nơi nào, cũng không biết đi chỗ nào mà tìm, chỉ có thể ở trên đường thử thời vận, không ngờ vận may chẳng tệ, lập tức gặp đượ nằg.”

Nói thừa! Là nằg cố ý để hỏn tìm đượ, bằng không hỏn tự đâm đầu vào chỗ chết cũng đừg hỏng gặp đượ nằg!

“Tìm ta làm gì?”

Tiêu Nghệ bởi vì quá hưng phấn, trên khuôn mặt trắng nõn nổi lên vệt hồng nhạt.

“Chuyện là thế này, cha ta nói lần trước thất lễ với nằg, muỏn mời nằg về nhà ăn bữa cơm nhạt, không biết nằg có vui lòng hay không?”

Nằg giả bộ suy nghĩ, “Cái này thôi...”

“Ta cùng cha ta là thật lòng mời nằg, hy vọng nằg không từ chối.” Hỏn chân thành tha thiết nói.

Đông Phương Uy Uy khoanh hai tay trước ngực, bày ra một bộ dạng ban ơn. “Thấy người thành khẩn, ta đồng ý với người vậy!”

“Thật tốt quá.” Tiêu Nghệ nghe đượ nằg đồng ý, thật là thở mạnh một cái. “Cha ta hai ngày nay vừa đúng lúc đi biệt trang làm mấy chuyện, có điều, ông thực sự rất muỏn gặp nằg.”

“Cái gì tổng quản kia cũng đi cùng sao?”

“Nằg nói Cỏ tổng quản?”

Nằg liếc hỏn một cái khinh thường, “Trừ bỏ hỏn thì còn ai?”

Tiêu Nghệ ngượng ngừng cười cười, “Nói cũng đúng, Cỏ tổng quản đương nhiên cũng theo cha ta đén biệt trang rồi.”

“Ta muỏn mua cái này, trả tiền!” Đông Phương Uy Uy vừa đúng lúc đi qua quầy hàng bên đường, tùy tay chọn một cái điều năm màu sắc sỏ.

Hỏn vội vàng không ngừng lấy bạc ra, “Ách, đượ.”

“Cha người đi biệt trang làm gì?” Nàng một bên vừa thưởng thức con điều mới mua, vừa thuận miệng hỏi.

“Cha ta hàng tháng đều tới biệt trang chiêu đãi một ít quan lại quyền thế, phú thương buôn bán lớn, vì việc làm ăn của tiền trang mà lập quan hệ.” Tiêu Nghê nhắm mắt theo đuôi nàng.

Đông Phương Uy Uy lại nhìn thấy có hàng tò he, chọn hơn nửa ngày, lựa được một đôi Tiên Đồng Ngọc Nữ mặc áo măng bào (1) đỏ thắm rồi bỏ đi, báo hại lão bá nặn tò he gấp đến độ muốn hô có cướp, Tiêu Nghê đành phải chạy lại móc túi trả tiền.

“Vậy tại sao người không đi theo?” Kim Đồng này nặn thật giống Trạm ca ca của nàng nha.

Hắn thoáng cười khổ, “Cha ta đại khái là sợ ta nói năng vụng về đắc tội mấy quý nhân này, cho nên không cho ta đi cùng.”

“Nghe qua dường như rất thú vị, không bằng chúng ta đi coi trộm một chút.” Nàng chuyển động con người mấy cái, trực giác nói cho nàng, trong tòa biệt trang kia xác định có quý.

Tiêu Nghê ấp úng nói, “Nhưng mà...”

“Chúng ta vụng trộm đi, không để cha người biết là được. Như thế nào? Người không muốn sao?” Đông Phương Uy Uy xoa xoa hai tay sau lưng, điều ngoa hỏi.

“Đương, đương nhiên không phải.” Hắn rụt rè nói.

Nàng hạ khuôn mặt nhỏ nhắn xuống, “Ta cũng không miễn cưỡng người đâu!”

“Không miễn cưỡng, không miễn cưỡng.” Tiêu Nghê cười theo nói.

Đông Phương Uy Uy trừng mắt, “Đây chính là người nói nha?”

“Đúng, đúng.” Hắn khép nép nói.

“Tốt, vậy biệt trang nhà người có cách nơi này xa lắm không?”

Tiêu Nghê tính thời gian, “Ước chừng phải đi mất hai canh giờ.”

“Người hẳn là có xe ngựa chứ?”

“Ừ!” Hắn có thể nói không có sao? Tiêu Nghê mạnh mẽ gật đầu, “Nhưng, nhưng mà ta chưa đánh xe ngựa bao giờ...” Hắn ra ngoài luôn có hạ nhân hầu hạ, tất nhiên không nhọc thiếu gia đây phải động tay, nhưng lần này ra ngoài không được để cha biết, đương nhiên cũng không thể đưa xa phu (người đánh xe) đi theo.

“Ta cũng không trông chờ vào người.” Đông Phương Uy Uy đã sớm đem hắn nhìn rõ, “Cái việc nhỏ này không làm khó được ta, có ta là làm được.”

Ai nói có nàng là làm được?

Tiêu Nghê sắc mặt trắng bệch lao khỏi xe ngựa, đem gì đó trong dạ dày nôn sạch. Thật là đáng sợ, hắn nghĩ cái mạng nhỏ của mình thế là xong rồi, bây giờ có đánh chết hắn cũng không dám ngồi xe ngựa nữa.

“Nôn...” Hắn đã nôn đến nỗi toàn thân mệt mỏi, xanh cả mặt.

Đông Phương Uy Uy vẻ mặt xem thường nhìn hắn, “Như vậy đã say xe, người thật vô dụng!”

“Ta... nôn...” Tiêu Nghê vẻ mặt có lỗi, “Lại lần nữa thì, thì tốt rồi...”

Nàng đảo mắt xem thường, dứt khoát để cho hắn nôn chán thì thôi.

Xe ngựa ra khỏi thành không bao lâu, trời bắt đầu tối.

“Nôn xong chưa? Bao giờ mới đến nơi?”

Tiêu Nghê lau miệng, rót cuộc cũng ngừng nôn, bởi vì hắn đã không còn gì để nôn nữa rồi.

“Hắn là ở đằng trước mà thôi, rất nhanh đến.” Sau khi gặp qua tài đánh xe ngựa “lợi hại” của nàng, lần sau ảm có cái loại “lợi ích” này nữa, hắn tuyệt đối muốn chém đinh chặt sắt cự tuyệt nàng, ngàn vạn lần cũng không muốn đùa giỡn cái mạng nhỏ của mình nữa.

“Chúng ta nên đi bộ thì hơn.” Đông Phương Uy Uy tự mình tìm đường đi phía trước.

Mắt hắn thấy quạ đen bay bốn phía, trong lòng sợ hãi, “Đừng bỏ ta ở lại, đợi ta với...”

“Nhanh lên chút!” Đông Phương Uy Uy thúc giục nói.

“Đến đây, đến đây.” Ước chừng qua một khắc*, Tiêu Nghệ cuối cùng cũng thoảng thấy ánh đèn, rất có cảm giác khổ tận cam lai. “Đã đến rồi, nàng đợi một chút, ta đi gõ cửa.” Hắn hiện tại chỉ muốn lập tức ngồi xuống nghỉ ngơi, thuận tiện lấp đầy cái bụng đói.

*1 khắc = 15 phút

“Chậm đã!” Đông Phương Uy Uy khê kêu một tiếng, “Người là đầu heo a! Đã nói không muốn cho cha người biết mà! Người còn gõ cửa cái nỗi gì?”

Hắn ngẩn ngơ, “Đúng nha!”

Đông Phương Uy Uy trợn trắng mắt, “Ta thấy người quả thật có thể so được với Nhạc Nhạc.” Ngốc như nhau.

“Chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”

“Đương nhiên là phải bò lên rồi.” Đông Phương Uy Uy chỉ vào tường nói.

Tiêu Nghệ há hốc miệng, gần như có thể nhét được cả một quả trứng vịt, “Bò, bò lên?”

“Ồ hay! Bằng không người có cách tốt hơn hã?” Loại độ cao này đối với nàng chỉ là chuyện nhỏ.

Hắn lấp bắp nói, “Nhưng mà ta, ta không thể lên...” Cao như vậy làm thế nào lên được? Nhỡ mà rơi xuống cũng không phải chuyện đùa đâu.

“Aiz! Ta đã biết trước mà, theo ta lên nào!” Đông Phương Uy Uy một tay tóm lấy sau cổ hắn, đề khí hướng phía trên nhảy lên, nháy mắt đã bay qua tường.

Tiêu Nghệ sợ đến biến sắc, “A...” Hắn mới phát ra một tiếng kêu sợ hãi, đã bị điểm á huyết (huyết cam).

Đông Phương Uy Uy tức trợn mắt, “Người kêu lớn như vậy, là muốn để người bên trong nghe thấy à?”

“Ưm...” Vì sao hắn không phát ra âm thanh được? Lẽ nào hắn đột nhiên trở thành người câm điếc? Tiêu Nghệ vạn phần hoảng sợ nhìn nàng.

“Người mà còn ưm ưm a a nữa, ta sẽ không giúp người giải huyết.” Nàng không hài lòng cảnh cáo hắn.

Tiêu Nghệ vội vàng nhắc nhắc miệng, thức thời gật đầu. Biết thế này đã không đi cùng nàng.

Đông Phương Uy Uy rất nhanh giải á huyết cho hắn, kéo hắn vốn đã toàn thân vô lực xuyên qua Tiềm viện. Càng đến gần nhà chính, bên trong truyền ra tiếng nói cười càng lớn ...

“Không được! Đi tiếp sẽ bị phát hiện.” Hắn dè thấp tap âm nói.

Nàng đem ngón trỏ đặt trên môi, ra hiệu hắn chớ có lên tiếng.

Tiêu Nghệ gấp đến độ trán đầy mồ hôi, khê kéo vạt áo của nàng, nhỏ giọng năn nỉ, “Này Uy cô nương, cầu xin nàng, đừng tiếp tục đi qua mà... Nguy rồi! Bọn họ đi ra!”

Phòng trong đột nhiên có tiếng xôn xao, bóng người lay động đang đi ra ngoài.

“Chúng ta mau đứng tránh sang một bên...”

Hai người nín thở tập trung tinh thần nấp trong góc, chỉ thấy bọn hạ nhân xếp thành hai đoàn, trên tay cầm đuốc chiếu sáng cả Tiềm viện, chỗ đó đã sớm sắp xếp hơn mười chiếc ghế dựa làm bằng gỗ thông đỏ quý giá, mà các khách quý ban đầu ở trong phòng thưởng thức mỹ thực (thức ăn ngon) cũng đều tụ tập ở đây, đợi mọi người nhất nhất ngồi xuống, không chỉ có rượu ngon làm bạn, còn có các kỹ nữ thanh lâu xinh đẹp như hoa để bọn họ chơi đùa, phảng phất như lạc vào chốn tiên cảnh tại nhân gian.

“Nhanh bắt đầu tiết mục đặc sắc đêm nay đi! Chúng ta đã không chờ nổi rồi, ha, ha...” Một trong những người khách quý ở đây là Mạnh lão gia cười to, Mạnh gia kinh doanh lương thực gần như độc quyền việc mua bán lúa gạo ở Kinh thành, có thể nói muốn gió được gió, muốn mưa được mưa.

“Rốt cuộc là có tiết mục gì đặc sắc? Có chơi vui đến thế hay không?” Người vừa nói chính là một vị công tử trẻ tuổi, tuy là cả người cầm y hoa phục, lại có vẻ tục khí, cái mặt nhếch nhếch còn nhìn thấy dấu vết của việc quanh năm hưởng lạc.

Nam nhân trẻ tuổi ngồi cạnh hắn xoa cằm cười tà, “Tiểu vương gia, tiểu đệ xem chúng ta là bà con xa, mới đưa huynh đi trải đời, cam đoan vui vẻ kích thích.”

Cả kinh thành ai chẳng biết Bát vương gia trời sinh tính háo sắc, ở trong phủ không biết nuôi bao nhiêu cơ thiếp, nhưng lại chỉ có Tiểu vương gia này, chỉ cần có mác hoàng thân quốc thích này, về sau hắn thật sự không phải lo ăn mặc.

“Hừ! Tiểu vương có trò vui gì mà chưa từng chơi qua, cũng không tin có trò vui như vậy.” Tiểu vương gia tự mình rất cao, cũng không để cho người khác coi thường.

Ngồi bên trái Tiểu vương gia là ông chủ hiệu buôn lớn có tiếng Đồng lão gia, hắn cười đến nổi đám thịt mỡ trên người loạn chiến, “Ha, ha..., như vậy Tiểu vương gia chắc chắn chưa thấy qua trò này, rồi ngài sẽ biết.”

Tiểu vương gia hứng thú bỗng chốc dâng lên, “Vậy Tiểu vương lại muốn cẩn thận nhìn một cái.”

Lúc này! Tiêu Lượng thân là chủ nhân hướng Cổ tổng quản ra hiệu, Cổ tổng quản vừa thu được ám hiệu, hướng đến chỗ khác vuốt cằm, ý nói tiết mục đặc sắc có thể tiến hành rồi.

Đồng Phương Uy Uy lấy khuỷu tay chọc chọc Tiêu Nghê, “Rốt cuộc là tiết mục đặc sắc gì?”

“Ta cũng không biết.” Hắn chưa từng nghe cha nói qua chỗ này còn cung cấp tiết mục đặc sắc gì đâu?

Nàng trợn trắng mắt, “Người là đầu heo a! Một hồi ba không biết, cái gì cũng không biết.”

“Ta...” Hắn bị chửi thật oan mà.

“Được rồi, đừng nói nữa, nhìn rồi sẽ biết.” Đồng Phương Uy Uy quỳ rạp trên mặt đất, chăm chú nhìn lại.

Chỉ thấy hai gã nam tử bị Cổ tổng quản dẫn lên, trên người còn mặc áo đỏ và áo xanh để phân biệt, nét mặt bọn họ cũng ngờ ngàng, dường như không biết làm thế nào với tình huống trước mặt.

Tiêu Lượng đảo mắt nhìn khách quý bốn phía, “Hai tên này sẽ biểu diễn cho các vị thưởng thức, các vị trước tiên có thể ra tiền, đánh cược người sẽ thắng, tiền cược tối thiểu năm trăm lượng.”

“Được, ta ra tiền trước, ta cược áo xanh thắng.” Mạnh lão gia vuốt râu, sẵn khoái bỏ ra ngân phiếu một ngàn lượng.

“Tiểu vương gia đầu nhĩ?! Nếu không có tiền, thảo dân nguyện ý mượn.”

“Hừ! Tiểu vương làm sao mà ngay cả một ngàn lượng bạc cũng không có được?” Tiểu vương gia không muốn người khác so sánh, rút từ trong người ra ngân phiếu mới tinh, vỗ lên bàn, “Tiểu vương cược áo đỏ thắng.”

“Được, ta đây cùng Tiểu vương gia cược áo đỏ thắng.” Lập tức có người phụ họa.

Đồng lão gia nheo mắt lại chỉ còn một khe hở, cân nhắc hết lần này đến lần khác mới quyết định, “Ồ... ta có vẻ xem trọng áo xanh hơn.”

“Ta cược áo đỏ, ta xem ra hắn có thể chịu đòn...”

“Ta đây liền cược áo xanh...”

Những người khác cũng nhao nhao cùng vào, cuối cùng áo xanh được nhiều phiếu nhất.

“Nếu mọi người đều đã ra tiền, như vậy tiết mục sẽ lập tức bắt đầu.” Tiêu Lượng lòng dạ cứng rắn, xoay người lại đối diện với hai người sắp trở thành trò chơi cho kẻ khác, giọng biên lai mượng đô lên, “Đây là giấy vay

nợ các người tự tay ký ở Tiêu gia tiền trang, chỉ cần các người đánh nhau, người còn sống là người thắng, tất cả các khoản nợ đều được xóa hết.”

Nam tử mặc đồ màu đỏ mặt xám như tro, “Tiêu lão gia, lúc trước ngài đâu có nói như vậy...”

“Đúng vậy! Không phải ngài nói chờ chúng ta có tiền rồi trả cũng được sao. Vì sao lại lật lọng?” Nam tử áo xanh cũng thất kinh hỏi.

Cổ họng Tiêu Lượng nghẹn lại, hồi lâu không nói nên lời.

“Lão gia nhà chúng ta là cho các người một cơ hội trả nợ, chỉ cần các người làm theo, đánh chết đối phương, không những không cần trả tiền, mặt khác còn được một trăm lạng bạc tiền thưởng, các người chẳng lẽ không muốn kiếm khoản tiền này sao?” Cổ tổng quản giật dây nói.

Hai người liếc nhau một cái, gia cảnh bọn họ đều không tốt, bắt đắc dĩ mới đến tiền trang vay tiền sống qua ngày, nay nghe có thể kiếm được một trăm lạng bạc, chỉ cần bớt ăn giảm tiêu, cũng đủ cho cả nhà dùng nhiều năm... Một ý nghĩ như vậy, ý niệm tà ác chôn giấu trong đáy lòng chậm rãi thoát ra.

Cổ tổng quản nhìn ra bọn họ tâm ý dao động, liền cổ vũ nói, “Các người không cần khách khí, chỉ cần đánh chết đối phương, một trăm lạng là của người kia, cam đoan thần không biết, quỷ không hay, quan phủ cũng sẽ không tìm các người gây phiền toái.”

Lúc này lực lượng tà ác đã chiến thắng chính nghĩa, nghĩ đến già trẻ trong nhà sau này có chỗ dựa, không cần ngày ngày nhìn sắc mặt người khác mà sống, qua rồi cuộc sống nay đây mai đó trốn nợ, cho dù muốn bọn họ phóng hỏa giết người cũng nguyện ý.

“Nghĩ thông suốt chưa?” Cổ tổng quản hỏi. Thực ra không cần hỏi hần cũng biết đáp án.

Quả nhiên thái độ hai người chuyển biến rất nhanh, ánh mắt dò xét nhìn nhau như muốn nuốt chửng đối phương.

“Bắt đầu!” Cổ tổng quản ra lệnh một tiếng, bọn họ liền lao vào quần áo liễu mình công kích đối phương, lúc tay nắm, lúc chân đá, toàn tâm toàn ý thâm nghĩ muốn dồn đối phương vào đường chết.

“Đánh! Đánh! Đánh!”

“Mau đánh chết hần...”

“Đánh chết hần, đánh chết hần...”

Từng trận gào kích động khiến cảm xúc của mỗi người được thiêu đốt đến cao nhất.

Hai người trên mặt đất quay cuồng quần áo, một người thể lực tốt hơn đâm lên đầu đối phương, đem hần đánh đến mặt mũi bầm dập, miệng phun máu tươi.

Mùi máu tanh khiến máu trong người tất cả sôi trào, bọn họ phát ra những tiếng la hét như nổi cơn điên, đem mặt dã man nhất hiện ra.

“Đánh chết hần! Đánh chết hần!”

“Chết đi! Làm cho hần chết đi!”

“Đánh, đánh...”

Hơn mười ánh mắt giống như ma quỷ, chằm lên hai đốm sáng kì dị, làm cho bọn họ biến thành dã thú nguyên thủy, chỉ nghĩ đến chinh phục và giết chóc.

“Tại sao lại có thể như vậy?” Tiêu Nghệ ôm lấy đầu nức nở không thôi, “Vì sao cha phải làm như vậy? Nếu không phải là tận mắt trông thấy, ta thật sự không thể tin đây là sự thật.” Hình tượng phụ thân hoàn mỹ trong lòng hần phút chốc hoàn toàn tan biến.

“Người hãy nén đau thương thuận theo sự đã rồi đi!” Đông Phương Uy Uy vỗ vai hần, “Chúng ta về thôi.”

Cái cần xem cũng đã xem được, nàng cũng không muốn xem tiếp.

~*

~“Nô tỳ ra mắt Phó tọa.”

Lãnh Trạh nâng mắt nhìn tỳ nữ thần sắc không bình thường, “Tiểu thư lại làm sao?” Nàng là tỳ nữ hầu hạ Đông Phương Uy Uy, chắc là quý linh tinh kia lại làm ra trò gì, khiến cho nàng không thể không tìm sự giúp đỡ.

“Tiểu thư nàng...”

Hắn nhướn mày nói, “Nói cho rõ ràng.”

“Vâng, tiểu thư nàng... nàng đến bây giờ còn chưa về.” Tỳ nữ ấp a ập úng nói.

“Còn chưa trở về?” Lãnh Trạh trong lòng giật mình, lông mày chau lại, “Bây giờ đã là giờ Tý, nàng có thể ở chỗ nào được? Tiểu thư ra ngoài khi nào?”

Tỳ nữ co rúm người lại một chút, “Tiểu thư ra ngoài từ chiều ạ.”

“Vì sao bây giờ mới nói cho ta biết?” Hắn giận dữ hỏi.

Nàng cúi đầu thấp thật là thấp, “Là do tiểu thư không cho nô tỳ nói, nói với Phó tọa.”

Lãnh Trạh cố gắng đè lửa giận xuống, lạnh lùng hỏi, “Tiểu thư có nói nàng muốn đi đâu không?”

“Tiểu thư chỉ nói đi điều tra một việc, còn là chuyện gì, tiểu thư không có nói.”

“Chết tiệt!” Lãnh Trạh rửa thẳm một câu, phất tay cho tỳ nữ lui xuống, dù sao trách phạt nàng cũng vô dụng, “Không có việc gì nữa, người có thể lui xuống.”

Tỳ nữ như được đặc xá, xoay người như bay lui xuống.

“Chỉ gây phiền phức cho ta.” Lãnh Trạh dờ trăn than nhẹ, cân nhắc có nên tập hợp mọi người ra ngoài tìm kiếm hay không.

“Ai gây phiền phức cho huynh vậy?”

Đột nhiên một gương mặt phấn hồng cười mím chi nháy ra trước mặt hắn.

Thấy nàng bình an trở về, tâm hắn treo giữa không trung lúc này mới hạ xuống.

“Cô một mình chơi đến nửa đêm, cũng không sợ người khác sẽ lo lắng hả?” Lãnh Trạh chất vấn hỏi.

Đông Phương Uy Uy một chút cũng không sợ vẻ mặt tối hù của hắn, vô cùng thân thiết ôm chặt cánh tay hắn.

“Trạh ca ca là đang lo lắng uội có phải hay không?”

“Ta chỉ sợ cô xảy ra chuyện gì không có biện pháp ăn nói với Diêm Hoàng.” Hắn không muốn trực tiếp thừa nhận, để tránh cho nàng được đăng chân lên đăng đầu (1).

Ý cười trên mặt nàng càng sâu, “Muội chỉ biết Trạh ca ca quan tâm muội nhất, huynh rất giận muội, có phải không?”

Nghĩ đến chuyện mấy ngày trước bị nàng chính, mặt lại dài ra.

“Trạh ca ca, huynh đừng như vậy mà! Muội xin lỗi huynh, huynh đừng giận muội, có được hay không?” Đông Phương Uy Uy chớp chớp mắt đôi mắt đã tràn đầy nước mắt, đáng thương nói: “Người ta không sợ trời, không sợ đất, chỉ sợ huynh không để ý đến muội thôi, muội cam đoan từ nay về sau không chính huynh nữa được không?”

Lãnh Trạh khép chặt mi mắt, “Cô ra ngoài chơi thế cũng đủ rồi, có phải nên trở về trên đảo rồi không?”

“Huynh vẫn còn muốn đuổi muội đi?”

Hắn bắt buộc chính mình tàn nhẫn hạ quyết tâm, “Ta có rất nhiều chuyện phải làm, không có thời gian chiều cô cô, ngộ nhớ cô xảy ra chuyện gì bất trắc, ta không có cách nào ăn nói với Diêm Hoàng.”

Đông Phương Uy Uy nheo nhàu nói, “Muội cũng không phải trẻ con, không cần huynh chiếu cố, chỉ cần huynh uội đi theo huynh, muội xin thề sẽ không gây thêm phiền phức cho huynh. Trăm ca ca, huynh đừng đuổi muội đi mà! Muội thật sự muốn ở cùng một chỗ với huynh.”

“Cô không thể không trở về.” Hấn cắn chặt răng, chỉ sợ chính mình mềm lòng.

“Trăm ca ca, huynh thật sự chán ghét muội như vậy sao?” Nàng đã nước mắt lưng tròng.

Hấn vứt bỏ khuôn mặt tuần tú, trái tim lại có chút co rút đau đớn.

“Ta đã nói rồi, ở trong mắt ta, cô không chỉ là con gái nuôi của Diêm Hoàng, còn là Diêm cung tiểu công chúa, tính ra cũng là một trong các chủ tử của ta, thân phận chúng ta không tương xứng.”

“Nhưng muội không quan tâm mà!” Đông Phương Uy Uy cau mặt, khổ sở muốn chết, “Trăm ca ca, muội thật sự rất thích, rất thích huynh, huynh không thể cũng thích muội sao?”

Lãnh Trăm tàn khóc cự tuyệt yêu cầu của nàng, “Thật xin lỗi, ta thực sự không làm được.”

“Ồ...” Nàng ngoác cái miệng nhỏ, khóc tu tu.

Hấn phải nắm chặt hai tay, cắn chặt răng, mới có thể ép chính mình bất vi sở động trước tiếng khóc của nàng.

“Trăm ca ca, về sau muội sẽ nghe lời huynh... Ồ... sẽ thật ngoan, thật ngoan, như vậy huynh có thể thích muội hay không?” Đông Phương Uy Uy vẫn chưa từ bỏ ý định truy hỏi đến cùng.

Ngực Lãnh Trăm nheo lại, cổ họng như có gì chặn, hồi lâu không nói nên lời.

“Ồ... Oa...” Sự trầm mặc của hấn càng làm Đông Phương Uy Uy khóc lớn hơn, ướt hết cả vạt áo hấn. Nàng là không hiểu, mọi người đều thích nàng, tại sao chỉ có Trăm ca ca không thích nàng? “Ồ...”

Hấn nâng cánh tay lên, muốn ôm lấy nàng, muốn bảo nàng đừng khóc, nhưng lý trí nói cho hấn biết, kết quả thế này là tốt nhất.

“Ồ...” Nàng tựa vào lòng hấn khóc, khóc thật lâu, thật lâu, có thể là khóc đã mệt, cuối cùng chỉ còn lại tiếng thút thít đứt quãng cùng tiếng hít thở. “Trăm, Trăm ca ca... Ừm...”

Lãnh Trăm nghe thấy nàng nói mê những lời vô nghĩa, mới phát hiện nàng vừa khóc vừa ngủ.

“Muội, muội không muốn đi.... Trăm ca ca.... Đừng đuổi muội...” Từ khóe mắt nàng những giọt nước mắt trong suốt lại tiếp tục rơi.

Hấn dùng ngón cái lau nước mắt cho nàng, thở sâu, nhẹ nhàng ôm lấy nàng ngồi xuống.

Đông Phương Uy Uy theo bản năng ở trong lòng hấn tìm lấy một chỗ thoải mái, trong miệng lẩm bẩm: “Muội sẽ chứng minh... cho Trăm ca ca thấy... muội thật sự thích Trăm, Trăm ca ca...”

Chú thích.

(1) Nguyên văn: , . Cho nàng ba phần màu sắc, nàng lại muốn mở xương nhuộm: Câu này tương đương với câu “Được đằng chân lân đằng đầu” nên t mạn phép thay cho thuần Việt,

8. Chương 8

“Ngày đó con đã đến biệt trang sao?!” Tiêu Lượng khiếp sợ tái xanh mặt, “Nghệ Nhi, con...”

Tiêu Nghệ bị thương nhìn kỹ người phụ thân hấn kính trọng nhất, đau xót hỏi, “Cha, con đều thấy được. Tại sao người phải làm như vậy? Con nghĩ rằng người giúp đỡ những người đó vì lòng hảo tâm, không thể tưởng tượng được đó chỉ là muốn lợi dụng bọn họ lấy lòng đám khách quý này, vì sao? Vì sao?”

Có miệng khó trả lời, “Nghệ Nhi, con không hiểu nỗi khổ tâm của cha đâu.”

“Mặc kệ là có nỗi khổ tâm gì, người cũng không nên làm như vậy mà, người tuy rằng không phải do cha tự tay giết, nhưng như vậy có khác gì là chúng ta hại chết, chúng ta làm sao xứng đáng với lương tâm của mình?”

Tiêu Lượng sắc mặt sợ hãi, “Ngoài con ra, còn ai biết chuyện này?”

“Không, không còn.” Tiêu Nghệ ánh mắt né tránh nói.

“Nghệ Nhi, con không biết nói dối, vì thế đừng lừa cha, rốt cuộc còn có ai nữa?” Hần lại nhớ lại, “Có phải còn có vị Đông Phương cô nương kia không?”

“Không phải, cha, chuyện này không liên quan đến nàng.”

“Cha biết con từ nhỏ biết nghe lời, tuyệt đối không làm trái lời cha, vô duyên vô cớ chạy đến biệt trang, chắc chắn là có người giật dây, có đúng không?”

Tiêu Nghệ nhắc miệng không nói lời nào.

“Nghệ Nhi, con có nghĩ đến không, ngộ nhỡ nàng ta đem sự tình nói ra ngoài, cha sẽ có kết cục gì?” Một khi bị tóm, hần chỉ có một con đường chết, Giáo chủ cũng tuyệt đối không bỏ qua cho Nghệ Nhi.

“Sẽ không đâu, nàng sẽ không nói cho bất kì kẻ nào.” Ngày đó sau khi mỗi người đi một ngả, nàng còn muốn hần khuyên cha nên đến nha môn tự thú, nói không chừng chỉ bị án chung thân, ít nhất còn có thể sống, cho nên, hần tin tưởng, nàng sẽ không đi mật báo.

“Con làm thế nào xác định được nàng sẽ không nói?” Tiêu Lượng cười đến chua xót, thê lương, “Cha làm như vậy cũng là vì bất đắc dĩ, con nghĩ cha làm thế thực sự được vui vẻ hay sao? Nếu không phải vì con, cái gì cha cũng không cần.”

Hần khó hiểu hỏi, “Vì con? Cha, người nói như vậy là có ý gì?”

“Con không cần lo nhiều như vậy, Nghệ Nhi, hiện tại vị Đông Phương cô nương kia đã biết quá nhiều chuyện, ngộ nhỡ nàng đến quan phủ báo án, con cũng không nhẫn tâm nhìn cha bị chém đầu thị chúng chứ?”

Tiêu Nghệ nhất thời ghen lời, “Con...”

“Vì Tiêu gia, vì cha, chúng ta phải xác định nàng sẽ không nói ra ngoài.” Tiêu Lượng nghiêm mặt nói.

Tiêu Nghệ rũ mắt không nói.

“Nghệ Nhi?”

“Con biết rồi, cha, con sẽ đi xin nàng giữ bí mật.”

Tiêu Lượng giữ chặt cổ tay đưa con yêu, vội vàng nói, “Không, con mời nàng về nhà, để cho cha cầu xin nàng, chỉ cần nàng không nói ra ngoài, cha có thể thề với trời, về sau tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa.”

“Cha, người nói thật chứ?” Tiêu Nghệ lộ ra sắc mặt vui mừng.

“Đường nhiên là thật, cha đã nghĩ thông suốt rồi, chỉ cần hai cha con ta sống thật tốt, cái gì cha cũng không cầu nữa.”

Tiêu Nghệ tưởng vui đến phát khóc, “Được, cha, con sẽ lập tức đi tìm nàng.”

“Đi nhanh về nhanh.” Tiêu Lượng ánh mắt mờ mịt nhìn theo hần đi ra ngoài.

“Người làm tốt lắm!” Một bóng người đứng lặng yên bên ngoài cửa sổ.

Tiêu Lượng khúm núm khom mình hành lễ, “Giáo chủ, ngài đã đáp ứng ta là không làm tổn thương Nghệ Nhi.”

“Chỉ cần tóm được cái nha đầu kia, người xem như lập công lớn, Bồn tọa cam đoan đưa con bảo bối của người bình an vô sự.”

“Đa tạ giáo chủ.” Hắc nuốt giận nói.

~*

~“Trạm....”

Đông Phương Uy Uy mới kêu được một tiếng, Lãnh Trạm đã muốn làm như không thấy lướt qua bên cạnh nàng, hoàn toàn không thèm nhìn nàng.

Gương mặt nhỏ nhắn khóc lóc thảm thiết, ủy khuất xoắn mười ngón tay vào nhau, cực kỳ giống động vật nhỏ có thể bị con người vứt bỏ. hướng đến chủ nhân vẫy đuôi lấy lòng, hy vọng nhận được sự đồng tình.

Ồ... Trạm ca ca thật sự không để ý tới nàng nữa, ngay cả liếc nhìn một cái cũng không chịu, thiên hạ vô địch siêu cấp mỹ thiếu nữ nàng đây lần đầu đã phải thiết bản (tắm sắt), khắp thiên hạ cũng chỉ có hắc không mua trướng của nàng.

Lúc này Trạm ca ca đúng là đã quyết tâm, không đem nàng đuổi về trên đảo không được, ngay cả Hắc ca ca cũng không giúp được nàng chuyện này. Vậy việc nàng đánh cược với Nhạc Nhạc không phải là đã thua rồi sao? Về sau nàng phải gọi Nhạc Nhạc một tiếng tỷ tỷ...Ồ... Về sau nàng không còn mặt mũi gặp ai nữa...

Đông Phương Uy Uy thấy Lãnh Trạm bước đi đầu cũng không ngoảnh lại, nàng vô lực ngồi xồm xuống, cầm lấy nhánh cây trên mặt đất vẽ lung tung. Trạm ca ca đã quyết tâm không mềm lòng với nàng rồi, bất luận nàng quăn hắc, dính hắc, nói đùa cho hắc vui như thế nào, hắc cũng xem nàng như vô hình không thèm quan tâm, thật sự là làm cho nàng nản lòng nhụt chí.

“Tiểu thư.” Có người kêu nàng.

“Làm sao?” Nàng đặt cằm trên đầu gối, đầu cũng lười không muốn ngẩng lên, khẩu khí cũng rất không vui.

“Bên ngoài có vị Tiêu công tử tìm cô.”

Họ Tiêu? Đông Phương Uy Uy suy nghĩ một chút, ngoài Tiêu Nghê ra cũng chẳng còn ai nữa.

“Bổn cô nương hiện tại tâm tình không tốt, không muốn gặp hắc, bảo hắc đi đi.”

“Vâng.” Người hầu nói xong liền đi xuống.

Đông Phương Uy Uy vẫn ngồi xồm tại chỗ, hai tay ôm gối, hy vọng có thể nghĩ ra biện pháp gì hay, khiến cho Trạm ca ca một lòng với nàng, vĩnh viễn không đổi dạ.

“Tiểu thư.”

Khẩu khí của nàng lại tệ hơn, “Ngươi thật là phiền phức!”

“Ách, là, là, vị Tiêu công tử nói có việc gấp không thể không gặp.”

“Bảo hắc đi ăn phân đi!” Nàng đã phiền muốn chết rồi, hắc lại còn đến làm phiền nàng.

“Hả?” Người hầu ngây người.

“Nghe không hiểu tiếng người à?” Đông Phương Uy Uy mạnh mẽ ngẩng đầu, khiển trách, “Hay là tắc lỗ tai rồi? Có muốn ta giúp ngươi móc một móc, nghe cho rõ ràng không hả?”

Tên người hầu bất hạnh đứng ngay phải đuôi bảo quét qua, cười khan nói, “Không, không dám làm phiền tiểu thư, tiểu nhân nghe được rất rõ ràng, tiểu nhân lập tức bảo hắc đi ăn phân.”

“Quên đi! Ta đi gặp hắc là được rồi.” Nàng đập đập tay phui đất nói. Kỳ thật trong lòng nàng đã tính toán theo ý mình, để tránh khỏi số phận bị đuổi về trên đảo, có thể kéo dài ngày nào hay ngày đấy.

“Vâng, vâng.” Người hầu vội nói, hắc nào dám nói không được đây?

Con người đen láy của Hắc Tu La hí híp lại, “Ngươi vừa nói, Giáo chủ Phệ Huyết Thần Giáo đang ẩn náu ở Kinh thành?” Trận chiến năm đó hắc cũng tham gia, năm đó không nhớ tận gốc, hắc đã sớm biết sẽ có ngày này.

“Đúng vậy, căn cứ vào hồi báo của mật thám, dư nghiệt của Phệ Huyết Thần Giáo mấy năm gần đây hoạt động ở Kinh thành hết sức cẩn thận, từ đầu đến cuối không thể tìm ra nơi bọn chúng ẩn thân, mãi đến gần đây mới có đột phá bất ngờ, chúng tỏ có người bao che, mà người này thanh danh vô cùng tốt, sẽ không làm cho người khác nghi ngờ, vì vậy mới thoát được mạng lưới tình báo của ta...”

Lãnh Trạm nói tới đây, lòng bỗng vô cớ nhói một cái, lời nói cũng dừng lại.

“Làm sao vậy?”

Trong lòng Lãnh Trạm bỗng nhiên như dự báo có điềm xấu, “Không có gì, Đường chủ, vài ngày trước thuộc hạ đã xin chỉ thị của Diêm Hoàng, Diêm Hoàng đã đem chuyện này giao cho ngài toàn quyền xử lý, chúng ta có nên triển khai hành động không?”

“Trước tiên phái người theo dõi, tiếp tục dụ rắn ra khỏi hang.”

“Vâng, thuộc hạ đi làm ngay.”

Hắc Tu La cong môi cười quỷ quái, “Người thực sự muốn đem quỷ linh tinh kia tổng đi?”

“Nàng ở lại trên đảo tương đối an toàn.” Lãnh Trạm trốn tránh vấn đề chính nói.

“Đối với ai tương đối an toàn?”

Lãnh Trạm ngạc nhiên, “Đường chủ?”

Hắc Tu La ánh mắt đùa cợt hít một hơi thật lớn, “Xem ra người vẫn còn chưa phát hiện ra tâm ý của mình. Tiểu công chúa của chúng ta từ nhỏ đã được nuông chiều, quen thói thích gì được nấy, lúc này lại thăm như vậy, aiz! Ngay cả Bồn tọa cũng phải đồng tình với nàng.”

“Thỉnh Đường chủ không cần nói móc thuộc hạ.” Lãnh Trạm chỉ có cười khổ.

Lúc này, một Hắc y nhân dáng vẻ hấp tấp tiến vào.

“Thuộc hạ ra mắt Đường chủ, Phó tọa.”

Lãnh Trạm ánh mắt kinh ngạc hướng đến người mới tới, “Ta không phải bảo các người đưa Tiểu thư trở về sao? Làm sao vẫn chưa xuất phát?”

“Là Tiểu thư nàng... Nàng ấy chạy mất rồi.”

“Chạy?!” Lãnh Trạm thiếu chút nữa tức đến hộc máu.

Hắc Tu La khẽ cười một tiếng, “Quả nhiên rất giống tác phong của Tiểu công chúa của chúng ta!”

“Đường chủ!” Hắc tức đến đỏ mắt, mặt nạ bình tĩnh lạnh lùng bị ép lấy xuống, từng từ, từng chữ phát ra từ kẽ răng của hắn, “Có ai nhìn thấy nàng chạy đi đâu không?”

Hắc y nhân trong lòng run sợ nói, “Nghe nói có vị công tử họ Tiêu đến tìm nàng, hai người cùng nhau đi ra ngoài, thủ vệ đã muốn ngăn cản, nhưng mà... nhưng mà...” Không ai có dũng khí ngăn cản, cũng không phải mượn gan ông trời, không dám nhổ lông trên đầu lão hổ đâu! Trong lòng hắn vụng trộm bỏ thêm vài câu.

“Vị công tử họ Tiêu?”

Lãnh Trạm nghi ngờ kinh ngạc cùng Hắc Tu La bốn mắt nhìn nhau, hai người trong lòng đều có cùng một kết luận, cũng bị dọa sợ toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Hắc tu La trên mặt đã không còn ý cười, “Người tốt nhất cũng nên cùng đi xem một cái!”

Chết tiệt! Hắn mà không đem mông nàng đánh đến nở hoa không được.

Lãnh Trạm vừa vội vừa hoảng tông cửa xông ra, nghĩ đến vừa rồi có một hồi tim đập nhanh sợ hãi, hắn bắt đầu chạy như điên.

Hắn xin thề lúc này phải đích thân mang nàng quay về trên đảo!

~

“Cha, con đã mời được người tới rồi.” Tiêu Nghệ không nghi ngờ gì đem Đông Phương Uy Uy về nhà.

Tiêu Lượng trong lòng chấn động, bên ngoài vẫn là bình tĩnh ung dung, “Đông Phương cô nương, Nghệ Nhi may được cô chiếu cố, lão phu thật sự cảm kích không thôi.”

“Không dám nhận, thì ra ông chính là Tiêu Bồ Tát danh tiếng lẫy lừng a! Có điều, ta thấy ông căn bản không xứng với danh hiệu này!” Đông Phương Uy Uy trào phúng nói.

Tiêu Lượng buồn rầu nhú đôi mày tro, “Ta đúng là không xứng đáng, những gì ta gây ra thật đáng bị Thiên Lô đánh chết.”

“Này Uy cô nương, cha ta đã hoàn toàn tỉnh ngộ rồi, ông cũng thề về sau tuyệt đối không tái phạm nữa, cho nên xin nàng hãy quên đi những chuyện đã thấy hôm ấy, ngàn vạn lần đừng nói ra ngoài.” Tiêu Nghệ rừng rưng thay phụ thân cầu tình.

Đông Phương Uy Uy trợn mắt nhìn, “Vậy các người có nghĩ đến những người đã chết hay không?”

“Lão phu đương nhiên nghĩ tới, lão phu sẽ nghĩ biện pháp bồi thường cho thân nhân của họ, cho dù tán gia bại sản cũng không oán hận. Uy Uy cô nương, cô nể mặt Nghệ Nhi mà phóng cho ta con ngựa đi, hai cha con ta sẽ cảm kích cô cả đời này.”

Tiêu Nghệ thấy phụ thân nhún nhường thỉnh cầu như vậy, nước mắt không khỏi rớt xuống.

“Này Uy cô nương, có lẽ ta không đủ tư cách nói gì, nhưng mà, cha ta dù không tốt cũng vẫn là cha ruột của ta, cầu xin nàng xem chúng ta là bằng hữu, tha cho cha ta đi!”

Bọn họ cha con tình thâm xác thực làm người ta cảm động, dù sao người chết cũng không thể sống lại, cho dù muốn hấn đền mạng cũng thay đổi được gì? Nếu hấn thực sự hối cải, tương lai có thể thu xếp tốt cuộc sống cho thân nhân người chết, làm nhiều việc thiện hơn nữa, ít nhất cũng chuộc được tội, không phải là chuyện không tốt.

“Ta đồng ý với các người không nói ra là được.” Nàng cố gắng gật đầu.

“Nàng thực sự đồng ý rồi?” Tiêu Nghệ xúc động lệ rơi đầy mặt, “Cảm ơn, cảm ơn, ta sẽ vĩnh viễn không quên đại ơn đại đức của nàng với Tiêu gia chúng ta. Cha, người nghe thấy không? Con đã nói Uy Uy cô nương sẽ không nói đâu.”

“Cha nghe thấy rồi, Nghệ Nhi, con đi bảo phòng bếp làm một mâm đồ ăn ngon, cha muốn mời Uy Uy cô nương ăn bữa cơm, bày tỏ lòng biết ơn.” Tiêu Lượng cười có chút gượng ép, cố ý đuổi con trai đi.

“Con đi luôn đây.” Tiêu Nghệ không nghi ngờ gì hấn, vui vẻ chạy ra ngoài.

Vừa thấy ái tử rời đi, trong mắt Tiêu Lượng đột nhiên nổi lên sát khí, “Này Uy cô nương, cô là cô nương đầu tiên Nghệ Nhi thích, ta thực sự không muốn làm như vậy với cô...” Tiếng nói còn chưa dứt, hấn thừa dịp nàng chưa chuẩn bị mà ra tay.

9. Chương 9

Mãi ba ngày sau khi sự việc xảy ra, Lãnh Trạm mới có thời gian đem tâm tình lắng xuống.

“Ta tới chiếu cố tiểu thư, người lui xuống đi!” Hấn cho tỳ nữ lui xuống, ngồi xuống cạnh giường, ánh mắt thương tiếc từ đầu đến cuối vẫn không dời khỏi khuôn mặt nhỏ nhắn không còn chút huyết sắc.

Lòng người thật sự rất kỳ diệu, dường như chỉ khi sắp mất đi, mới có thể nhận ra nó trân quý đến mức nào.

Lãnh Trạm đem bàn tay nhỏ bé của Đông Phương Uy Uy lộ ngoài chăn bao bọc trong bàn tay mình, dựa vào nhiệt độ cơ thể của nàng mà an ủi chính mình, hấn không mất nàng, nàng sẽ lại nhanh chóng đứng dậy, lại một dạng nhảy nhót vui vẻ như xưa, từ sáng đến tối lượn quanh người hấn, mãi mãi tràn đầy tinh lực như thế.

Bồ Tát, chư vị thần linh trên trời, xin phù hộ cho nàng bình yên vượt qua ải này. Lãnh Trạm trong lòng hướng lên trời cầu nguyện, hấn nguyện dùng chính sinh mệnh của mình đổi lấy sự bình an của nàng.

Hắn thực sự là một tên ngốc vừa trù độ vừa ngu xuẩn, ngay cả tình cảm đối với nàng nảy sinh từ bao giờ cũng không biết, hắn như vậy căn bản không xứng đáng nhận được sự đối đãi thật lòng của nàng! Lãnh Trạh tự giễu nói.

Bây giờ hắn chỉ cần nhắm hai mắt lại, hết thấy hồi ức sẽ như thủy triều hướng hắn mà đến...

Ta muốn người làm tướng công của ta, đợi khi ta cập kê sẽ gả cho người...

Lúc ấy nàng chỉ là một cô nhóc mười một tuổi, dùng thanh âm ngây thơ bày tỏ với hắn, đáng tiếc hắn chưa bao giờ đặt ở trong lòng, hắn chỉ coi đó là lời nói của trẻ con, không nghĩ tới nàng nói được làm được, khiến hắn nếm trải mùi vị bị khùng bố, như đặt mình trong chỗ nước sôi lửa bỏng.

Có lẽ bị nàng quán lấy đến sợ hãi, hắn luôn theo bản năng muốn chạy trốn khỏi nàng, căn bản chưa từng suy nghĩ sâu sắc tâm tình của chính mình, cho dù trước kia có xuất hiện loại tình cảm khác biệt đối với nàng, cũng vẫn bị hắn phủ nhận tới cùng.

Hiện tại nghĩ lại, hắn cảm thấy mình hoàn toàn là một tên đại ngốc, thật ra chỉ cần hắn chịu tổn chút tâm tư, hắn nhất định có thể từ đó tìm ra đáp án, nhưng hắn lại giống như rùa đen rút đầu, vẫn trốn trong vỏ, không muốn đối diện với sự thật, hắn nghĩ rằng như vậy là an toàn rồi. Hắn rốt cuộc là cố chấp cái gì? Vì sao không thể thẳng thắn một chút? Lãnh Trạh thật hận không thể hung hăng đánh chính mình một trận nên thân.

Trạh ca ca, muội rất thích huynh, huynh có thể cũng thích muội được không?

Trạh ca ca, vì sao huynh không tin muội, muội đối với huynh là nghiêm túc...

Trạh ca ca, một ngày nào đó muội sẽ chứng minh cho huynh xem...

Lãnh Trạh vui đầu trong lòng bàn tay, buông một tiếng rên rỉ ghen ngào.

Tình cảm của nàng đối với chính mình thủy chung như nhất, bất luận hắn dùng phương thức gì đối đãi với nàng, nàng đều không chịu hết hy vọng, một lần lại một lần hướng hắn tuyên cáo. Thế nhưng hắn đã báo đáp được những gì? Hắn nói nàng phiền phức, rắc rối, cho rằng nàng còn nhỏ, cái gì cũng không hiểu, càng đối với lời nói thích của nàng, không mấy may quan tâm, cho tới bây giờ chưa từng thừa nhận qua, giờ đây, hắn mới phát hiện người không hiểu chính là mình.

Mà nàng vì chứng tỏ sự chân thành, đến cuối cùng lại chọn dùng chính sinh mệnh của mình để chứng minh... Mãi đến trong nháy mắt kia, nội tâm mơ hồ của hắn mới được khai sáng.

Đời này kiếp này hắn đều không muốn mất nàng, chỉ cần nàng có thể bình phục, sau này nàng thích dính lấy hắn, quán quýt lấy hắn như nào cũng được, hắn sẽ dùng sự kiên nhẫn cùng yêu thương gấp bội để đối xử với nàng.

“Mau tỉnh dậy đi, để ta có thể bồi thường cho nàng, có nghe được hay không?” Đây là tiếng lòng phát ra từ sâu trong nội tâm của hắn.

Hắn biết được, người bạn đời duy nhất của hắn trong kiếp này chính là quỷ linh tinh này, sẽ không còn ai khác nữa.

Đột nhiên, một bàn tay chắc nịch đặt trên vai hắn, “Có ta ở đây, nàng tuyệt đối không có chuyện gì.”

Ôn Trọng Khanh ánh mắt nhu hòa trấn an hắn, cái vết thương nhỏ thế này mà hắn đây cũng không chữa nổi, thì “Phật thủ thư sinh” hắn đây cũng nên mổ bụng tạ tội là vừa.

Lãnh Trạh đau lòng không thôi nói, “Nhưng mà nàng bị thương nặng như vậy...”

“May mắn tiểu công chúa của chúng ta phúc lớn mạng lớn, lúc ấy có người che ở phía trước, bằng không, ngay cả ta cũng thúc thủ vô sách (bó tay).” Cảm tạ trời đất, bằng không mấy người bọn họ đây phải xách đầu về gặp Diêm Hoàng rồi. “Trước mắt thương thế của nàng đã ổn định, chẳng qua cần điều dưỡng một thời gian nữa, ta sẽ thỉnh Đường chủ phái hai nha hoàn chăm sóc cho nàng...”

“Không cần, ta muốn tự mình chăm sóc cho nàng.” Lãnh Trạh nhìn chằm chằm Đông Phương Uy Uy không dời mắt, rất sợ một mình nàng không cẩn thận sẽ ngừng thở.

“Người?” Ôn Trọng Khanh cũng sớm đoán được, nhưng lại cố ý tỏ ra kinh ngạc, “Như vậy không tốt lắm đâu! Cô nam quả nữ phải tránh hiềm nghi, việc này liên quan đến khuê danh của công chúa đấy!”

Hắn thản nhiên nói: “Ta sẽ lấy nàng.”

“Khụ! Khụ! Người muốn lấy nàng?” Lúc này, Ôn Trọng Khanh cũng bị sắc nước miếng.

Trước kia Lãnh Trạm đối với tiểu công chúa e là muốn trốn không kịp, hiện tại lại có thể tự nguyện lấy quỹ linh tinh này làm vợ, quả thật là mặt trời mọc ra từ đằng Tây rồi.

“Chờ cho nàng khỏe lại, ta sẽ đích thân trở về thỉnh tội với Diêm Hoàng, rồi cầu Diêm Hoàng gả nàng cho ta.” Lãnh Trạm đã chuẩn bị tốt tâm lý.

Ôn Trọng Khanh trầm ngâm hai giây, thẩm thía nói, “Nếu như người vì nàng cứu mạng mình, trong lòng hẳn khoan mới đồng ý lấy nàng, ta khuyên người hãy cân nhắc, miễn cho hối hận cả đời.”

“Không, ta lấy nàng bởi vì ta muốn nàng, mất đi nàng, ta mới thật sự hối hận cả đời.” Lần này hắn sẽ không tiếp tục trốn tránh nữa.

“Đây là người nói thật lòng?”

Lãnh Trạm vẽ mặt mềm mại, “Là hết sức thật lòng.”

“Vậy giao nàng cho người.” Ôn Trọng Khanh đúng là rất vui vẻ khi thành công.

~*

~“Này Uy, uống thuốc đi...”

“Hơi đắng chút, cố chịu một tí...”

“Ngoan, ta lau mặt giúp nàng...”

“Có phải đau ở đâu không? Chịu đựng một chút, ta đi kêu Ôn đại phu tới.”

Trong lúc mê man, Đông Phương Uy Uy chỉ cảm thấy có một thanh âm ôn nhu trò chuyện bên tai nàng, đó là thanh âm nam nhân, nghe rất quen thuộc, nhưng nàng lại không đoán ra rốt cuộc là ai?

Nhưng mà, đầu heo này thật to gan, lại dám tùy tiện sờ loạn trên người nàng, trên đời này chỉ có Trạm ca ca của nàng là có đủ tư cách làm như vậy, nàng không kêu Trạm ca ca chém chết hắn không được!

Trạm ca ca, huynh ở đâu? Mau tha tên đầu heo này xuống làm thịt!

Nàng muốn mở to mắt, nhưng mí mắt thật là nặng, mệt mỏi đến nỗi muốn mở miệng nói cũng không có khí lực, chỉ đành để mặc đối phương an bài. Mệt mỏi quá, tại sao lại mệt như thế này?

“Rất đau phải không, cố chịu một chút, nàng sẽ rất nhanh khỏe lại thôi...”

Không hiểu tại sao, giọng nam trầm thấp kia vẫn vỗ về cõi lòng của nàng...

Đợi khi Đông Phương Uy Uy khôi phục được thần chí, cũng đã là nửa tháng sau...

“Ôn đại phu! Ôn đại phu!”

Lãnh Trạm phát ra tiếng kêu kinh thiên động địa, báo hại Ôn Trọng Khanh tưởng đã xảy ra chuyện gì, chân nam đá chân chiêu chạy vọt đến.

“Huynh mau nhìn! Nàng tỉnh lại...”

Ôn Trọng Khanh thở lớn một hơi, bắt chập cái gì khí chất, tức giận nói, “Người muốn đem ta hù chết hả? Tỉnh lại là chuyện bình thường, hơn nữa, còn sớm hơn dự kiến của ta vài ngày, đây là hiện tượng tốt.”

Ý thức của Đông Phương Uy Uy chậm rãi thanh tỉnh, đôi mắt đen láy đảo qua một vòng bốn phía, cuối cùng dừng ở trên người Lãnh Trạm. Nàng nhìn đến rất chăm chú, rất nghiêm túc, trên mặt còn mang theo một tia nghi hoặc.

“Này Uy, trong người có chỗ nào khó chịu không? Có đói không? Có khát nước không?” Lãnh Trạm quan tâm hỏi.

Ôn Trọng Khanh phì cười, “Người đừng vội, trước tiên để ta bắt mạch đã.”

“A!” Lãnh Trạm ngượng ngùng đứng dậy nhường chỗ.

Sau khi chẩn đoán cẩn thận, Ôn Trọng Khanh nở nụ cười đầu tiên sau hơn mười ngày nay.

“Tình trạng này theo ta là không tồi, như vậy xem ra, chỉ cần uống thuốc đúng giờ, tĩnh dưỡng thêm dăm bữa nửa tháng nữa, là không có chuyện gì rồi. Lãnh Trạm, người có thể an tâm.” Hoàn hảo không đem bằng hiệu đập nát.

Lãnh Trạm trong mắt phát ra tia sáng vui mừng, “Cảm ơn huynh, Ôn đại phu. Uy Uy, mấy ngày nay nàng chưa ăn gì rồi, muốn ăn gì nào? Ta gọi người đến bảo nhà bếp chuẩn bị cho nàng... Làm sao vậy?” Hắn rốt cuộc cũng phát hiện ra sự khác thường của nàng.

“Tiểu công chúa, sao cô không nói gì thế?” Im lặng như vậy thật không giống nàng.

Đông Phương Uy Uy lấy khuỷu tay nâng nửa người trên lên, để mình ngồi dậy, đôi mắt đen lách đảo quanh người Lãnh Trạm, vẻ mặt dần trở nên thận trọng, đồng tác kế tiếp là tóm chặt vạt áo của hắn, một bộ dạng khởi binh vắn tội.

“Người là ai?!” Có thể do nhiều ngày không nói chuyện, thanh âm của nàng có hơi khàn.

Sắc mặt Lãnh Trạm bỗng chốc tái xanh, dường như trời đang sập xuống vậy.

Nàng đã quên hắn rồi?

Là ông trời trừng phạt hắn, nên để nàng quên hắn sao?

“Không thể nào?!” Ôn Trọng Khanh sợ hãi kêu một tiếng, nghiêm mặt hỏi, “Tiểu công chúa của ta, cô đừng nói đùa nữa, hắn là Lãnh Trạm mà! Tại sao ngay cả hắn cô cũng không nhận ra được?” Chắc hắn ko có tổn thương tới đầu óc của nàng chứ?

“Người nói hắn là Trạm ca ca của ta?” Đông Phương Uy Uy nổi lên nghi ngờ, không tin khê khê, “Ôn đại phu, người đừng gạt ta, hắn không thể là Trạm ca ca của ta đâu!”

Ôn Trọng Khanh nghe được vẻ mặt đầy sương, “Hả?”

“Nói! Người rốt cuộc là ai? Là ai phái người tới? Vì sao muốn giả mạo Trạm ca ca của ta?” Nàng thở phì phì ở trên mặt Lãnh Trạm sờ loạn một trận, “Hừ! Người nhất định là đeo mặt nạ da người, ta không tin không tìm thấy sơ hở... Hở? Tại sao lại không có dấu vết?”

Đông Phương Uy Uy sờ đến cuối cùng, mới xấu hổ rút tay về.

“Ách... Ồ... Người, người thật sự là Trạm ca ca?” Thì ra là nàng hiểu lầm, âm thanh trong mộng chính là Trạm ca ca, không phải cha nuôi, cũng không phải là tên đầu heo nào to gan lớn mật...

“Nàng còn nhớ rõ ta?” Tâm Lãnh Trạm như treo quả cân, lên lên xuống xuống.

Nàng quái dị liếc mắt một cái, “Huynh là Trạm ca ca của muội, muội đương nhiên nhớ rõ.”

“Vậy vì sao vừa rồi nàng không nhận ra?” Tim của hắn bây giờ vẫn đập thật nhanh.

“Cũng bởi vì huynh thay đổi mà.” Chính nàng cũng bị dọa sợ rồi.

Lần này đến lượt Lãnh Trạm sờ sờ mặt mình, “Có sao?”

“Có. Trạm ca ca, huynh đột nhiên quan tâm muội như vậy, nói chuyện thì nhẹ nhàng, muội thật không quen mà! Cho nên mới nghĩ tới có người giả mạo huynh, muốn làm muội vui.”

Ôn Trọng Khanh vỗ vỗ trán, thiếu chút nữa bị nàng dọa mất nửa cái mạng, nơi đây đã không còn chuyện của hắn, để cho bọn họ từ từ nói chuyện đi!

Hắn lén lút xoay người ra khỏi phòng, cả hai người đều không chú ý tới hắn đã dời đi.

“Thực xin lỗi.” Lãnh Trạm nhìn thẳng vào đôi mắt nàng nói.

Chap 9.2

Saihafuuko.wordpress

“Thực xin lỗi.” Lãnh Trạm nhìn thẳng vào đôi mắt nàng nói.

“Vì sao lại nói xin lỗi.” Giờ phút này bộ dạng ngốc nghếch của nàng nhất định rất giống với Nhạc Nhạc, ai bảo các nàng là song sinh chứ!

“Bởi vì ta để cho nàng chờ lâu như vậy, cho đến bây giờ mới xác định được tâm ý của mình.” Hấn vứt bỏ tự tôn thừa nhận tình cảm của mình với nàng.

Đông Phương Uy Uy chớp đôi mắt mở to đến xán lạn, “Trạm ca ca nói...”

“Chờ nàng bình phục rồi, ta sẽ chính thức thỉnh cầu Diêm Hoàng đem nàng hứa gả cho ta.” Hấn nói.

Nàng reo lên một tiếng, nhào vào vòng ôm chờ đã lâu, “Trạm ca ca, đây chính là huynh nói đấy! Không thể nói mà không giữ lời, bằng không muội cứ bám lấy huynh, cả đời này huynh cũng đừng hòng muốn thoát khỏi tay muội.”

“Ta rất vui lòng.” Hấn siết chặt vòng tay, dường như muốn đem nàng hòa tan vào thân thể của mình.

Nàng dựa vào lòng hấn mỉm cười, “Trạm ca ca, đây là thật sao? Muội thật sự có thể mãi mãi ôm huynh như vậy?”

“Ừ!”

“Huynh cũng sẽ không đuổi muội về nữa chứ?”

Lãnh Trạm hôn nhẹ lên trán nàng, “Nếu phải về, ta sẽ cùng nàng trở về.”

“Gạt người là chó con đấy!”

Hấn cười sủng nịch, mát dần vẻ lạnh lùng trên mặt, “Được, gạt người là chó con.”

“Đóng dấu” Đông Phương Uy Uy cong cái miệng nhỏ lên.

“Nhất định phải vậy sao?” Đây một tí, kia một tí, giờ phút này hấn cũng không cam đoan có thể làm quân tử được.

Đông Phương Uy Uy không trả lời, chỉ cong môi lên rõ cao.

Hấn khụ một tiếng, chậm rãi cúi đầu xuống, nhu tình hôn lên môi nàng...!

~

“Ta nấu chút cháo, nàng mau ăn cho nóng.” Lãnh Trạm cẩn thận thổi cho nguội, tránh cho nàng bị bỏng.

Đông Phương Uy Uy há miệng, giống như chim non chiêm chiếp đòi ăn, “Trạm ca ca, bón uội.”

Hấn mỉm cười, “Thật không có biện pháp với nàng.”

“Trạm ca ca tốt nhất.” Nàng nịnh nọt nói.

Lãnh Trạm liếc nàng một cái, “Ta đây bị nàng ăn chắc rồi.”

“Trạm ca ca, vết thương của người ta đã khỏi rồi, có thể xuống giường được chưa? Người ta đã phải nằm suốt một tháng rồi, xương cốt toàn thân đều rỉ sắt hết cả, eo mỗi lưng đau. Trạm ca ca, có được không vậy?” Nàng yêu kiều hỏi.

“Nhưng mà Ôn đại phu nói để phòng nhỡ ra, nằm thêm mấy ngày nữa thì tốt hơn, nàng nghe huynh ấy nói, được không?” Thực ra Ôn Trọng Khanh chỉ ước gì nàng nằm lâu thêm một chút, mọi người mới trải qua được những ngày thanh tĩnh.

Đông Phương Uy Uy phồng má, cảm giận nói, “Ôn đại phu căn bản là lấy việc công trả thù tư, muội thấy là hấn cố ý thì có, muội mặc kệ! Muội mặc kệ! Người ta không muốn lại nằm nữa đâu.”

“Ôn đại phu cũng vì muốn tốt cho nàng mà.” Lãnh Trạm đau đầu nói.

Nàng hừ hừ tức giận, “Muội mới không cần để ý đến hấn.”

Lãnh Trạm nói chuyện âm điệu đã giảm xuống mấy độ, “Này Uy!”

“Ta muốn xuống giường, ai cũng không ngăn được ta!” Thời gian này Lãnh Trạm đối với nàng sủng ái có thừa khiến nàng có chút vênh váo đắc ý, tính xấu nổi lên.

Lãnh Trạm phút chốc khôi phục vẻ lạnh lùng trước kia, “Tùy nàng.”

“Trạm, Trạm ca ca?” Đông Phương Uy Uy lúc này mới có chỗ đề phòng, nàng chột dạ trốn mắt cứng người nhìn bóng lưng hấn, sự kiên cường của nàng ngày càng ít, cuối cùng thì biến mất.

Thảm rồi! Trạm ca ca thực sự nổi nóng, nàng cũng không muốn quan hệ của hai người họ trở lại giống như ngày trước đâu.

Đông Phương Uy Uy nhẹ nhàng xuống giường, giống như tiểu tức phụ (người vợ nhỏ) cọ xát trên người hấn.

“Trạm ca ca, người ta biết sai rồi mà...”

Thấy hấn không có phản ứng, nàng dứt khoát ôm lấy tấm lưng dày rộng của hấn từ phía sau.

“Muội nghe lời huynh, ngoan ngoãn nằm trên giường vài ngày là được, huynh đừng tức giận với muội nữa mà!”

Hấn lạnh lùng hỏi, “Nàng cam đoan?”

Sợ hấn không tin, nàng ra sức gật đầu, “Được rồi, muội cam đoan với huynh mà, nhưng huynh cũng phải cam đoan với muội là sẽ không phớt lờ muội nữa nhé! Muội rất rất rất không thích vẻ mặt không để ý đến người khác của huynh, người ta rất sợ đấy.” Nàng đây không sợ trời, không sợ đất, chỉ sợ hấn không để ý đến nàng.

Hấn khẽ cười nói, “Nàng cũng biết sợ hả? Đây là chuyện cười mới nhất sao?”

“Trạm ca ca!” Nàng hờn dỗi.

Lãnh Trạm bắt được bàn tay trắng nõn của nàng, ngửa đầu cười ha ha, lại dùng tay của mình giữ lấy nàng, ôm thật chặt.

Trái tim phiêu bạt đã có chốn đi về.

~ Lại qua năm ngày.

“Cái gì?!” Đông Phương Uy Uy trừng mắt nhìn bồ câu đưa tin vừa nhận được, quả thật không thể thừa nhận nỗi sự thật tàn khốc này, “Tại sao có thể như vậy ~?”

Lãnh Trạm xử lý xong công chuyện, vừa vặn trở về phòng canh chừng nàng, miễn cho nàng làm loạn.

“Thư của ai vậy?”

Nàng thở mạnh một hơi, đem nội dung bức thư xác định lại một lần.

“Là Ngọc tỷ tỷ viết đến, tỷ ấy nói Nhạc Nhạc đã tìm được một vị thần trù tướng công có thể làm ra được nhiều món ăn ngon, hơn nữa hai người bảy ngày trước đã lên đường về đảo, lúc này chỉ sợ đã về đến rồi.”

“Đây là chuyện tốt, nàng nên vui mừng thay nàng ấy mới đúng chứ.” Lãnh Trạm khó hiểu phản ứng của nàng.

Đông Phương Uy Uy mếu máo, bị chịu đả kích nói, “Nhạc Nhạc lúc nào động tác so với heo còn chậm hơn, sao lần này tốc độ lại nhanh như vậy, lại có thể mang tướng công về sớm hơn muội? Lần này muội thua chắc rồi! Về sau phải kêu nàng một tiếng tỷ tỷ, thật mất mặt muốn chết được ấy! Người ta không muốn...”

“Thua cái gì?” Hấn đã nghe ra được chút gì đó.

Nàng còn chìm trong thất bại bị đả kích, chưa kịp nghĩ đã nói ra, “Còn không phải muội và Nhạc Nhạc đánh cược, chỉ cần ai mang được tướng công về trước thì làm tỷ tỷ,...A!”

Ánh mắt Lãnh Trạm trầm xuống, khuôn mặt tuần tú cũng chảy theo, “Nàng lấy ta để đánh cược?”

“ A... Không, không phải, Trạm ca ca, huynh nghe muội giải thích đã.” Đông Phương Uy Uy đảo mắt, ở trong đầu liều mạng kiếm cớ thoát tội, “Muội, muội làm vậy cũng là vì Nhạc Nhạc thôi! Huynh cũng biết nàng thật sự rất ngốc nghếch, trong mắt chỉ có đồ ăn, muội sợ nàng không có cách nào gả đi được, một mình cô đơn rất đáng thương ấy, cho nên mới cố ý đánh cược với nàng, vì muốn khích lệ nàng thôi. Chẳng lẽ muội làm thế là sai rồi sao?” Chỉ cần gạt mọi lỗi sai cho Nhạc Nhạc gánh, nàng sẽ vô sự.

“Xem như nàng có lý.” Biết rõ nàng nói xạo, Lãnh Trạm vẫn nhắm một mắt, mở một mắt cho nàng gạt qua.

Đông Phương Uy Uy lén thở ra một hơi, thật sự là dọa người mà.

“Vốn là vậy mà! Muội đây khắp nơi thay Nhạc Nhạc suy nghĩ về tương lai, chỉ là không ngờ nàng nhanh tìm được tướng công như vậy, dù bây giờ chúng ta xuất phát cũng không kịp rồi.”

“Vậy nàng chịu tử thân một chút làm muội muội cũng được.” Lãnh Trạm cực kỳ rõ ràng, từ nhỏ nàng đều thích làm lão đại, Nhạc Nhạc bởi vì tính tình hiền lành mà không tranh giành với nàng.

Nàng kiên quyết lắc đầu, “Muội không muốn làm muội muội đâu.”

“Sẵn sàng đánh cược, chấp nhận chịu thua.” Lãnh Trạm nói.

“Có rồi!” Đông Phương Uy Uy linh cơ vừa động, bày ra điệu cười gian ác, nàng thật sự rất bội phục trí tuệ của mình, “Muội nghĩ ra một biện pháp hay có thể thắng được Nhạc Nhạc.”

Lãnh Trạm nhũu mày nghi ngờ.

“Trạm ca ca, chúng ta hãy nấu cơm đi!” Nàng nhảy lên người hấn nói.

Lãnh Trạm giật mình ngây người một chút, “Nấu cơm? Nàng đói bụng sao?”

“Không phải là nấu cơm kia, nấu cơm là gạo nấu thành cơm ấy.” Đông Phương Uy Uy nói mà mặt không đỏ, thở không gấp, giống như thật sự bọn họ đang thảo luận muốn ăn gì vậy. “Muội muốn sinh em bé nhanh hơn Nhạc Nhạc một chút, như vậy về sau em bé của nàng sẽ phải gọi em bé của chúng ta là ca ca hoặc tỷ tỷ. Trạm ca ca, huynh sẽ giúp muội, có phải không?”

Khuôn mặt tuần tú của Lãnh Trạm đỏ lên, đầu lười như bị mèo cắn mắt, “Ách...” Đây là luận điểm quái gì thế?

“Trạm ca ca, huynh có biết cơm phải nấu thế nào không? Có phải đầu tiên là cởi quần áo không? Lại đây, để muội giúp huynh...”

“Không, không cần...”

“Người ta là một cô nương còn không thẹn thùng, huynh là đại nam nhân, da mặt phải dày một chút, nhanh cởi quần áo, hay để muội cởi trước nào?”

“Chờ một chút...”

“Trạm ca ca muốn cởi trước sao? Vậy nhanh lên chút...” Lần này nàng không thể thua nữa.

“Chúng ta vẫn nên chờ sau khi thành thân...” Nếu trước khi cưới mà muốn nàng, hấn khó có thể ăn nói với Diêm Hoàng.

“Không cần “tuyệt thực” như vậy, muội biết Trạm ca ca nhất định sẽ phụ trách...”

“Này Uy...” Lãnh Trạm đã bị nàng làm cho điên mất rồi.

“Muội đã cởi hết rồi, đến lượt huynh...” Thân hình trần trụi của nàng đang ở trên người hấn cọt cọt cọt lui.

“Này Uy...” Với nam nhân mà nói, đây đúng là sự hành hạ thống khổ nhất trên đời.

“Kế tiếp phải làm thế nào nhỉ?”

“Này Uy...”

“Đúng rồi, khi muội còn bé đã nhìn thấy cha nuôi và mẹ nuôi nấu cơm, đầu tiên là phải đóng dấu...” Nói đơn giản chính là miệng đối miệng!

“A!” Hắc không được rồi.

“Tiếp theo là thế này, sau đó...”

“Ta thua rồi, tùy nàng xử trí đây!” Cho dù Diêm Hoàng ban chết cho hắc cũng được.

“Huynh nên sớm nhận thua rồi, chúng ta bắt đầu nấu đi!” Nàng phát ra tiếng hoan hô thắng lợi.

—o0o— Toàn văn hoàn—o0o—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quy-linh-tinh>